

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Hohlbein_Wolfgang-Deti_kapitana_Nema_3-Vladci_hlub
in.PDB

PDB Name: Hohlbein_Wolfgang-Deti_kapitana
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.1.2004
Modification Date: 17.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

Vládci hlubin

Děti kapitána Nema 3

První část

Výhled byl už týden pořád stejný, a přesto se ani je-diný okamžik nepodobal druhému. Nebe bylo stříbrné zrcadlo, roztržité do milionů a stamili-onů maličkých střípků, které se nepřetržitě pohy-bovaly, každý samostatně, a přesto všechny společ-ně ve velkém, nikoli jasně rozpoznatelném rytmu.

Mike semposlední dny přicházel často a stával dlouho u velkého kulatého okna a vzhlížel k vlnící-mu se nebi. Ten pohled ho děsil a fascinoval záro-veň. Byl to úžasně krásný obraz, ale Mike zároveň cí-til i nepředstavitelně ničivou sílu ukrytou za tím zdánlivě mírným vlněním a pohupováním, sílu, kte-rá přesahovala všechnu fantazii a před níž si vždy připadal maličký a zranitelný.

Z myšlenek ho vytrhl zvuk kroků na kovových schodech vedoucích nahoru do věže NAUTILA. Oto-čil se a spatřil Trautmana, který se přikrčený vlekl do schodů. Pravou rukou pevně svíral zábradlí a ra-mena měl předkloněná daleko dopředu. Vypadal velice staře. Ne, opravil se v duchu Mike - vypadal tak starý, jak byl.

Žilí už s Trautmanem tak dlouho a natolik si zvyk-li spoléhat na jeho rozvážnost a sílu, že Mike mnohdy zapomněl, že by Trautman mohl být jeho dědeček.

"Ahoj, Miku!" Úsměv, který se objevil na Trautmanově tváři, když spatřil Mika, byl přátelský a vřelý.

Mike úsměv opětoval a pak ho zaplavilo horko, když pochopil, proč Trautman přišel. Mike byl totiž nahoře poměrně dlouho. Jeho hlídka dole v kon-trolní místnosti zřejmě dávno začala.

"Měl jsem už být dole," řekl s pocitem viny.

Trautman mávl rukou. "To nevadí," řekl. "Tvoje hlídka dneska odpadá. Chopím se kormidla sám." Chvilí mlčel a pak tiše pokračoval: "Musíme se vy-nořit. Docházejí nám zásoby kyslíku."

"Ale bouře..."

"... začala před týdnem a zatím neustala a nejspíš ani tak rychle neustane," přerušil ho Trautman. "Roz-hodně nemá smysl, abychom na to čekali. Ale bude to možná trochu nepříjemné. Chtěl jsem tě požádat, abys dohlédl na Serenu, dokud se nevynoříme."

"Teď hned?" zeptal se Mike.

"Nebudeme to odkládat," odpověděl Trautman. "Naopak. Vypadá to, jako by se bouře maličko utišila."

Mike vzhlédl k vodní hladině. Nepřetržité mihotá-ní stříbrných světelných střípků se nezměnilo. Bou-ře zuřila už týden s neztenčenou silou. Valnou část této doby strávili pod vodou, aby bouři unikli, ale ně-kolikrát se přece jen museli vynořit. Proto Mike dob-ře věděl, jaké síly tam nahoře běsní. Netušil však proč. Nebyla to přirozená bouře. Nejenže zuřila ce-lou dobu se stále stejnou silou, ale doprovázela je! NAUTILUS plul poslední dny nejvyšší rychlostí, tedy podstatně rychleji, než by dokázala jakákoli jiná loď na světě, ale vichřice za nimi nezaostávala.

Když Mike dospěl ve svých úvahách až k tomuto bodu, rozhodl se, že tu myšlenku nebude už dál roz-víjet. Trhl sebou.

"Dobře. Zajdu hned za ní."

Opustil s Trautmanem věž a sešel dolů po scho-dech vedoucích hlouběji do ocelového těla NAUTI-LA. Starý kormidelník a Singh, z něhož se vyklubal nesmírně obratný mechanik, využili dnů, kdy je bouře zahнала pod hladinu a odsoudila k nečinnos-ti, k důkladné prohlídce lodi a k odstranění všech závad. A dokázali při tom hotové zázraky. Tajuplné stroje a přístroje NAUTILA se jako velké, mocné zví-ře, které se pozvolna probouzí ze zimního spánku a získává opět kontrolu nad vlastním tělem, vracelo do nového života.

Mike se usmál, když si uvědomil, jak vhodné je to-to přirovnání. NAUTILUS byl nazván po obyvateli moře a při troše fantazie se mu i podobal. Ale nejen to: Ponorka se nedávno doopravdy probudila ze spánku trvajícího přes deset let. A jako vždy, když si na to vzpomněl, pocítil Mike i teď úžas a úctu, po-cit, který měl i v okamžiku, kdy NAUTILA spatřil po-prvé, a který ho nikdy neopustil.

Nebylo tomu tak dávno, co byl Mike docela oby-čejný žák docela obyčejného internátu v Londýně. Potom, onoho osudného dne, krátce před Vánoce-mi roku 1913, se však dověděl, že není tím, za koho se až do té doby považoval.

Dověděl se, že ho jeho otec pod falešným jménem a s obratně zfalšovaným životopisem umístil do onoho internátu, aby ho ušetřil svého vlastního osudu: Osudu pronásledovaného věčného štvance, který byl stále na útěku a nikde na světě nenacházel opravdový klid. Otec, jehož Mike až do té doby považoval za zámožného indického knížete, který zahynul se svou anglickou manželkou krátce po jeho narození, nebyl ve skutečnosti nikdo jiný než legendární kapitán Nemo.

Osud však nelze oklamat. Mike zdědil nejen otcovo jmění a titul, ale zřejmě i kletbu spočívající na je-ho životě. Po mnoha neobyčejných a nebezpečných dobrodružstvích se s několika kamarády dostal na-konec na malíčký ostrůvek, kde našli vrak NAUTI-LA, který tam hlídal a opatroval Trautman, poslední žijící přítel jeho otce.

A od té doby byli neustále na útěku. Prožili nejen dobrodružství, která by si před několika měsíci ne-dovedl ani představit, ale ztratil i dobrého přítele - a tato vzpomínka ho bolela.

Ted' Mike tyto myšlenky zahnal, protože došel k Serenině kabině, kde ještě nedávno bydlel on. Zaťukal, ale nepočkal, zda mu někdo odpoví, a vešel hned do-vnitř. Nebyla to nezdvořilost: Jediný obyvatel, který byl v tuto chvíli v kabině kromě spící dívky, mu totiž odpovědět nemohl. Přinejmenším nikoli nahlas.

Mike se k dívce ležící na posteli blížil velmi tiše, přestože dobře věděl, že by ji nevzbudil ani ten nej-větší rámus. Se Serenou to však bylo trochu jako s ponorkou: Pokaždé, když ji spatřil, pocítil jakousi bázeň. Byl to zvláštní pocit dívat se na dívku, která byla stará hodně přes deset tisíc let, a navíc ještě opravdová princezna.

No a? Ty jsi opravdový princ. V čem je rozdíl? Těch pár let!

Mike sebou trhl. Přestože byl Astaroth na palubě stejně dlouho jako Serena, Mike se vždy lekl, když zničehonic uslyšel jeho hlas. Nebylo to opravdu jen tak, slyšet něčí hlas přímo v hlavě. Tím spíš, když uvážíme, komu ten hlas patří.

"Rozdíl v tom je," odpověděl Mike nahlas. "Já jsem princ jen na papíře. Jestli mi vůbec něco patří, tak jen malíčký kousek Indie. Nikoli celá Atlantida."

Ale tvoje království se aspoň nepotopilo se vším všudy. Astaroth zvedl hlavu, letmo se na Mika podí-val svým jediným okem a pak nestydatě a vydatně zív. Černý kocour byl stočený na polštáři vedle Sereny. Jeho huňatý ocas ležel kolem Serenina krku ja-ko štola a výrazně kontrastoval s její bledou pletí. Se-renina tvář byla tak bílá, že se sotva odrážela od pol-štáře, na němž ležela. Byla to bledost člověka, který nikdy nespátřil slunce.

Mike šel pomalu dál, sedl si na pelest a vzal Serenu za ruku. Astaroth sledoval jeho pohyb pohle-dem, ale nic nenamítl. Mike byl jediný na palubě, kdo se Sereny směl dotknout, aniž by na něj kocour zasyčel, nebo se po něm hned ohnal drápy.

"Brzy se vynoříme," řekl Mike. Stiskl Sereninu ru-ku pevněji. Byla studená a hladká jako bílý porce-lán. Mika zamrazilo. "Musíme doplnit zásoby kyslíku."

Já vím, odpověděl Astaroth svým neslyšným způ-sobem.

Mike se na kocoura vyčítavě podíval.

"Už zase jsi četl moje myšlenky!" řekl. "Prosil jsem tě, abys to už nedělal."

Nic jsem nečetl, protestoval Astaroth.

"Ted' ke všemu ještě lžeš!" řekl Mike ostře.

Nelžu, odpověděl Astaroth dotčeně. Lidi lžou. Kočky nelžou.

"Jistě, ale problém je v tom, že ty nejsi kočka!" ře-kl Mike.

Astaroth se mu ještě chvíličku díval do očí, pak se opět stočil na polštář a začal blaženě příst. Odmyslíme-li si jeho velikost, mohli bychom ho opravdu považovat za nevinnou kočičku, na niž není vůbec nic neobvyklého. Ale tak tomu nebylo. Astaroth si-ce vypadal jako kočka, ale byl ještě něco víc.

"Takže ty čteš pořád moje myšlenky!" opakoval hlasitě Mike.

Jen ted', trval na svém Astaroth. Předtím ne.

"Neříkej! A jak jsi tedy věděl, že se vynoříme, ješ-tě než jsem ti to řekl?"

Od Trautmana, odpověděl Astaroth nedotčeně. Četl jsem jeho myšlenky.

Mike to vzdal. Diskutovat s Astarothem nemělo smysl. Nevedlo by to k ničemu ani s docela normál-ní kočkou. A s Astarothem to bylo naprosto zbyteč-né plýtvání času.

A tak se Mike obrátil k Sereně. Ležela zcela ne-hybně, tak, jak ležela pořád - celý minulý týden, co ji dopravili na palubu NAUTILA, a jako nesčetná sta-letí, která strávila ve spánku v kopuli na mořském dně. Mike vzpomínal, jak našli spící Serenu ve skle-něné rakvi, a ptal se, zda to byla opravdu náhoda, že mu ten pohled tolik připomínal pohádku o Šípkové Růžence.

Možná že je to obráceně, řekl Astaroth. Říká se přece, že na každé legendě něco je, nebo ne? Za-mysli se nad tím. A pak dodal: Promiň.

Mike vrhl na kocoura zlý pohled, protože měl opravdu zlost. Trvalo mu vždycky chvíli, než si zvykl, že se nachází ve společnosti bytosti, která vnímá jeho myšlenky tak jasně jako hlasitě pronesená slova.

Mike opatrně položil Sereninu ruku zpátky na po-stel. Nereagovala ani na to, jen oči se jí za zavřený-mi víčky malíčko pohnuly jako oči člověka, jemuž se zdá zvlášť intenzivní sen. Mike uvažoval, jestli se Sereně něco zdá a jestli ano, co? Zdá, řekl Astaroth. Nebo co jiného si myslíš, kde že se vzala ta bouřka, které se snažíte už týden utéct?

To byla odpověď na jinou otázku, kterou si Mike v koutku duše už taky položil - a tato odpověď v něm vyvolala strašlivou myšlenku.

"Chceš tím říct, že celou dobu sníš?" zeptal se zma-teně. "Celá ta léta?"

Na to kocour neodpověděl. Ale jeho mlčení bylo dostatečnou odpovědí a Mika se zmocnilo ještě vět-ší zděšení.

Byl rád, když v tu chvíli kdosi zaťukal na dveře a do kabiny vešel Singh, obrovitý indický válečník, který tak jako předtím Mike nečekal, že mu po za-klepání někdo odpoví.

"Pane!" Singh se hluboce uklonil. "Trautman vás prosí, abyste za ním přišel do salonu." Nato vrhl ner-vózní pohled na

postel a Mike si nebyl zcela jist, ko-mu ten pohled patřil: zda dívce, nebo jejímu jedno-okému černému strážci. "Zůstanu zatím tady a za-stoupím vás."

To není třeba, ozval se v Mikových myšlenkách Astarothův hlas. Pohlídám ji. Neprobudí se.

Mike vstal. "Už jdu," řekl. "A toho pána vynech!" Poslední větu dodal čistě automaticky. Co Singh vstoupil do jeho života a představil se jako jeho osobní strážce, ochránce a sluha, snažil se Mike od-vyknout ho podřízenému chování. Dělal to se stej-nou tvrdošijností, s níž Ghunda Singh jeho pokusy ignoroval.

"Jak si přejete, pane!" odpověděl Singh a znovu se uklonil.

Mike obrátil oči v sloup, ale ušetřil si další slova na toto téma. Řekl raději: "Nemusíš tu zůstat. Astaroth na ni dá pozor."

Singh neřekl nic, ale Mike jasně viděl, jak se mu ule-vilo. Jako všichni na palubě - s výjimkou Mika a mož-ná i Trautmana - se také Singh necítil v kocourově a dívčině přítomnosti nejlépe. Singh beze slova po-čkal, až Mike opustí kabinu, a pak se vydal za ním.

Vystoupili opět po schodech nahoru a zabočili pak doprava k salonu. Za tímto slovem se skrývalo mnohem víc než jen útulný obývací prostor. Tím byl salon taky, ale kromě toho zde navíc bylo kor-midlo a dva pulty se složitými kontrolními přístroji NAUTILA - splet' spínačů, pák, stupnic, manometrů a všemožných technických zařízení. Při pouhém pohledu na ně by se člověku zatočila hlava. Pod Trautmanovým vedením se Mike a jeho kamarádi v posledních týdnech naučili některé přístroje ob-sluhovat, ale to ještě neznamenalo, že jim proto při-padaly méně tajuplné.

Zbytek místnosti zaujímaly stolky a křesla, poho-dlné lenošky, které místnosti dodávaly ráz skuteč-ného salonu, v němž se každý hned cítil dobře. A v neposlední řadě tu bylo velké kulaté okno zaujímající skoro celou jednu stranu místnosti. Teď bylo zakryté těžkým sametovým závěsem, ale když byl závěs roztážen, naskýtal se odtud skutečně fan-tastický pohled. Oknem bylo totiž vidět přímo do moře, do hlubin světa, který možná dosud nespát-řilo oko žádného člověka. Mike tu stával někdy celé hodiny a pozoroval ten cizí, rozmanitými živočichy zabydlený svět na druhé straně silného skla.

Dnes však na okno nepohlédl ani letmo. Traut-man a ostatní stáli za pulty s přístroji. Trautmanova tvář měla ustaraný výraz.

"Co se děje?" zeptal se Mike. "Už jsme se vypořádali?"

"Ne," odpověděl Trautman, aniž vzhlédl od při-strojů. "A obávám se, že to tak rychle neuděláme."

Mike rychle prošel salonem a stoupl si vedle něj. Chris, nejmladší z jeho čtyř kamarádů, které osud zavál na NAUTILA s ním, na něj kývl, zatímco Ben, Juan a André mu nevěnovali pozornost. Všichni zí-ra-li na přístroje stejně upřeně jako Trautman.

"Co se děje?" zeptal se Mike znovu.

Místo odpovědi ukázal Ben hlavou na kulatou ob-razovku, již patřila jejich pozornost. Zářivě zelený obraz, který byl na ní vidět, v první chvíli jako by ne-dával smysl. Mike a ostatní ho však dovedli rozluštit. Trautman jim už vysvětlil funkci přístroje, za který by všichni mořeplavci na světě bez váhání obětova-li pravou ruku. Kroužící zelený paprsek vycházející ze středu obrazovky totiž vyznačoval přesnou pozi-ci a velikost všeho, co se nacházelo v okruhu mno-ha mil kolem NAUTILA.

Mike překvapeně zvedl obočí, když spatřil po-dlouhlou skvrnu, která se v pravidelných interva-lech rozsvěcovala a zase zhasínala na okraji obra-zovky. A jeho údiv se změnil ve zděšení, když po-chopil, jak velké musí být to, co se na obrazovce objevovalo jako nevinný světelný bod.

"A já myslel, že jsme se ho konečně zbavili!" ozval se Ben. "Ten chlap začíná být opravdu protivný!"

Jeho slova platila kapitánu Winterfeldovi, veliteli německé válečné lodi, který je - a především NAU-TILA - od prvního dne pronásledoval. Naposledy se s ním střetli právě před týdnem a unikli mu doslo-va v poslední chvíli.

"Ty myslíš, že je to Winterfeld?" zeptal se Mike.

"Kdo jiný by to byl?" Ben zafuněl. Winterfelda ne-mohl nikdo na palubě ani cítit. Většinou se ho do-konce báli, ale Ben toho Němce doslova nenáviděl. Mike se nikoli poprvé rozhodl, že se Bena jednou zeptá, proč tak opovrhne všemi Němci. Teď na to však nebyla správná chvíle - a kromě toho Ben už pokračoval:

"Měli jsme toho mizeru i s jeho kocábkou poslat na mořské dno, kam patří!"

Mike si ušetřil odpověď. Ta "kocábka", o níž Ben mluvil, byla bitevní loď s tuctem děl a trupem z de-seticentimetrové oceli - protivník trochu příliš mo-hutný i pro ponorku jako NAUTILUS.

"To není LEOPOLD," řekl Trautman klidně, přes-tože na něm bylo vidět napětí.

Ben se na něj pochybovačně podíval. "Co jiného by to bylo? Objevuje se to na obrazovce už týden. A jednoznačně nás to sleduje. Kromě Winterfelda přece neví nikdo na světě, že vůbec existujeme."

"LEOPOLD to být nemůže," trval Trautman na svém. "Je velký, ale takhle velký není! A není tak rychlý. LEOPOLD by nedosáhl ani poloviny téhle rychlosti."

"Znamená to, že nás to může dohonit?" zeptal se Juan.

Trautman dosud nezvedl oči. "Obávám se, že ano," řekl. Chvilí váhal a pak pokračoval starostli-vým tónem. "Nevím, co to je, ale je to rychlejší než my. Mnohem rychlejší."

Hlasitě se nadýchl, vzhlédl od přístroje a podíval se postupně na všechny čtyři přátele.

"A blíží se to přímo k nám."

Trautman vypočítal, že pronásledovatel bude po-třebovat asi tři hodiny, aby NAUTILA dohonil. Část této doby strávili dohady, kdo ten tajuplný pronásle-dovatel může být: Zvíře, nebo jiná ponorka, na které je Winterfeld stíhá? Ale kdyby ji měl, sotva by se sna-žil zmocnit ještě NAUTILA. Nakonec toho nechali.

Mezitím tři hodiny téměř uplynuly. Mike a ostat-ní přistoupili k velkému oknu a napjatě vyhlíželi ven. NAUTILUS

vystoupil výš a nacházel se teď už jen pět nebo šest metrů pod mořskou hladinou, dost vysoko, aby vodou pronikalo modré světlo a oni mohli alespoň zahlédnout svého pronásledovatele, pokud se k nim přiblíží, ale ještě tak hluboko, aby nebyli vystaveni silám bouře, která nad nimi pořád ještě bičovala moře.

"To je divné," zamumlal André. "Už bychom ho přece měli vidět," dodal a obrátil se k Trautmanovi, který dosud stál nad kontrolními přístroji.

Bělovlasý kormidelník NAUTILA pokrčil rameny. "Rozhodně je docela blízko. Ale nemůžu zjistit přesně, jak blízko." Svraštil čelo. "Je to zvláštní."

"Co je zvláštní?" zeptali se Juan a Mike jednohlasně a současně se otočili k Trautmanovi.

"Pohybuje se to," odpověděl Trautman váhavě.

"To je opravdu bystrý postřeh!" řekl Ben posměšně. "Kdyby se nehýbal, nemohl by nás dohonit!"

"Tak to nemyslím," odpověděl Trautman vážně. "Zdá se, jako by se to pohybovalo... skoro jako..." Pak se odmlčel, zavrtěl hlavou a nervózně se zasmál. "Ale to je hloupost!"

Mike se ho chtěl zeptat, jak to myslel, ale právě v tu chvíli Ben překvapeně vykřikl a Mike se rychle otočil k oknu.

Myslel si přirozeně, že Ben objevil je-jich pronásledovatele, ale kamarádův výkřik měl jiný důvod. Jeho natažená paže směřovala k mořské hladině, a když tam Mike pohlédl, nedokázal ani on potlačit úžas.

Bouře ustala. Ještě před několika vteřinami moře nad nimi vřelo, ale teď byla hladina hladká jako stříbrné zrcadlo. Bylo dokonce vidět obrys NAUTILA, který se v ní odrážel.

"Ale to přece není možné!" řekl Juan. "Tak rychle se bouře nemohla utiřit." Rychle se otočil k Trautmanovi a pokračoval: "Kde je?"

"Nevím," přiznal Trautman. Bezmocně rozhodil rukama. "Přístroj se zřejmě rozbil. Kdyby ukazoval správně, tak by nás už musel dosáhnout. Ale venku nic není."

Mike vyhlížel se vzrůstajícími obavami z okna. Vo-da byla průzračná jako sklo a bylo jí vidět určité na dvě či tři sta metrů. Mike nevěřil, že by se přístroj rozbil - NAUTILUS byl fantastický stroj a sloužil už tisíce let. Že by se tak důležitý přístroj porouchal právě teď, bylo víc než nepravděpodobné.

"Podívejte!" řekl znenadání Ben. Ukázal opět ven.

Mike se usilovně díval tímž směrem, ale moře bylo pořád prázdné. "Nic nevidím."

"Právě," odpověděl Ben. "Není tam vůbec nic. Ani jediná ryba."

Mika zamrazilo. Moře, jímž pluli, bylo prázdné. Úplně prázdné. Vypadá to, pomyslel si, jako by ně-co vypudilo z nejbližšího okolí ponorky všechny životy. Pohlédl doprava, doleva a pak znovu k vodní hladině, a když to učinil, změnily se jeho obavy ve strašlivé zděšení, které mu jako mrazivá ruka sevře-lo srdce.

"Trautmane!" řekl. Měl co dělat, aby vůbec pro-mluvil. Jeho hlas však zněl přesto klidně.

"Co je?"

"Kde je to teď?"

"Nemám tušení," odpověděl Trautman a zvedl oči. "Kdyby měl ukazatel pravdu, muselo by to být už všude kolem nás."

Dál už nepokračoval. Jeho poslední slova se změnila v přidušené zasípání, když se podíval tímž směrem jako Mike a ostatní.

Na spodní straně mořského zrcadla byl dosud jasně vidět obrys NAUTILA. Ale nejen to: Z mořských hlubin se jako strašlivý beztvář stín vynořovala ru-ka obra a začala ponorku pohlcovat.

Stroje NAUTILA běžely plnou parou. Tiché huče-ní se změnilo v dunivý rachot, tak silný, že museli křičet, aby se vůbec dorozuměli. Celá ponorka se chvěla a sténala a světlo občas zablikalo, protože elektrické motory potřebovaly všechny proud, který dokázala vyrobit.

"Tohle už nemá smysl!" vykřikl Trautman do rachotu. "Stroje pracují skoro na dvojnásobek normálního výkonu! Musím ubrat, aby se neroztěly!"

Motory NAUTILA bojovaly už deset minut vši si-lou s tajuplnou mocí, která se ponorky zmocnila, a nedokázaly lodí pohnout ani o centimetr. Kdyby se dál snažili vysvobodit se násilím, dosáhli by patrně jen toho, že by NAUTILA vážně poškodili. NAUTILUS byl fantastický, velmi masivní stroj, ale nebyl nezníčitelný. Hukot motorů se ztišil, během několika málo vteřin se změnil v pravidelný pomalý chod a pak umkl docela. Trautman motory vypnul.

Mike se opět obrátil k oknu. Pohled z něj byl už deset minut stejný - a stále stejně hrozivý. Prozáře-ný modrý oceán zmizel a nahradila ho tajuplná bílá hmota, která zakryla celé okno. Nikdo v ponorce nevěděl, co to je - hmota nebyla zcela hladká, pro-cházely jí nepravidelné bělavé a šedavé pruhy a mls-ty Mike viděl malé průhledné puchýře, jakoby naplněné jakousi tekutinou. Občas se bílá stěna před oknem posunula zvláštním pružným způsobem, jako by byla gumová.

"Co to může být?" zamumlal Ben a zavrtěl hlavou. Zamračil se. "Připadá mi to... skoro jako živé. A dost odporné."

Mike s ním mohl jen souhlasit. A ještě něco: Měl pocit, vlastně věděl přesně, co vidí. "Počkejme, až se vrátí Singh a Juan," řekl. "Třeba na něco přišli."

Juan a Ind předtím odešli ze salonu, aby NAUTILA důkladně prohlédli.

Jako na povel se oba v tuto chvíli objevili ve dveřích. Juanova tvář byla tak zachmuřená, že si Mike odpustil otázku, jestli z jiného okna viděli něco jiného než odtud. Singhův obličej se ani nepohnul, ale to ještě nic neznamenalo. Singh by se tvářil stejně nezájemně, i kdyby mu na hlavu padalo celé nebe.

"Tak co?" zeptal se Trautman.

"Nic," odpověděl Juan a zlostně svraštil čelo. "Byl jsem nahoře ve věži, ale tam to vypadá stejně jako tady. Obávám se, že je ta věc kolem celé ponorky."

Trautmanův obličej se zachmuřil ještě víc. Otočil se k Singhovi.

"Dole to vypadá stejně," řekl Singh tónem, jako by se ho zeptali, jaké je venku počasí. "Spodní komora se sice dá otevřít, ale venku není voda, jen tahle hmota." Singh zvedl ruku. "Kousek jsem jí přinesl, podívejte. Je dost tuhá. Dalo mi práci, než jsem ji nožem vyřízl."

Mike se ušklíbl, když ucítil odporný zápach vy-cházející z bílé hmoty v Singhově ruce. Přesto zvě-davě přistoupil blíž jako všichni ostatní, když ji Singh donesl ke stolu a položil ji na něj.

Vypadalo to opravdu jako kus masa, hrubě vyřízlého z většího kusu. Bylo to bílé, skoro průsvitné a z řezných ploch prosakovala hustá bezbarvá tekutina, nikoli však voda. Zápach, který hmota vydáva-la, byl tak silný, že všichni zatajili dech.

"Je tím obalená celá ponorka," pokračoval Singh. "Zatím to nikde neproniklo dovnitř, ale zdá se, že ani my nemůžeme ven."

Mike si vzpomněl na okamžik, kdy NAUTILA za-halil stín. Vypadalo to opravdu tak, jako by ponorku něco pohltilo.

"Co to může být?" zeptal se Ben. Vzal ze stolu nůž a špičkou se dotkl bílé hmoty. Maličko sebou škub-la, jako by v ní byl ještě život. Ben se zašklebil a ustoupil od stolu.

"Něco takového jsem ještě neviděl."

"Ale ano," odporoval mu Mike. "Viděl jsi to." Ná-hle věděl, proč mu to podivné cosi před oknem po-norky připadalo přese všechno známé. Ben a ostatní se na něj udiveně podívali.

"Viděli jsme to už všichni. Jenomže menší." Mike ukázal hlavou na bílou hmotu na stole. Je to kus medúzy."

Ben, Juan a oba další chlapci užasle vytřeštili oči, Trautman zvedl ruku, jako by se jí chtěl plácnout do čela.

"Medúza velká jako NAUTILUS?" Ben se snažil do-dat svému hlasu posměšný tón, ale docela se mu to nepodařilo.

"To je přece směšné!"

"Ale ovšem!" zvolal Trautman a zavrtěl hlavou. "Jak to, že jsem na to nepřišel už dávno?"

"Protože je to úplný nesmysl!" odporoval Ben po-dráždění. "Medúza velká sto metrů! Je to směšné!"

Mike ukázal na okno a řekl: "Jen se podívej! A pak se směj dál!"

Ben na něj zlostně pohlédl, ale Trautman přerušil hrozící spor rázným gestem. "Nechte toho, vy dva!" řekl. "To přece k ničemu nevede. Pojdme radši spo-lečně uvažovat, co dál."

"Ale jestli to je jenom medúza, nemůže nám pře-ce nic udělat?" zeptal se Chris. "Chci říct - medúza přece není nebezpečná, nebo je?"

"Nemám tušení, jak nebezpečná je medúza téhle velikosti," odpověděl Trautman. "Nemyslím, že by mohla NAUTILA vážně poškodit, jestli ses ptal na tohle."

"Nechápu vůbec, proč nás napadla," řekl Ben za-myšleně. "Že by nás považovala za kořist?"

"To je docela dobře možné," odpověděl Traut-man. "Pro tvora téhle úžasné velikosti bychom opravdu mohli být vhodnou kořistí." Povzdychl si. "Ale pátrat po důvodech toho přepadení nemá nej-menší smysl. Tím se můžeme zabývat, až se nějak osvobodíme."

"Ale jak?" zeptal se Mike. "Jak to vidím já, jsme sle-pí, hluchí a ochromení. Vždyť se nemůžeme ani po-hnout z místa!"

Mike pohlédl nervózně k oknu. Teď, když se domníval, že ví, co je ta tajuplná bílá hmo-ta, měl z ní ještě větší strach.

A příští vteřiny ukázaly, že právem.

NAUTILUS se prudce otřásl. Mike a ostatní se sna-žili něčeho zachytit, nebo zamávali pažemi, aby udr-želi rovnováhu.

Ozval se strašlivý praskot, po němž následovalo několik tupých, dunivých úderů, které se nesly celým trupem ponorky. Potom všichni uci-tili, jak se loď naklonila nejprve na jednu, potom na druhou stranu a nakonec se její před sklono-la dolů.

"Co je zase tohle?" zašeptal Trautman, ale upro-střed věty zmlkl a rychle přistoupil ke kontrolním přístrojům. Mike spatřil, jak hrůzou zbledl.

"Klesáme!" řekl. "Stahuje nás to dolů!"

Mike propadl panice. Zděšení se zmocnilo i ostatních, všichni křičeli, dokonce i Singha to trochu vy-vedlo z neotřesitelného klidu.

A pak uslyšel Mike zvuk, při němž mu málem ztuhla krev v žilách: pronikavé zařinčení kdesi za se-bou. Zděšeně se otočil - a polohlasem vykřikl.

V okně byla prasklina. Nebyla delší než Mikova dlaň, ale zatímco se na ni díval, uslyšel hlasité prask-nutí znovu a trhlina se o pěkný kus protáhla dolů.

"Ne!" zasípal zděšeně Ben. Jeho napřažená paže ukazovala na okno. I on zpozoroval strašlivé nebez-pečí. "Podívejte! Sklo!"

"Rozmačká nás!" dodal Juan chraplavým hlasem.

Mike se prudce otočil k Trautmanovi. "Udělejte něco!" vykřikl. "Rychle!"

V tu chvíli se zvenčí, odtamtud, kde byly schody do dolního poschodí a kde se nacházela Serenina kabina, ozval pronikavý výkřik.

Přestože se tam hned rozběhli všichni, Mike byl u kabiny první. Rozrazil dveře, vpadl do malé míst-nosti - a zůstal stát, jako by do něj udeřil blesk. Serena tam nebyla. Postel byla rozházená, prostěradlo a polštář ležely na podlaze, ale dívka byla pryč.

Další úder otřásl NAUTILEM do posledního svá-ru. Mike zavrával, zakopl o cosi měkkého a padl na prázdnou postel. Zatímco se zvedal, objevili se u dveří Ben, Juan, André a Chris. Za nimi bylo vidět vysokého Singha. Mike mezitím poznal, že zakopl o Serenu. Otřesy ji zřejmě shodily z postele na ho-lou kovovou podlahu.

Pohled na Serenu vyvolal v Mikovi zděšení. Vy-skočil z postele a klekl si vedle dívky. Oči měla po-řád ještě zavřené, ale neležela už tiše, hýbala ne-klidně rukama a Mike slyšel, že se jí ze sevřených rtů chvílemi dere tiché sténání. Chtěl ji vzít za ruce a podržet je, ale Serena mu je neočekávanou silou vytrhla.

"Co se stalo?" zeptal se Mike. "Proč vykřikla?"

Otázka platila Astarothovi, který na ni také ne-prodleně odpověděl.

To nevím. Zničehonic se probrala a začala křičet.

"Probrala se?" opakoval Mike překvapeně. Ostatní se poděšeně dívali střídavě na něj a na jednookého kocoura.

Všichni věděli - i když jim to připadalo trochu strašidelné, že se Mike dovede jakýmsi ta-juplným způsobem s kocourem dorozumět.

Jen na okamžik, potvrdil kocour. Chtěl jsem ji zadržet, ale odstrčila mě.

"A pak?" zeptal se Mike, když se kocour odmlčel a otočil se k Sereně a začal jí s hlasitým předem olizovat obličej.

Pak už nic. Vykřikla a spadla z postele, odpověděl kocour.

Mike rychle opakoval ostatním, co mu kocour řekl.

"Co vykřikla?" zeptal se Juan.

Tomu jsem nerozuměl, odpověděl Astaroth. Te-dy: Rozuměl jsem, ale nevím, co to má znamenat.

"Co to bylo?" zeptal se Mike netrpělivě. "Sakra, ne-chtěj, abych z tebe každé slovo páčil!"

Ze mě nebude nikdo nic pá...

"Astarothe!" řekl Mike ostře.

No dobře, odpověděl Astaroth poslušně. Vykřik-la: předci. To bylo všechno.

"Předci?" opakoval Mike zmateně. "Co to má zna-menat?"

Nemám tušení, odpověděl Astaroth.

Mike to opět řekl ostatním, ale ani oni si to nedo-vedli vysvětlit. Chvíli o tom bouřlivě diskutovali a potom Mike hovor ukončil rázným gestem. "To ne-ní ted' důležité," řekl. "Pomozte mi položit ji zpátky na postel!"

Ben vešel dovnitř, sklonil se a natáhl paže - a rychle zase ucukl, protože se po něm Astaroth ohnal drápy.

Ten ne! Ozval se v Mikově hlavě kocourův hlas. Nechci, aby se jí dotkl!

Mike neměl chuť vysvětlovat to svým přátelům. Astaroth totiž nesnášel Bena stejně jako Ben nesnášel kocoura.

Všichni na palubě NAUTILA to věděli. Ben otráveně ustoupil, zatímco Mike se stejně neši-kovně jako zarputile snažil Serenu zvednout na po-stel sám. Nakonec se kolem čtyř mládců beze slo-va protáhl Singh a bez viditelné námahy Serenu po-ložil na lůžko. Astaroth to bez odporu strpěl.

"Jak se jí daří ted'?" zeptal se Mike. "Už zase spí? Ještě se jí něco zdá?"

Ano, odpověděl kocour. Ale její sny jsou... jiné.

"Co to znamená: jiné?" zeptal se Mike.

Prostě jiné, odpověděl kocour nevrle. Nahánějí mi... nahánějí mi strach.

To zas nahnalo strach Mikovi. Najednou se roz-pomenul, co se před chvílí stalo a nač v rozčilení posledních minut prostě zapomněl: Bouře ustala, a to v téměř okamžiku, kdy obrovská medúza na-padla ponorku! Mike poprvé pojal podezření, že ne-stvíra za oknem možná není jen nemyslitelná mořská příšera, která si NAUTILA spletla s tučnou rybou.

"Rozhodně se zdá, že už zase spí," řekl Ben ner-vózně. "Pojďme zpátky do salonu. Třeba Trautman potřebuje naši pomoc."

To byla jistě správná připomínka. Událost se Serenou zatlačila do pozadí skutečnost, že se pořád ještě nacházejí v životu nebezpečné situaci. Bylo docela dobře možné, že si už zanedlouho nebudou muset lámat hlavu tím, zda Serena sní, nebo ne. Ani jinými věcmi. Přesto se Mikovi nelíbilo, že má dívku nechat o samotě.

Klidně jdi, řekl Astaroth. Dám na ni pozor.

Mika to docela neuklidnilo, ale přesto se otočil ke dveřím a pokynul ostatním, aby ho následovali. As-taroth měl pravdu. Jestli je na palubě ponorky ně-kdo, kdo dokáže nad Serenou bdít, je to on. Vyko-nává tu práci ostatně už dobrých deset tisíc let!

Trautman klidně poslouchal, co mu Mike vypráví, ale nijak se k tomu nevyjádřil. Výraz jeho tváře byl pořád ustaranější a hluboký povzdech, s nímž klesl zpátky na židli, mluvil za vše. Mike se nikoli neprá-vem domníval, že jeho slova poděšila Trautmana víc, než chtěl přiznat.

"Tady to bohužel nevypadá taky o nic líp," ozval se po chvíli. Ukázal na okno. "Jak vidíte, jsme pořád ještě v moci té příšery."

"To jsme tedy ztraceni," zamumlal Chris. "Roz-mačká nás, nebo se udusíme, až spotřebujeme vše-chen kyslík."

"Tak rychle nám zase nedojde," odpověděl Traut-man. "Ani takhle velký živočich nemůže NAUTILA prostě rozdrtit. A kyslík nám ještě vystačí na dost dlouho. Možná že to tady uvnitř bude trochu méně příjemné, ale tak rychle se neudusíme, jen žádný strach!"

"Jednou ta potvora přece pochopí, že je NAUTI-LUS nepoživatelný," dodal André, který se tak jako Trautman zcela zjevně snažil Chrise uklidnit - a zce-la zjevně nebyl stejně jako Trautman přesvědčen o tom, co říká. "Nejpozději potom nás pustí."

"Jen jestli pak budeme ještě naživu," dodal Ben. "A jestli do té doby NAUTILUS neklesne tak hlubo-ko, že nás prostě rozdrtní tlak vody."

Trautman obrátil oči v sloup a Mike vrhl na Bena vražedný pohled. Slyšel kdysi, že diplomacii vyna-lezli Angličané. Jestli to je pravda, byl Ben patrně nejslavnější výjimkou potvrzující toto pravidlo.

"Vraťte se do kabin," přikázal jim Trautman, patr-ně aby předešel případnému sporu. "Kdyby se stalo něco nového, dám vám okamžitě vědět."

Chris uposlechl okamžitě, zatímco Ben na Traut-mana pohlédl se svraštělým čelem, pokrčil rameny a zamířil pak rovněž ke dveřím. Mike byl také překvapený. Trautman neměl ve zvyku posílat je do po-stele jako malé děti, kdykoli se mu zlíbí. Naopak: Od prvního dne, co byli spolu, se k nim choval jako k rovnoprávným přátelům. Všechny problémy pro-jednávali a řešili společně. Nikdy si nehrál na do-spělého. To byl také jeden z důvodů, proč jim stařec tak přirostl k

srdci. Tím víc teď jeho chování Mika překvapilo.

Avšak Trautman své gesto opakoval, a tak se na-konec vytratili i Juan a Francouz. Když se však chtěl otočit a odejít i Mike, Trautman mu pokynul, aby zůstal. Zároveň mu naznačil, aby byl zticha. Mike po-hlédl na otevřené dveře, jimiž právě odešli Juan a André. Trautman zřejmě nechtěl, aby si ostatní všimli, že s ním chce ještě něco projednat. A to by-lo rovněž neobvyklé. Až dosud neměli jeden před druhým žádná tajemství.

"Co se děje?" zeptal se Mike váhavě.

Trautman přešel kolem něj a zavřel dveře. Pak od-pověděl: "Odpusť mi to tajnůstkářství," řekl, "ale ne-chtěl jsem ostatní zbytečně zneklidňovat."

Mike neřekl nic, jen polkl. Trautman ho těmito slovy zneklidnil ještě víc.

"Serena řekla opravdu jen to jedno slovo?" ujistil se Trautman. "Předci?"

"Pokud vím, tak ano," odpověděl Mike. "Astaroth mě ještě nikdy neobelhal. Proč?"

Trautman na to nereagoval, ale vyměnil si pohled se Singhem, který zůstal také v saloně.

"Vy víte, co to slovo znamená?" zeptal se Mike.

"Tvůj otec ho párkrát vyslovil," odpověděl Traut-man. "Nikdy mi neřekl, kdo ti předci jsou. Ale po-každé, kdy to slovo pronesl, byl velmi vážný. Jako by mluvil o něčem, co mu nahání hrozný strach."

Mika zamrazilo. Vzpomněl si na Astarothova slo-va. Její sny mi nahánějí strach.

Trautman odešel k velkému stolu uprostřed salo-nu, vytáhl zásuvku, vyndal z ní stočenou mapu a rozložil ji na stole.

Když k němu Mike přistoupil, poznal, že je to mapa Atlantiku.

"Jsme asi tady," řekl Trautman a ukázal na bod ně-kde mezi poloostrovem Floridou a Bermudami. "Obávám se, že ti to nic neříká."

Mike zavrtěl hlavou. "A mělo by?"

"Jen kdyby ses zajímal o mořeplavbu," řekl Traut-man. "Tuto oblast znají všichni mořeplavci - a obá-vají se jí. Co se lidé plaví po moři, mizejí zde čas od času lodi."

"Mizejí? Chcete říct: Potápějí se?"

"Většinou ano," odpověděl Trautman. "Ale někte-ré prostě zmizí. Když se loď potopí, skoro vždy se po ní něco najde. Prázdný záchranný člun, části vra-ku, trosky, trosečníci. Ale tady ne. V téhle oblasti mi-zejí lodi prostě beze stopy a nikdo si to nedovede vysvětlit."

"Do téhle chvíle," zamumlal Mike. "Vy myslíte, že to způsobuje ta obrovská medúza?"

"Ta domněnka se rozhodně nabízí," řekl Trautman.

"A co to má společného s předky?" zeptal se Mike.

"To nevím," odpověděl Trautman. "Ale tahle loď pochází z Atlantidy. Tvůj otec to věděl. Věděl toho o zaniklých Atlanťanech hodně, patrně víc než kdo-koli jiný na světě. A my teď máme na palubě pravou Atlanťanku. A ona se taky zmínila o předcích, v okamžiku, kdy nás napadla tahle nestvůra. To nemůže být náhoda."

"A vy byste chtěl, abych ji probudil a zeptal se jí, kdo jsou ti předci," vyslovil svou domněnku Mike.

Trautman vážně přikývl. "Je to možná naše jediná šance."

"Pamatujete se, co se stalo, když jsme ji vzbudili posledně?" zeptal se Mike.

"To bylo něco jiného," prohlásil Trautman. "Za pr-vé jsme ji nevzbudili my, a za druhé byla napadena ona a myslela, že se musí bránit. A kromě toho - horší to už asi být nemůže."

"Jak to?" zeptal se Mike.

Trautman chvíli váhal. "Neřekl jsem vám ce-lou pravdu," přiznal se potom. "Naše situace je mno-hem horší, než se ostatní domnívají."

"Proč?" zeptal se Mike a srdce se mu rozbušilo prudčeji.

"Kyslík," řekl Trautman. "Zásoby kyslíku nám sta-čí už jen na hodinu. Pak se pomalu udusíme."

Ne! řekl Astaroth rázně. To nepřichází v úvahu!

"Prosím tě, Astarothe, nebuď tvrdohlavý!" zapří-sahal ho Mike.

Jak to? zeptal se Astaroth. Odpověď si přirozeně přečetl v Mikových myšlenkách, ale bavil se zřejmě tím, že Mike musel každé slovo hlasitě vyřknout.

"Je to důležité! Jestli se odtud nedostaneme, všichni zemřeme!" Mike se musel přemáhat, aby na kocoura nekřičel. "A ty to víš moc dobře!"

Tak rychle nikdo neumře, odpověděl kocour. A kromě toho na mě nekřič, rozumíš?

"Nekřičím na tebe," odpověděl Mike.

Ale chtěl jsi.

Mike se musel přemáhat, aby kocoura nepopadl a netřásl jím tak dlouho, dokud nedostane rozum. Astaroth, který tuto představu přirozeně viděl v je-ho myšlenkách, kousek ustoupil a hrozivě zaprskal.

S tímhle na mě nechod! řekl. Zatočil jsem už s ji-nými protivníky!

Mike se ptal sám sebe, s jakými protivníky - mi-mo nudu - mohl kocour bojovat v hermeticky uza-vřené kopuli na mořském dně, kde strávil minulá ti-síciletí, ale nevyslovil tu myšlenku nahlas - nejen proto, že si ji Astaroth už beztak přečetl. Situace by-la příliš vážná, nemohl vzácný čas proplytvat hád-kou s kocourem.

Proč to tedy děláš? zeptal se Astaroth.

"Protože." Ne, nenechá se Astarothem vyprovo-kovat k nekonečné debatě o něčem, o čem nechce hovořit. "Buď rozumný, Astarothe," řekl co neklid-něji. "Je to otázka života a smrti. Mimo jiné i tvého a Serenina života."

Chvilíčku se opravdu zdálo, jako by tento argument zabral. Astaroth přestal cenit zuby a prskat a ustraše-ně na něj

pohlédli. Potom však zavrtěl hlavou. Bylo té-měř bizarní sledovat lidské chování u zvířete, ale na Astarothově rozhodnutí to nic nezměnilo.

Neprobudím ji, řekl. A trochu bezmocně dodal: To nemůžu.

"Aspoň se o to pokus!" prosil ho úpěnlivě Mike.

Copak si opravdu myslíš, že bych to už dávno ne-udělal? odpověděl Astaroth. Přinejmenším deset-krát!

"Tak mi řekni ty, co víš o předcích," požádal ho Mike. Byl stále zoufalejší. Jestli se jim nepodaří najít nějaké východiště, budou za hodinu všichni mrtvi.

Já vím, řekl Astaroth smutně. Ale věř mi - kdo jsou předci, netuším. Ještě nikdy jsem to slovo ne-slyšel.

"Ale to... to přece není možné!" protestoval Mike. "Pocházíš ze stejného světa jako Serena. A když se těch bytostí tak bojí ona..."

Nezapomeň, že jsem byl docela obyčejné zvíře, než mě kněz chytil a učinil Sereniným strážcem, odpověděl Astaroth. O lidech z Atlantidy toho vím jen o málo víc než ty a tvoji přátelé.

"Ale narodil ses tam!" pokračoval Mike.

Můžu ti toho vyprávět spoustu o tamějších le-sech, odpověděl Astaroth. A o zvířatech. Ale nic víc. Ačkoli byl jeho hlas zcela neslyšný a ozýval se přímo v Mikově hlavě, Mike v něm slyšel upřímnou lítost. Věř mi, Miku. Ten kněz se mnou... něco udělal, na-čež jsem se stal tím, čím jsem teď. Možná opravdu něčím jako člověk. Ale paměť člověka mi nedal.

Mike rezignoval. Ze všech výroků, které kocour až dosud pronesl, ho tento přesvědčil nejvíc. Normál-ně se Astaroth vrhl drápy na obličej každému, kdo se jen odvážil přirovnat ho k lidské bytosti.

"Byl jsi naše poslední naděje," řekl Mike smutně.

Já vím, odpověděl Astaroth. A pomohl bych vám, kdybych mohl. Nezapomeň, že visím na životě stej-ně jako vy.

"I když jich máš devět?" zamumlal Mike a unave-ně se usmál.

Obávám se, že jsem jich už pár spotřeboval, od-pověděl kocour mírným tónem.

Mike se na něj zasmušile podíval, potom vstal a zamířil ke dveřím. Ale než vyšel z kabiny, zastavil se a pohlédli na Serenu. Ležela opět se zavřenýma očima a spala jako celý minulý týden, ale Mikovi přesto připadala docela jiná. Rozdíl byl těžko posti-žitelný. Třeba ani neexistoval a on ji teď jen viděl ji-nýma očima. Připadala mu mnohem zranitelnější než dosud, mnohem křehčí, jak tam ležela v bílých šatech, se zvlněnými světlými vlasy a tváří bílou a měkkou jako čerstvě napadaný sníh.

Hej, abys ještě nezačal básnit! ozval se ironicky Astaroth. Snad ses do ní nakonec nezamiloval?

"Hloupost!" odpověděl Mike prudce.

Neměl by ses pokoušet lhát někomu, kdo ti čte myšlenky, odpověděl Astaroth. A jestli ode mne chceš slyšet dobrou radu...

"Nechci," řekl Mike.

...tak se neoddávej falešným nadějím, pokračo-val nezadržitelně Astaroth. Kluky nemůže vystát.

Mike kocoura doslova probodl pohledem, ale As-taroth na to reagoval jen nestydatým pošklebkem, jakého byl schopen ze všech koček na světě patrně jen on. Mikovi trvalo pár vteřin, než si představil všechny nepříjemné věci, které by mohl kocourovi udělat, ale tentokrát jeho trik nezabral. Astaroth se jen zašklebil ještě víc, a tak se Mike nakonec zlostně otočil na podpatku a vyběhl z kabiny.

A šlechtice už vůbec ne! dodal Astarothův neslyš-ný hlas v jeho hlavě.

Všude panovalo tajuplné ticho. Po strasti-plném kvílení motorů zmlkly postupně skoro všechny ostatní zvuky, neboť Trautman vypnul většinu elek-trických přístrojů, aby ušetřil kyslík. Přístroje samy ho sice nepotřebovaly, zato však generátory, které proud vyráběly.

Přesto se vzduch už zřetelně zhoršil. Mike si to nenamlouval, i když by tomu býval rád věřil. Ale vzduch v saloně byl opravdu zatuchlý a Mika při každém nadýchnutí maličko zaškrábalo v krku, jako by začínal být nachlazený. Mluvil jen málo. Traut-man jim to sice nezakázal, ale všichni věděli, že by tím jen plýtvali kyslíkem. Nakonec však Mike mlče-ní neunesl.

"Jak jsme hluboko?" zeptal se.

Trautman pokrčil rameny. Pohlédli na přístroje a zhluboka si vzdychl. Přístroje nebyly k ničemu. Obrovská medúza se ovinula kolem ponorky tak, že neviděli a neslyšeli vůbec nic - přesně tak, jak se už Mike vyjádřil,

Přesto Trautman po chvíli řekl: "Nevím. Ale mys-lím, že jsme hodně hluboko. Bude to už několik ti-síc metrů."

"Jak jste na to přišel?" zeptal se Ben.

"Ta domněnka se nabízí," odpověděl Trautman. "Medúza se určitě vrací do svého obvyklého pro-středí, když uloví kořist. A podle všeho, co vím, žijí zvířata této velikosti jen v mořských hlubinách."

"Jestli to je všechno jen strašné nedorozumění," řekl Ben bojovně, "tak mi někdo vysvětlete, proč nás ta potvora celý týden vytrvale sledovala?"

Přesně to se ptal Mike sám sebe taky, ale nedospěl k uspokojivé odpovědi. Nevěřil totiž, že se ten živo-čích vynořil právě teď pouhou náhodou.

Myslet však už bylo stále těžší. Nedostatek kyslíku se začal zřetelně projevovat. Točila se mu hlava a každý pohyb mu působil nesmírnou námahu. A jestli vypadal jen zpola tak špatně jako ostatní, vy-padal opravdu špatně: Juan měl zarudlé a propadlé oči a tvář bledou jako křída a příjemný pohled ne-byl ani na ostatní.

Byl to možná právě tento pohled, který mu defi-nitivně ukázal, jak vážná je jejich situace. Jestli se nestane zázrak, zemřou. Nikoli jednou a někde, ale tady a teď.

"Skafandry!" vykřikl náhle André. "Když si oblék-neme skafandry, budeme mít ještě vzduch z láhvi!"

"Ty vystačí jen na hodinu," řekl Trautman.

"Ale když vystoupíme z NAUTILA a vyplaveme ve skafandrech na hladinu?"

"To nejde," řekl Trautman smutně. "Na to jsme příliš hluboko. Výstup na hladinu by trval několik hodin. Nemluvě o tom, že by nás zabila změna tlaku. A kromě toho ani nemáme tolik skafandrů. Dva z nás by museli zůstat tady" Tím skončila diskuse, která beztak neměla smysl. Trautman Mikovi už dřív vysvětlil, že se člověk ve skafandru nemůže podle libosti potopit do moře a zase vynořit. Lidské tělo potřebuje určitý čas, aby přivyklo změnám tlaku ve velkých hloubkách - a opačně. Výstup z několikasetmetrové hloubky by trval několik hodin a výstup z několika tisíc metrů několik dnů, ne-li týdnů. Kromě toho přirozeně od-povídá pravdě i Trautmanův druhý argument: Mě-li o dva skafandry méně. Kdo by si oblékl skafandr s vědomím, že tím druhého odsuzuje k jisté smrti? Mikovi se pomalu začínaly mást smysly. Pripadalo mu, jako by měl horečku a postupně upadal do otu-pělého snění, za nímž číhalo cosi temného, hlubo-kého, bezedný prostor, do kterého se zvolna snášel, aniž proti tomu mohl něco dělat. Jestli je tohle smrt, myslel si, je velmi příjemná. Pomalé udušení si představoval mnohem trýznivější.

Tu mu někdo zalomcoval ramenem. Pohyb se přenesl až do jeho snu a narušil mír, který se ho zmocnil. Pokusil se ruku, pronikající tak hrubě do jeho snění, setřást, ale nepodařilo se mu to. Naopak: Lomcování zesílilo a pak uslyšel hlas volající téměř zoufale jeho jméno.

"Miku, probud' se! Miku! Miku!"

"Zmiz," zamumlal Mike. "Chci umřít."

"Samozřejmě," odpověděl hlas, v němž teď roz-poznal Trautmana. "Až ti bude šedesát nebo sedmdesát. Ted' laskavě otevřeš oči a půjdeš se mnou! Anebo tě mám já, stařec, odnést?"

Mike otevřel proti své vůli oči. Trautman se sklá-něl nad ním. Pořád mu ještě lomcoval ramenem. A NAUTILUS se už nevznášel v moři nehybně. Leh-ce se pohupoval. A to mohlo znamenat pouze...

"Copak jsme se vynořili?"

"Dalo by se to tak říct," odpověděl Trautman vy-hýbavě.

"Co to znamená?" zeptal se Mike.

"Myslím, že bude líp, když se podíváš sám," řekl Trautman. "Pojď! Všichni ostatní jsou už nahoře."

Mike se zvedl ze židle, spíš s Trautmanovou po-mocí než vlastní silou. S tichým úžasem si uvědomil, jak byl tento pohyb snadný. A teprve teď si všiml, že mu tvář ovívá chladný vánek.

Průvan byl pořád silnější, a když stoupali po scho-dech nahoru, změnil se ve vítr, který jim bičoval tvář - nádherný čistý vzduch, studený a svěží, že se ho Mike nemohl nasytit. Nadechoval se a vydecho-val tak chvatně, až se mu opět zatočila hlava.

Dokořán otevřeným otvorem ve věži padalo do lodi jasné světlo. Mike slyšel kroky svých přátel na palubě a o chvíličku později i jejich hlasy. Slovům nerozuměl, ale zdála se mu dost vzrušená. Znamená to tedy, že se opravdu vynořili!

Ale něco nesouhlasilo.

Souviselo to se světlem. Nebylo takové, jaké by mělo být denní světlo.

Mike vystoupil před Trautmanem po železných schodech do věže a potom ven. Tam zůstal stát jako u vytržení.

NAUTILUS se vznášel na hladině obrovské půl-kruhové přístavní zátoky! Nábřeží se zvedalo vysoko nad vodní hladinu a budovy stojící za ním připadaly Mikovi podivné, aniž by mohl přesně říci proč. Stály také příliš daleko, aby je mohl dokonale rozeznat.

Jasně však viděl lodi kotvící u nábřeží nebo po-hupující se na hladině, svázané do malých skupin.

Bylo jich snad na sto. Většinou byly prastaré a z valné části rozpadlé a ztrouchnivělé. Nacházely se mezi nimi všemožné typy - španělské galeony, které vypadaly jako vystřižené z knihy doprovázené historickými ilustracemi, a vedle nich zcela moder-ní parolodi, malé veslice bez plachet, a vedle nich obrovské válečné lodi s pěti stěžni, staré vikinské lodi připoutané k bachratým nákladním člunům. Kotvily tam lodi, jaké Mike nikdy v životě neviděl, ale i moderní, které znal.

"To je k nevíře," zašeptal Mike.

"Jestli ti už tohle připadá k nevíře, tak se prosím tě podívej nahoru," řekl Ben.

Mike uposlechl - a podruhé krátce za sebou ne-důvěřivě vytrřestil oči. Pohled na přístav byl bizar-ní, ale pohled k nebi byl absurdní: Nebe tam totiž nebylo.

Nad přístavem se klenula obrovská půlkulatá ko-pule z - vody!

"Ale to je přece nemožné!" zachraptěl Mike.

"Jsi přesně pátý, kdo to říká," odpověděl mu Ben s kyselým úšklebkem. "A úplně stejným tónem. Kdoví - třeba jsme už dávno mrtvi a tohle je peklo?"

"Nech toho!" řekl Trautman přísně. "O těchto vě-cech se nežertuje!"

"Já jsem to taky nemyslel jako žert!" odpověděl Ben.

Mike je už neposlouchal. Pracně odpoutal pohled od gigantické vodní kopule a podíval se k zádi NAU-TILA. Půlkulaté nebe pokračovalo i tam do vzdále-nosti nejméně tři či čtyř mil, kde splývalo s vodou přístavu. Za nimi už žádné lodi nekotvily, ale cosi je pohánělo dál po hladině. Na první pohled to vypa-dalo jako cár bílé plachtoviny, ale bylo to příliš vel-ké a sahalo to příliš hluboko pod vodu. Byla to me-dúza. Pustila NAUTILA ze svého sevření, ale zůstala dosud v jeho bezprostřední blízkosti. Možná proto, aby mohla kdykoli zasáhnout, kdyby se pokusili o útěk. Mike pocítil ledové zamrazení, když viděl, jak je medúza obrovská. Mnohem větší, než si až do-sud všichni mysleli. Dokonce i NAUTILUS vedle ní vypadal jako trpaslík.

Mike se opět otočil k lodím. "Jestlipak se sem všechny dostaly stejně jako my?" zeptal se váhavě.

Trautman pokrčil rameny. "Ta domněnka se nabí-zí," odpověděl. "A neptej se mě proč."

Mike to opravdu neučinil. A ušetřil si i další otáz-ku, kterou měl na jazyku, totiž co se stalo s posád-kami všech těchto lodí. Odpověď znal. Oni přežili útok medúzy s největšími obtížemi jen proto, že pluli v ponorce postavené tak, že mohla

sestoupit do velkých hloubek. Muži a ženy na ostatních lo-dích zřejmě bídě utonuli.

"Myslím, že bychom si měli ten podivný přístav trochu prohlédnout," řekl Trautman. "Zůstaňte ta-dy nahoře! Mějte oči otevřené!" Nato se vrátil do vě-že, kde bylo druhé kormidlo, takže v případě potře-by bylo možné řídit NAUTILA i odtud. Uplynula chvilka, než uslyšeli, jak znovu naskočily motory a NAUTILUS se dal do pohybu.

Mike nevycházel z údivu, když se NAUTILUS pro-plétal mezi loděmi svázanými lany jedna ke druhé. Když se k nim přiblížili, spatřil, že je většina lodí v mnohem horším stavu, než se zdálo na dálku. Ráh-na a kormidla byla zohýbaná a roztržštěná, stěžně zpřelámané a v mnoha trupech zely obrovské díry. Dřevo pokrývala silná vrstva lastur a řas, bylo cítit hnilobu a plíseň.

Náhle sebou Juan trhl.

"Co je ti?" zeptal se Mike zděšeně.

Juan zíral přivřenýma očima na zábradlí obrov-ského čtyřstěžníku, k němuž se NAUTILUS blížil.

"Zdálo... zdálo se mi, že jsem tam něco zahlédl," odpověděl váhavě. "Ale zřejmě jsem se zmýlil." Juan však přesto nespouštěl loď z očí a Mike si ji teď ta-ké prohlížel pozorněji.

Vlaječky a stěžně už dávno zetlely, ale Mike poznal, co je to za loď: Španělská vá-lečná loď ze 16. století, jedna z oněch velkých lodí, díky nimž se tehdy španělské království stalo světo-vou velmocí.

"To se mi nelíbí," řekl Juan. "Něco tu nehraje."

"Tady nikdo nežije," odpověděl Ben tónem, který prozrazoval, že ta slova řekl, jen aby sám sebe uklidnil.

"Myslíš?" zeptal se Juan. "A kdo svázal ty lodě do-hromady? A postavil město? Snad ne ta medúza?"

Na to Ben neodpověděl. Byl však potom i on ješ-tě trochu nervóznější.

NAUTILUS se sunul dál k válečné lodi, která sice byla silným lanem spojena s menší, ale pořád ještě velkou lodí, ale NAUTILUS mezi nimi přesto mohl proplout. Mikovi se na vteřinku zdálo, že za otevře-nými střílnami zahlédl u děl pohyb. Když se tam však zadíval pozorněji, nic tam nebylo.

O chvilku později zahlédl postavu - a pak se všechno událo tak rychle, že jim nezbyl čas, aby ně-co podnikli. Za zábradlím obou lodí, mezi nimiž proploovali, se zničehonic objevilo přes deset rozedraných mužů mávajících zbraněmi. Ozval se strašný řev, a než Mike a jeho přátelé pochopili, oč jde, útočníci už NAUTILA přepadli. Seskakovali z pa-lub, spouštěli se dolů po provazech a s opičí zruč-ností šplhali po lanech, dva či tři ponorku minuli a s mohutným šplouchnutím skončili ve vodě, ale většina obratně dopadla na kluzkou palubu NAUTI-LA a vrhla se na zcela ochromenou posádku. Mika popadli a povalili na záda. Divoce vyhlížející posta-va s rozježenými vousy a dlouhými splenými vlasy mu klečela na prsou a svírala mu zápěstí. Mike se zoufale bránil, ale nemohl dýchat, muž byl aspoň dvakrát silnější než on a skoro dvakrát těžší.

Když už myslel, že v nejbližší vteřině ztratí vědo-mí, kdosi z něho chlapa srazil a vysokým obloukem hodil do vody. Místo něj se nad Mikem objevil Singh. V jedné ruce držel ostrou šavli, kterou zřej-mě vytrhl některému útočníkovi, druhou natahoval k Mikovi, aby mu pomohl na nohy.

Vtom se k nim přičítli dva další nepřátelé, tento-krát s tasenými meči. Singh je odrazil několika obratnými údery, po nichž jeden ztratil zbraň a dru-hý spadl po zádech do vody. Současně Singh zvedl Mika a vrazil do něj tak, aby doklopýtal k otevřené-mu vstupnímu otvoru NAUTILA. Mikovi se podaři-lo udržet na nohou, ale jak slezl po schodech a ne-zlomil si vaz, bylo mu záhadou. Za ním zařinčel kov, pak uslyšel pronikavý výkřik a hned nato vedle něj pružně přistál Singh. V rukou měl teď dva meče.

"Trautmane! Honem pryč! Musíme se ponořit!"

Ale už bylo pozdě. Za Singhem se objevilo na schodech několik rozedraných postav. Singhovi se sice podařilo zadržet je, ale zpátky je vytlačit nemo-hl, jejich přesila byla příliš velká. A dokud byl po-klop otevřený, nemohli se ponořit.

"Utečte!" vykřikl Singh. "Zadržím je!"

Trautman popadl Mika za paži a táhl ho za sebou dolů do trupu NAUTILA. "Do salonu!" zasípal. "Rych-le! Třeba se odtamtud dostaneme dál!"

Mike hned pochopil Trautmanův plán. Salon měl daleko nejpevnější dveře ze všech místností na pa-lubě NAUTILA. Ani ty by útočníkům neodolaly natr-valo, ale třeba jim dopřejí čas potřebný k tomu, aby si udělali nějaký plán. Všechno se sběhlo tak šíleně rychle, že Mike dosud pořádně nechápal, co se vlastně stalo. Rozedraná banda, která je ze zálohy přepadla, vypadala jako banda pirátů. Mike se tomu však zdráhal věřit. Piráti, ve dvacátém století, a tady, několik tisíc metrů pod mořem? To je přece směšné!

Mezitím sestoupili ke konci schodů. Mike a Trautman se rychle vrhli do salonu a spojenými silami se snažili zavřít těžké ocelové dveře. Podařilo se jim to doslova v poslední chvíli. Sotva zapadla těžká závo-ra, otřásl se dveře sérii prudkých úderů z druhé strany, rozléhajících se celým lodním trupem.

"Teď jsme před nimi chvíli v bezpečí," řekl Trautman, s úlevou si oddychl a odstoupil od dveří.

"A co bude se Singhem?" zeptal se Mike. Nemohl přece Inda nechat napospas těm zločincům.

Trautman ho uklidnil pohybem ruky. "Jestli je chytrý, vzdá se, jakmile pozná, že jsme my v bezpe-čí," řekl. "Nemyslím, že by mu něco udělali."

"To ne. Jistě k nám přišli jen na zdvořilostní ná-vštěvu," odpověděl Mike sarkasticky. "I když mi při-padá, že je to trochu podivný způsob, jak někoho přivítat."

"Určitě nás nechtějí zabít," trval Trautman na svém. "Jen si vzpomeň - ani jeden nepoužil zbraň, aby tobě či ostatním ublížil."

"Ale co tedy chtějí?"

Trautman pokrčil rameny. "Nemám tušení," při-znal se. "Piráti! Že jsem musel ještě tohle zažít! Lituju, že nejsem o

dvacet let mladší."

"To zní, jako byste se už jednou s piráty setkal?"

"Jednou?" Trautman se zasmál. "Tvůj otec a já jsme je pronásledovali po všech světových mořích. Dřív se jimi oceány jen hemžily. Tvůj otec je nená-viděl jako mor. Určitě jsme potopili dva či tři tucty jejich lodí."

Mika náhle zamrazilo. Trautman o tom hovořil, že to v první chvíli znělo jako napínavá historka. Ale ve skutečnosti mluvil o smrti lidí. Mnoha lidí. Možná, pomyslel si Mike, že pořád ještě nezná některé po-drobnosti ze života svého otce. A ani je znát nechce.

Dveře se opět otřásl dalšími prudkými, dunivý-mi údery. Trautman sebou polekaně škubl a ukázal na zadní východ ze salonu. "Pospěš si!" zvolal. "Dřív než přijdou odtamtud!"

Mike a Trautman se v panickém chvatu pokusili vy-běhnout ze salonu, ale nepodařilo se jim to. Několik pirátů zřejmě proniklo horní chodbou daleko k zádi NAUTILA, protože na kovové podlaze chodby náhle zaduněly jejich kroky a ozvaly se jejich vzrušené, zmatené hlasy - a pak se čtyři, pět, šest mužů objevi-lo před nimi. Když Trautmana a Mika spatřili, dali se do vítězoslavného křiku. A vzápětí se na ně vrhli.

Trautman si stoupl před Mika, aby ho ochránil, a zuřivě se bránil, ale muži ho za pár vteřin pře-mohli a povalili na zem. Nechovali se však nijak bru-tálně. Nebili ho a neubližovali mu - prostě Traut-mana popadli za paže a pevně ho drželi. Dva piráti se pokusili udělat totéž s Mikem. Ten se však rozhořčeně bránil, i když věděl, že to je marné. Bleskurychle se skrčil pod napřaženou paži piráta, udeřil ho tak prudce, že zavrával, a druhého kopl do holeně, až zavyl a na jedné noze uskočil stranou. Tak se na vteřinu osvobodil. Vůbec mu to však ne-pomohlo.

Potom se na něj vrhli piráti společně a Mike před nimi krok za krokem ustupoval a zoufale se rozhlí-žel, kam by mohl utéct nebo kde by se před nimi mohl schovat.

V tu chvíli se rozlétly dveře jeho bývalé kabiny, vyřítla se z nich jednooká černá příšera a s prská-ním a s vytaženými drápy se vrhla na piráty. První zaječel, padl na zem a přikryl si oběma rukama ob-ličeje, a ještě než jeho kamarádi pochopili, co se dě-je, skočil už Astaroth na druhého, zuřivě ho kousl do spodního rtu a od jeho obličeje se odrazil na tře-tího piráta.

Ale ten už byl připravený. Než na něj kocour do-padl, zakryl si tvář předloktím. Astaroth mu jako protiúčet udělal na paži čtyři dlouhé krvavé škrá-bance od loktu až k dlani, avšak pirátovi se podaři-lo vytasit šavli. Když se její zubatá čepel zablýskla, vyrazil Mike zděšený výkřik a instinktivně zareago-val. Vrhel se na piráta a oběma rukama jeho šavli za-držel.

Jeho útok piráta překvapil tak, že ustoupil, zapo-tácel se a zbraň upustil. Šavle spadla se zařinčením na zem, a Mike měl dokonce ještě čas vítězoslavně vykřiknout.

Potom však explodovala v jeho ruku bolest - tak strašná, že nemohl ani křičet. Zatmělo se mu před očima. Zapotácel se, padl na kolena a přitiskl si dla-ně na prsa. Teplá krev se mu vsákla do košile. A bo-lest se pořád stupňovala. Mike naříkal a svíjel se, bo-joval vši silou s bezvědomím, jež mu zatemňovalo mozek, a rudou mlhou viděl, že pirát odhodil ko-coura na zem a kopl do něj, že Astaroth prolétl jako živý míč celou chodbou a dopadl na protější stěnu. Tam pronikavě zaječel a zůstal ležet.

Pak se piráti opět obrátili k Mikovi. Ten už neměl ani sílu, ani vůli bránit se. Bylo mu špatně a dal by všechno za to, kdyby ho přešlo to strašlivé bodání v dlaních.

A pak se stalo něco, s čím nikdo z nich nepočítal - Mike ze všeho nejméně.

Ve dveřích jeho kabiny se objevila světlovlasá po-stava v bílých šatech. Serenina tvář byla tak bleďá, jak si ji pamatoval, a pohled měla nepřítomný jako pohled člověka, kterého znenadání vytrhli z hlubo-kého spánku a který ještě přesně neví, kde se vlast-ně nachází. Pár vteřin se Serena, zjevně zmatená, rozhlížela, potom utkvěl její pohled na Mikovi. Za-mžourala a přejela pohledem po pirátech, kteří rovněž strnuli a zírali na ni.

"Co znamená ten hluk?" zeptala se Serena netrpě-livě. "Kdo jste? A co pohledáváte na mé lodi?"

Mike nevěřicně vyřeštil oči, ale jestli si myslel, že ho nemůže už nic překvapit, byl vzápětí poučen o omylu.

Piráti zareagovali na Serenin příchod - avšak zcela jinak, než by si Mike pomyslel třeba jen ve snu. Muži se na ni nevrtili. Naopak.

Mikovi se udělalo špatně a cítil, že teď už do-opravdy omdlí. Ale ještě než ho smysly zcela opus-tily, zahlédl, jak piráti jeden po druhém před Serenou poklekli a pokorně sklonili hlavu.

Druhá část

Poslední pocit, než upadl do bezvědomí, a první po-té, co se z něj probрал, byl stejný: Bezmezná překva-pení a prudká, palčivá bolest v obou dlaních, která mu vháněla slzy do očí. Mike je se zasténáním otev-řel a chtěl zvednout paže - tedy: Jen se o to pokusil. Ruce měl totiž přivázané. Tělo také, ale to si ani ne-uvědomil, protože to, co spatřil, když zamžoural a otočil hlavu stranou, bylo příliš překvapující.

Nenacházel se totiž na palubě NAUTILA, o tom nebylo pochyb. A Trautman a on nebyli sami. Ležel na úzké, velmi tvrdé pryčně stojící ve velké světlé místnosti, která neměla nic, ale pranic společného s NAUTILEM. Podlahu tvořila udusaná hlína a stěny a strop byly zhotovené zřejmě z jakéhosi lýka, v němž byla spousta škvír. Světlo nepadalo dovnitř oknem nebo dveřmi, nýbrž prosakovalo stěnami - a bylo to velmi zvláštní světlo: Jasnější než slunce, ale zároveň i měkčí a spíš bílé než žluté. Sporé zaří-zení, které spatřil, bylo na první pohled hrubě zho-tovené z jakéhosi bambusu a tvořilo ho jen pár žid-lí, několik velmi nepohodlně vypadajících postelí a něco, co se s velkou dávkou fantazie dalo nazvat stolem. Juan, Chris a Trautman seděli na židlích, a když Mike otočil hlavu na druhou stranu, spatřil tam i Bena, Andrého a nakonec i Singha. Ind se zdál dost vyčerpaný a na čele měl čerstvý obvaz, který by vypadal jako prodloužení jeho turbanu, kdyby ne-byl zohaven velkou krvavou skvrnou. Jiná zranění však zřejmě neutrpěl. Po Astarothovi či Sereně tu nebylo ani stopy.

"Probudil se!" zvolal náhle Chris. Tichý hovor oka-mžitě zmlkl a pozornost všech přátel se upnula k Mikovi. Singh

okamžitě vstal a rychle k němu přistoupil.

Mike se znovu pokusil pohnout rukama a teprve teď upozoroval, že je omotaný provazem jako vánoční dárek.

"Počkejte, pane," řekl Singh chvatně. "Rozvážu vás."

Mike trpělivě čekal, až Ind rozváže široké pruhy látky, které ho až dosud poutaly, a využil té chvíle ke krátké prohlídce svého těla. Ruce měl zafačované, že to vypadalo, jako by si oblékl bílé palčáky. Dlaně ho zoufale bolely, ale jinak se zdálo, že je tak jako ostatní celkem v pořádku.

Tím si definitivně vyvolal v paměti poslední oka-mžiky před omdlením.

"Trautman!" zamumlal. "Co je s..."

"Nic mi není," rychle ho přerušil Trautman. "Ne-dělej si starosti. Daří se mi dobře. Určitě mnohem líp než tobě. Jak se cítíš?"

"Tu otázku myslíte vážně?" zavrčel Mike.

Singh konečně rozvázal poslední pouto a odstoupil od Mikovy pryčny. Mike se maličko napřímil. To-čila se mu trochu hlava a cítil se hrozně slabý.

"Úplně vážně," odpověděl Trautman, zavrtěl hlavou a přešel po Mikovi pohledem, který mu vzhledem k jeho hrdinství na palubě NAUTILA nepřipadal ani zdaleka tak obdivný, jak by bylo přiměřené.

"Zachoval ses opravdu statečně..."

Mike se polichoceně usmál a Trautman dodal tónem:

"... ale zároveň opravdu hloupě."

"Jak to?" zeptal se Mike zkroušeně.

"Když budeš chtít bojovat příště," přidal se Ben, "nezapomeň si vzít meč!"

Trautman ho umlčel pohybem ruky. "Teď do-opravdy," řekl. "Jsi v pořádku?"

"Ano," odpověděl Mike trochu netrpělivě. "Bolí mě dlaně, ale to je všechno."

"Buď rád, že je máš a že tě můžou bolet," pokračoval Trautman vážně. "Dost jsme se o tebe báli."

"Proto jste mě přivázali?" zeptal se Mike.

"Křičel jsi a mlátil kolem sebe," vysvětlil mu Trautman. "A pořád ses snažil obvazy strhnout, pro-to jsme tě nakonec museli připoutat. Měl jsi dost vy-sokou horečku."

"Cože?" ozval se Mike nechápavě. Marně se přehrabával v paměti. Kdyby tohle všechno dělal, mu-sel by si to přece pamatovat! A kromě toho nemohl být tak dlouho v bezvědomí.

Trautman v tu chvíli řekl, jako by četl jeho myšlenky. "Byl jsi v bezvědomí skoro dva dny."

"Dva dny?!" Mike se zděšeně napřímil a okamžitě padl zpátky, protože se mu hlava rázem zatočila prudčeji. Dva dny!

Není divu, že je tak zesláblý. Proto se podruhé zvedl mnohem opatrněji a pohlédl nejdřív na Trautmana, potom na ostatní.

"Co se stalo?" zeptal se. "Kde jsme a kde je Serena?"

"Co se stalo, víš sám nejlíp," odpověděl Trautman. Sedl si na okraj Mikova lůžka a čekal, až se posadí i ostatní. "A kde jsme, ti bohužel říct nemůžu. Nic o tomhle místě neví ani Lid."

"Lid?"

"Lidi, co nás zajali," odpověděl Trautman. "Nazývají sami sebe Lid. Říkají, že jiné jméno nepotřebují. A mají vlastně pravdu. Jsou tady dole jediní... as-poň jediní lidé."

Poslední věta vzbudila Mikovu zvědavost, ale Trautman mluvil hned dál. "Serena je u nich. Nedělej si starost, daří se jí dobře."

A tu se Mike rozpomenul na ten úplně poslední okamžik, než ho opustily smysly.

"Moment!" řekl. "Jak to... jak to že jsme zajati? Serena je přece... chci říct, že ji..."

Trautman ho přerušil. "Obávám se, že to není tak jednoduché. Nechceš se napít?"

Mike měl hroznou žízeň, a tak přikývl. Singh mu podal dřevěnou misku s něčím, co Mike považoval za vodu, ale z čeho se nakonec vyklubala jakási čistá ovocná šťáva, která měla nejen znamenitou chuť, ale zároveň uhasila žízeň mnohem lépe, než by to učinila voda. Mike proto vypil i druhou misku, vrátil ji Singhovi a pohledem vybídl Trautmana, aby mluvil dál.

"Nejlepší asi bude, když ti povím postupně, co jsme se za poslední dva dny dozvěděli," řekl Trautman. "Můžeš vstát?"

Mike se o to pokusil. Trochu se mu ještě podla-movala kolena, a tak ho Singh musel podepřít, ale po několika krocích se mu síla vrátila a mohl - i když obtížně - chodit sám. Trautman a ostatní šli napřed a Chris otevřel dveře, které byly vyrobené z téhož materiálu jako celý přístřešek a se zavřením se po-hnuly ve veřejích spletených z hrubých provazů. Mike se podívil. "Myslel jsem, že nás zajali?" řekl.

"Ne tak docela," odpověděl Ben. "Hned poznáš proč."

Když vyšli z domu, spatřil Mike ze všeho nejdřív přístav. Lýková chýše stála na třicet či čtyřicet met-rů vysokém útesu, který se tyčil hned nad hladinou pŕlkulaté přístavní zátoky. Hluboko pod sebou vi-děl podivnou flotilu, kterou poprvé spatřili, sotva se vynořili. Teď poznal, že je ve skutečnosti ještě da-leko větší, než se domníval, když ji uviděl poprvé - kotvily tam doslova stovky lodí. A mezi těmito zčas-ti známými, zčásti prapodivnými plavidly spatřil ta-ké NAUTILA. Ponorka byla silným lanem přivázaná k zádi španělské válečné lodi, z jejíž paluby je pře-padli piráti. Vypadala jako obrovská zajatá ocelová ryba. Pohled na ni Mika hluboce zabolet a jeho po-city se zřejmě odrazily na jeho tváři, neboť Trautman řekl:

"Není to tak hrozné, jak si asi myslíš. Co se ti při-hodilo, byla nehoda. A totéž platí pro Singha. Je jim to moc líto. Ale Denholm ti to určitě řekne sám."

"Denholm?"

"Vůdce Lidu," vysvětlil mu Trautman. "Už jsi ho vi-děl. Byl to ten, kterého jsi... ehm... odzbrojil. Jsou to v podstatě moc příjemní lidé."

"To jsem poznal," poznamenal Mike kousavě.

Trautman se usmál. "Chápu tě," prohlásil. "V prv-ní chvíli jsme si všichni mysleli totéž co ty - a na tom přece není nic divného, nemyslíš? Ale pak nám to vysvětlili. Žijí tady dole už velmi dlouho, víš, a tenhle způsob přivítání nově přichozích se jim osvědčil nejlíp.

"Privítat je tak, že je přepadnou?" zeptal se Mike nedůvěřivě.

"Nebylo to opravdové přepadení," odpověděl Trautman. "Copak sis nevšiml, že se nás snažili ne-zranit?" Na vysvětlenou ukázal rukou k přístavu. "Podívej, všechny tyhle lodi se sem dolů dostaly stej-ně jako my - zmocnila se jich medúza a dovezla je sem. My jsme si to neuvědomovali, protože jsme by-li ve vzduchotěsně uzavřené lodi, ale ta medúza obemkne svou kořist tak dokonale, že se posádka na palubě neutopí. Ale dovedeš si jistě představit, že jsou všichni hrozně vyděšení a vystrašení, když se ocitnou tady dole. A tak se stávalo, že v panické hrůze na Denholmovy muže zaútočili, protože mys-leli, že jsou spolčeni s nestvůrou, která pohltila je-jich loď. Často to končilo zraněním, někdy i smrtí na obou stranách. Proto se rozhodli, že všechny nové přichozí hned a s co nejmenším násilím přemůžou a dopraví nejdřív na tenhle útes. Jak se zdá, funguje ten systém bezvadně - už léta nedošlo ke zbyteč-ným ztrátám na lidských životech."

"Nepovídejte!" řekl Mike ironicky. "A co dál?"

"Později je přijmeme do naší pospolitosti. Ale nej-dřív jim dáme čas, aby si zvykli na novou situaci."

Tohle neřekl Trautman, ale někdo cizí. Mike se rychle otočil.

Nebyli už sami. Za Trautmanem a za kamarády se vynořily tři postavy v otrhaných šatech. Dvě viděl Mike poprvé, avšak tvář třetího muže mu připadala známá.

"Vy jste asi ten Denholm?" řekl nevlídně.

"Správně," odpověděl muž. "Ale říká se: Ty jsi asi ten Denholm. Tady dole si všichni tykáme. A ty jsi Mike."

Mike neodpověděl, jen se na Denholma nepřátel-sky díval. Byl to hodně vysoký, hubený muž, tvář měl téměř nepřírozně bledou jako jeho dva prů-vodci a na sobě měl rozedrané hadry, které zde by-ly zřejmě běžné a nedaly se už ani nazvat obleče-ním. Mužova tvář byla ostře řezaná, měla velmi energické rysy a tmavým, blízko sebe položeným očím zřejmě neunikla sebemenší drobnost. Přesto-že byl hubený, měl nesmírně silné ruce. A přese všechno nepůsobil nesympaticky.

Denholm dopřál Mikovi čas, aby si ho v klidu pro-hlédl, a pak pokračoval: "Abych tvou otázku zodpo-věděl přesně: Někomu trvá dlouho, než si zvykne na myšlenku, že se odtud už nikdy nedostane. Ale dřív či později se s tím všichni smíří a pak má každý v na-šem městě dveře otevřené. Nebo dostane místo, aby si postavil vlastní dům, když chce." Mike si nebyl jist, zda správně rozuměl, co mu tím Denholm říká - a jestli ano, zda tomu rozumět chce. V tuto chvíli rozhodně neměl chuť zabývat se tím podrobněji.

"Co jste udělali se Serenou?" zeptal se rovnou. "Kde je?"

Trautman se na něj zděšeně podíval, ale Denholm mu jeho agresivní tón zřejmě nezazlival. Usmál se. "Myslíš tu Atlant'anku? Neměj strach - je v bezpečí."

"Tomu uvěřím, teprve až ji uvidím," odpověděl Mike.

"Uvidíš ji," odpověděl Denholm. "Proto jsem tady - mimo jiné." Ale místo aby mu svá slova vysvětlil, obrátil se k Trautmanovi. "Vy nás teď můžete do-provodit, jestli chcete. A prohlédnout si město."

"Rádi," odpověděli Ben a André současně. Chris mlčel jako obvykle a Trautman vrhl na Mika tázavý pohled.

"Obávám se, že tvůj horkokrevný mladý přítel ta-dy musí ještě chvíli zůstat," řekl Denholm s úsmě-vem. "Přinejmenším dokud se zcela nezotaví - a do-kud se nezahojí jeho rány."

"Zůstanu tu s vámi, pane," ozval se Singh.

"A já taky, jestli chceš," dodal Trautman.

Mike by býval jeho návrh rád přijal. Při myšlence, že by tady po všem, co slyšel, zůstal sám, mu na če-le vytryskly kapky potu. Zároveň však cítil, jak rádi by Trautman a ostatní přijali Denholmovu nabídku - a nechtěl také vypadat jako zbabělec. Proto zavr-těl hlavou.

"Klidně jděte," řekl. "Denholm má pravdu, není mi ještě docela dobře. A nezůstanu tady sám. Singh na mě dá pozor."

Trautman na něj vděčně pohlédl. "Určitě to nebu-de trvat dlouho," slíbil mu. "Pospíšíme si. Souhlasíš?"

"Ovšem," zamumlal Mike. "To je v pořádku. Jen už jděte, nebo si to nakonec ještě rozmyslím."

Když Trautman a ostatní v Denholmově dopro-vodu odešli, Mike a Singh se vrátili do chýše. Mike nepřeháněl, jak si původně myslel: Byl opravdu ješ-tě slaboučký a ruce ho zas bolely víc, a tak se už za pár minut natáhl na nepohodlné lůžko. Singh se nej-dřív důkladně a několikrát zeptal, jak se mu daří a zda pro něj může něco udělat, a pak si sedl na žid-ličku vedle něj a začal Mikovi vyprávět zbytek toho, co se spolu s ostatními dozvěděl od Denholma. Ne-bylo toho už moc - znělo to však tak fantasticky, že tomu Mike věřil jen stěží, i když důkaz pravdy viděl před chvílí na vlastní oči. Lid žil tady dole už odpradávná. Singh nedokázal říci, kolik jich je - na tuto otázku Denholm tvrdo-šijně neodpovídal, ale z určitých náznaků prý Trautman usoudil, že jich je nanejvýš několik set, ni-koli tisíc, a že to jsou bez výjimky potomci mořeplavců, kteří sem byli zavlečeni se svými loděmi. Nikdo nebyl s to říci, kdy do podmořského světa přišel první člověk, a nikdo nevěděl proč. Přestože se Denholmovi předci po staletí vytrvale snažili to-to tajemství rozřešit. Nedokázali ani říci, kdo to ne-uvěřitelné město vybudoval a za jakým účelem. Za-řídili se tu, jak to prostě šlo, a jelikož na palubě lodí bývaly vždy i ženy, vznikla zde, na mořském dně, malá pospolitost, která existovala podle vlastních pravidel a byla zřejmě schopná přežít.

V tomto bodě Singhovo vyprávění skončilo - a Mika ani trochu neuspokojilo. Indovo vyprávění mnohem více otázek nadhodilo, než zodpovědělo, a nepřispělo ani k jeho uklidnění. Právě naopak. Čím déle naslouchal, tím víc ho přepadal nový, trýznivý strach.

"Má už Trautman nějaký plán?" zeptal se, když Singh domluvil.

"Plán?" opakoval Ind. "Obávám se, že vám nerozumím..."

"Plán, jak se odtud dostaneme," odpověděl Mike netrpělivě. Napřimil se na lůžku a zděšeně na Indu pohlédl. "Nechceš mi přece říct, že jste se už se vším smířili a že tady zůstaneme, nebo snad ano?"

"Já... nevím, pane," odpověděl Singh vyhýbavě. "Zatím jsme o tom ještě nemluvili."

Mike už měl na jazyku ostrou odpověď, ale v tu chvíli oba zaslechli ode dveří jakýsi zvuk a Mike se právě stačil otočit, když dovnitř vlétl rozježený čerňavý blesk, jediným skokem se ocitl na prýčce a vrhl se na Mika tak bouřlivě, že Mike padl na záda a nej dřív se chvilku snažil kocoura zadržet. Ten se mu však uvelebil na prsou a jako zamilovaný pes mu drsným jazykem olizoval tvář.

Miku! Ty můj hloupý lidský kamaráde! Ty žiješ a jsi zdravý! Poseidonovi buď dík!

Mike zalpal po dechu, popadl kocoura oběma rukama a kousek ho od sebe odsunul.

"Co to do tebe najednou vjelo?" zasípal. "Nejsi přece jezevčík!"

Chtěl jsem ti jen poděkovat, odpověděl Astaroth. Co je to jezevčík?

Než tomu Mike mohl zabránit, objevil se obraz jezevčíka v jeho myšlenkách a Astaroth dotčeně zkrabatil nos a vymanil se mu z rukou.

Ty jsi ale typický člověk, zanařádal. Já se jednou zapomenu a chci být na tebe milý, a ty se mi od-vděčíš urážkou.

"Tak jsem to nemyslel," řekl Mike chvatně. Pak se najednou rozesmál. "Proboha, já jsem přece taky rád, že tě vidím!"

Měl jsem už strach, že je s tebou konec."

Taky málem byl, odpověděl Astaroth. Kdybys býval nezasáhl. Bylo to od tebe děsně statečné - vzhle-dem k tomu, že jsi člověk...

"Děkuju," řekl Mike a rozzářil se.

...ale zároveň úžasně hloupé, pokračoval Asta-roth. Odkdy se pokouší člověk holýma rukama se-vřít ostrý nůž?

Mike si vzdychl. Co jiného mohl čekat?

Ale nepřišel jsem, abych se od tebe nechal urážet, pokračoval Astaroth velkoryse.

"Tak proč?" zeptal se Mike.

Mám ti ohlásit příchod vysoce postavené osob-nosti, odpověděl kocour. Zcela lidským, půvabným gestem zvedl pravou přední tlapku a ukázal ke dveřím. Princezna Serena, právoplatná vládkyně At-lantidy.

Mike pohlédl ke dveřím - a když dívka vešla do-vnitř, zadržel dech. Udělal by to patrně i bez Astarothova bombastického ohlášení, neboť pohled na Serenu byl doslova okouzlu-jící. Měla na sobě pořád ještě jednoduché bílé šaty, v nichž ji viděl poprvé, a tvář měla stále stejně bledou jako dřív, ale tím končila podobnost se Serenou, kterou znal. Její obličej už nepůsobil nemocně a ztrápeně, ale naopak ne-uvěřitelně živě. V očích jí plál oheň, jaký Mike v očích člověka nikdy neviděl, a světlé vlasy jí rá-movaly tvář a spadaly na ramena jako lví hříva. Při-padaly mu jako nabitě elektrinou a jiskřily, když na ně dopadlo světlo. Její pohyby byly elegantní a pů-vabné jako pohyby kočky. Vyzařovala z ní energie a síla, které Mika děsily. Nikdy v životě neviděl člo-věka, který by mu připadal silnější, přičemž neměl přirozeně na mysli tělesnou.

A jen tak mimochodem: Neviděl ani člověka, kte-rý by byl krásnější!

"Děkuju za poklonu," řekla Serena. "Ale ty jsi ne-znal moji matku. Proti ní jsem ošklivá ropucha. A kromě toho nemám ráda lichotky."

Mikovi spadla dolní čelist. "Ty... ty čteš moje myš-lenky?" vypravil ze sebe.

"Ovšem," odpověděla Serena. Zatvářila se nechá-pavě a pak pokračovala. "Ach, promiň, docela jsem zapoměla, že vy to nemáte rádi. Jste zvláštní lidé."

Mike na ni zíral nevěřícně vytřeštěným-a očima, pak od ní pracně odtrhl pohled a vyčítavě se podí-val na kocoura.

"To jsi mi nikdy neřekl!"

Astaroth se nestydatě zašklebil. Nikdy ses mě na to neptal, odpověděl. Kromě toho mám rád pře-kvapení.

"Má to znamenat, že... že všichni Atlant'ané dove-dou číst myšlenky?" zeptal se Mike nechápavě.

"Přesně tak," odpověděla Serena místo Astarotha. Její hlas zněl trochu netrpělivě. "Ale co vlastně chceš - povídat si s kocourem, nebo se mnou?"

"Samozřejmě s tebou," odpověděl Mike rychle. "Promiň. Je to tak..."

"Já vím, to nic." Serena udělala netrpělivé gesto rukou a přistoupila blíž. Židle, na níž seděl Singh, jí stála v cestě, ale Serena se jí nehodlala vyhnout, a tak Ind v poslední chvíli vyskočil a odsunul ji stra-nou. Pohled, jímž si přítom Serenu měřil, rozhodně nebyl přívětivý. Jeho myšlenky zřejmě taky ne, ne-boť Serena se nakonec přece zastavila a se svažtě-lým čelem se na Singha podívala. Neřekla nic a ob-rátila se opět k Mikovi. Způsob, jakým to udělala, se mu však nelíbil. Měl pocit, že jí Singh nestojí za to, aby se jím zabývala.

"Astaroth mi vyprávěl, co jsi pro mě udělal," řek-la Serena. "A pro něj. Přišla jsem, abych ti za to po-děkovala - a splatila své dluhy."

Mike její slova téměř nevnímal. Upřeně na ni zí-ral. Čím více se k němu blížila, tím krásnější mu při-padala. Díval se na její tvář a nemohl se toho pohle-du nasytit.

Serena svažtila čelo ještě víc. "Jestli si budeš ješ-tě chvíli myslet, co si právě myslíš, vynese ti to po-hlavek," řekla.

"Ukaž mi ruce!"

Mike sebou provinile škubl a poslušně zvedl ruce. Sám přesně nevěděl, na co právě myslel - myšlenky mu za čelem divoce vířily a měl pocit, že by říkal je-nom hlouposti, kdyby teď otevřel ústa.

"Nejen když otevřeš ústa," řekla Serena trochu podrážděně. Začala mu rozmotávat obvazy na rukách, velmi rychle, ale ani trochu šetrně. Po pár vteřinách už Mike nemyslel na Sereninu krásu, ale snažil se ze všech sil ovládnout, aby nesténal bolesti.

"Co to děláš?" procedil mezi sevřenými zuby.

"Drž, a hned uvidíš!" odpověděla Serena. Zavrtěla hlavou. "Vy jste dost ubrečení lidé, vid'?"

Mike hekl - teď spíš překvapením než bolestí. Plačtiví? Teď, když z rukou zmizely obvazy, viděl, že řezné rány na dlaních šly až na kost. Není divu, že ho to málem stálo život. A Serena mu řekne, že je ubrečený, poněvadž cítí bolest!

"Bolest se dá vypnout, když je na obtíž," poučila ho Serena. "Musíš jen chtít."

Mike na to pro jistotu neodpověděl. Rozdíly mezi lidmi a obyvateli zaniklé Atlantidy byly zřejmě vět-ší, než se až dosud domníval.

"Drž!" opakovala Serena. "Hned to přejde."

A pak se stalo něco zcela neuvěřitelného. Bolest z Mikových rukou rázem zmizela a její místo zaujal pocit libého tepla. Mike cítil jen lehké svědění, jako by mu po dlaních běžely stovky mravenců v same-tových papučích, a když Serena jeho ruce pustila, byly rány zahojené. Jen dvě tenké červené čárky na-značovaly, kde ještě před vteřinou byly.

Mike se na ruce zadíval, celý bez sebe. Tenoučké jizvičky už také bledly a po několika dalších vteřinách byly jeho dlaně zahojené, jako by se jich ostrá čepel nikdy ani nedotkla.

"Ale to... to je přece nemožné!" zašeptal. "To je kouzlo!"

Serena opovržlivě našpulila rty. "To není vůbec nic," řekla. "Něco takového umí u nás každé malé dí-tě. U vás ne?"

Mike zavrtěl hlavou. Byl příliš zmatený, aby vní-mal povýšený tón Serenina hlasu.

"Jak jsi to udělala?" zašeptal.

"To ti opravdu nemůžu vysvětlit," odpověděla Serena, a její pohled jako by dodával: Stejně bys tomu nerozuměl.

"Ale ty... ty..." kotal Mike, díval se střídavě na své zázračně uzdravené ruce a na Sereninu tvář. Od té doby, co před více než půl rokem opustil Anglii, za-žil spoustu věcí, které by předtím nepovažoval ani ve snu za možné. Ale tohle - to byl zázrak! Jiné slo-vo pro to prostě neměl.

"Co je to za nesmysl?" řekla Serena opovržlivě. "Je ti ještě něco?"

"Ne," odpověděl Mike a uvědomil si, jak mizerně se pořád ještě cítí - bolela ho hlava a byl tak slabý a unavený jako málokdy předtím.

Serena s povzdechem povytáhla obočí, zvedla ru-ku a položila mu dlaň na čelo.

Byl to nepopsatelný pocit. Serenina ruka byla chladná a už její první letmý dotyk dokázal zpoza Mikova čela vyhnat tupý pocit bolesti.

O chvíličku později doslova cítil, jak se mu do tě-la nečekaně vlévá proud nové pulzující energie. Všechna únava byla tatam a Mike se vteřinu od vteřiny cítil tak silný a svěží, jako by celé týdny odpo-číval a spal.

Ještě než stačil vyjádřit svůj údiv, Serena se na-přimila, vrhla na něj shora podivný pohled a pak se beze slova otočila a zamířila ke dveřím. Teprve když už byla skoro venku, vzpamatoval se Mike z překva-pení natolik, že prudce vstal a zavolal na ni:

"Serenó!"

Dívka se zastavila a ještě jednou otočila. Učinila to však neochotně a na její tváři se objevil velmi ne-trpělivý, už skoro zlostný výraz.

"Co ještě?" zeptala se.

"Já... já myslím, že..." zakotal Mike. Serenino cho-vání ho zmátlo. "Proč už chceš odejít?" zeptal se.

"Udělala jsem, proč jsem přišla," odpověděla. "Ty jsi pomohl mně a já teď pomohla tobě. Myslím, že jsme vyrovnáni - nebo ne?"

"Samozřejmě," odpověděl Mike chvatně. "Ale já myslím... tedy..."

"Co?" zeptala se Serena. Její netrpělivost už byla očividná.

"Já myslím, že bychom si spolu mohli promluvit," zamumlal Mike.

"Promluvit? O čem?" Serena pohrdavě našpulila rty a prudce zavrtěla hlavou. "Je mi líto, ale na to teď opravdu nemám čas. Určitě se uvidíme později."

Nato odešla, rychle a bez dalších slov.

Mike zůstal stát, celý zmatený. Cívil na dveře a chvíličku musel pracně bojovat se slzami, které mu div nevytryskly z očí. Byl... co vlastně? Zklamáný? Mikovi se nepodařilo vyjádřit pocity, které jím zmítaly. Nebylo to jen zklamání. Bylo to něco, co prostě nedokázal pojmenovat - možná proto, že mu to bylo až dosud cizí. Jak dlouho toužil po chvíli, kdy Serena konečně procitne ze spánku podobné-ho smrti a kdy na něj poprvé vědomě pohlédne svý-ma krásnýma očima, na okamžik, kdy poprvé uslyší její hlas?

A jak byla ta chvíle zcela jiná.

Ne, byl nejen zklamáný. To, co v tuto chvíli cítil, ho zasáhlo mnohem hlouběji a bolelo mnohem víc, než by bolelo pouhé zklamání.

Uplynuly více než dvě hodiny, než se Trautman a ostatní vrátili. Mike strávil celou tu dobu na lůžku a cívil do stropu nad sebou. Marně se snažil najít vy-světlení pro Serenino podivné chování. Rozhodl se, že se Sereny při nejbližší příležitosti zeptá přímo, čím si zasloužil její hněv. Určitě to bylo jen nedoro-zumění.

Vzrušené hlasy přátel uslyšel dřív, než vešli do chýše, a přestože nerozuměl jednotlivým slovům, jejich tón mu prozradil, že mají znamenitou náladu. Ať jim Denholm ukázal cokoli, nemohlo to být nic nepříjemného. Kdoví - třeba už našli způsob, jak se z tohoto podivného města dostanou. Proto vstal a snažil se vyloudit na tváři co nejveselejší úsměv.

Trautman a jeho čtyři kamarádi nevycházeli z údi-vu, když vešli do chýše a Mike, který ještě před ně-kolika hodinami

ležel těžce nemocný a vyčerpaný na lůžku, jim vesele vyšel vstříc. Ale okamžik, na který se Mike nejvíc těšil - totiž na to, až jim ukáže své zahojené dlaně a oni nechápavě otevrou ústa a vytřeští oči, nenastal. Trautman se na jeho ruce podíval celkem bez zájmu a Ben klidně prohlásil:

"Tak ona už tady byla!"

Mike pochopil. Sereniny tajuplné síly byly tajemstvím zřejmě už jen pro něj. Ostatní mluvili se Serenou a poznali ji už o dva dny dřív. Nejspíš to bylo obráceně a Trautman a jeho kamarádi mu o Sereniných schopnostech neřekli záměrně, aby ho pře-kvapili. Přesto byl trochu zklamaný.

"Tak co?" zeptal se Ben, když Mike chvíli mlčel. "Co si o ní myslíš? Teď, když jsi měl to potěšení opravdu ji poznat?"

Způsob, jakým Ben otázku položil, se Mikovi ne-líbil. Musel se ovládnout, aby si na mladého Angličana nevyjel.

"Je... je trochu zvláštní," odpověděl vyhýbavě.

Ben sraštil čelo a Juan s Trautmanem se na sebe významně podívali.

"Zvláštní... aha," opakoval Ben ironicky. "Tak se to dá říct taky."

"Je určitě stejně zmatená a vyvedená z míry jako my všichni," pokračoval Mike. "Vždyť několik tisíc let spala! Pro ni musí být tohle všechno ještě daleko děsivější a překvapivější než pro nás."

"Je to namyšlená kráva," řekl Ben klidně.

Mike se na něj na vteřinu zděšeně zadíval a pak se ho zmocnil zuřivý vztek.

"Tohle odvoláš!" řekl. "Nevíš, co mluvíš!"

"Tak dobře. Tu krávu odvolávám," odpověděl Ben s úšklebkem. "Namyšlená koza je beztak výstižnější."

Mike měl co dělat, aby se na Bena okamžitě nevrhl a nemlátil ho tak dlouho, dokud tuto urážku nevezme zpět. Jeho ruce se bezděčně sevřely v pěst a všechno kolem sebe viděl doslova rudě.

"Hej, vy dva - nechte toho!" ozval se Trautman ostře. "Vzpamatujte se laskavě!"

"Chci, aby to odvolal!" řekl Mike. Hlas se mu třásl. "Serena je..."

"My víme," přerušil ho Trautman ostře. "Je trochu zvláštní, jak jsi to nazval." Přistoupil k Mikovi, vzal ho za paži a odvedl pár kroků stranou. "Neměj jim to za zlé, Miku," pokračoval.

Byla to skutečně jenom náhoda, že mluvil najednou tak tiše, aby mu ostatní nerozuměli?

"Serena je opravdu trochu... ehm... obtížná. A nás všechny znervózňuje, že dovede číst naše myšlenky."

"To umí Astaroth taky," odpověděl Mike. Věděl sám, jak bláhové je toto přirovnání, a Trautman mu taky okamžitě odpověděl:

"V tom je přece rozdíl, nemyslíš?"

"Proč? Protože je Astaroth zvíře?"

"Protože není tak bezohledný jako jeho paní," od-pověděl Trautman. "A protože si tajemství pone-chává pro sebe. Ale teď navrhuju, abychom změnili téma, souhlasíš? Dřív či později si na Serenu jistě zvykneme."

Trautman naznačil pohybem ruky, že toto téma považuje definitivně za ukončené, a Mike to přijal. Měl pocit, že by v tuto chvíli nebylo správné příliš na Trautmana naléhat. Možná že by se mu ani nelí-bilo, co si o Sereně myslí doopravdy.

"Jaké to bylo ve městě?" zeptal se.

"Zajímavé," odpověděl Trautman a Ben okamžitě dodal: "Ve městě? Abych se nezasmlál!"

Trautman na jeho námitku nereagoval. "Je jiné, než si patrně představuješ," řekl. "Zítra ráno sejde-me dolů znovu a Denholm mi slíbil, že nás smíš do-provodit. Jsem si jist, že se ti tam bude líbit. Hlavně lidi. Jsou velmi přátelští."

"Jo," ozval se zase Ben. "Hlavně moc pohostinní. Milují své hosty tak, že je vůbec nechťejí pustit pryč."

"To stačí, Bene!" řekl Trautman. "Co to do tebe vjelo? Před půl hodinou jsi měl báječnou náladu a teď..."

"Před půlhodinou jsem si ještě myslel, že se s tím-hle zamilovaným kohoutem dá rozumně mluvit," od-pověděl Ben prostořece a ukázal na Mika. "Ale to byl zřejmě omyl."

Mike se užuž znovu rozčílil, ale Trautman si rych-le stoupl mezi něj a Bena, popadl ho za paže a s vět-ším či menším násilím ho vlekl za sebou. Pustil ho, teprve když vyšli z chýše.

"Prosím tě, neměj to Benovi za zlé," řekl. "Je hroz-ně zklamaný. Rozumíš? A tohle je prostě jeho způ-sob, jak se s tím vyrovnává. Vždyť ho znáš."

"Zklamaný?" opakoval Mike tázavě. "Jak to?"

Trautman chvíli mlčel. Potom se otočil a podíval dolů na přístav. Vyhledal pohledem NAUTILA a na jeho tváři se objevil smutek.

"Mluvil jsi se Serenou?" zeptal se. "Myslím - o na-ší situaci?"

"Ne," přiznal Mike.

Trautman se trpce usmál. "To jsem si myslel. Ne-chtěla s tebou mluvit, vid'?"

"Vždyť jste to řekl sám," odpověděl Mike skoro zoufale. "Potřebuje určitě taky čas, aby se tu zorien-tovala."

Trautman na něj letmo pohlédl a pak se díval opět na přístav a na NAUTILA přivázaného k jiné lo-di. "Vyprávěla ti, že ji tu někteří uctívají jako bohy-ni?" zeptal se.

"Ne," odpověděl Mike. Ale vzpomněl si, jak před ní piráti na palubě NAUTILA padli na kolena.

"Je to tak," potvrdil Trautman, ale nepohlédl na něj. "Všichni ne, ale mnozí. Denholm k nim ostatně nepatří. Zítra, až sejdem do města, pochopíš, proč tomu tak je."

"A jak to souvisí s Benovým zklamáním?" zeptal se Mike.

"Ty o ní ještě něco nevíš," pokračoval Trautman.

Mike cítil, jak těžce se mu o tom mluví.

"Pamatuješ se na její první slova, která řekla, když procitla?"

Mike mlčel. Podíval se na Trautmana a najednou měl velmi, velmi nedobrý pocit.

"Co děláte na mé lodi," pokračoval Trautman. "Tohle přece řekla, nebo ne?"

"Myslím že ano," odpověděl váhavě Mike.

"Neřekla to jen tak," pokračoval tiše Trautman. "Víš, problém je v tom, že existuje jen jediná možnost, jak se odtud dostat - a tou je NAUTILUS."

"V čem je problém?" zeptal se Mike. "V té obrovské medúze?"

"Ne," odpověděl Trautman. "S tou bychom se, myslím, nějak vypořádali. Problém je Serena. Jak to vypadá, zdá se, že NAUTILUS opravdu kdysi patřil jí a ona se zřejmě domnívá, že tomu tak je dosud."

"Co to znamená?" zeptal se Mike zděšeně.

"To znamená, že nám nehodlá NAUTILA vrátit," odpověděl Trautman. "Zeptal jsem se jí na to. A ona se mi prostě vysmála."

"Ale to by znamenalo, že..." spustil Mike a zmlkl, ještě než větu dokončil. Neměl prostě odvalu vyřknout poslední slova.

Trautman ji měl. "Ty jsi byl něco jako naše poslední naděje, Miku," řekl. "Doufali jsme, že si s tebou Serena promluví, když už si nepromluvila s námi. Jestliže to neudělá, zůstaneme tu zajati jako všichni ostatní. Bez NAUTILA se odtud nikdy nedostaneme."

Mike zažil první noc, která vlastně nocí nebyla. Vedle mnoha jiných překvapení si pro něj podivný svět na mořském dně přichystal ještě jedno, na které měl být vlastně připravený, ale které ho v první chvíli zmátl víc než všechno ostatní: rozdíl mezi dnem a nocí. Měkké bílé světlo přicházející bůhví odkud nebylo přirozeně světlo slunce, jež ráno vychází a večer zapadá, a tak pro Mika bylo velmi obtížné jít si "večer" lehnout jako všichni ostatní a usnout. To však nebyl jediný důvod, proč se ještě dlouhé hodiny převaloval na lůžku a marně čekal, až se dostaví spánek. Energie, kterou mu dodala Serena, ho udržovala v trvalé bdělosti, a kdyby tomu tak nebylo, způsobily by to jeho myšlenky, jež mu neustále vířily hlavou. Nechtěl pochopit, co mu Trautman oznámil. Odmítal prostě přijmout myšlenku, že by měli po zbytek života zůstat tady dole.

Nakonec přece jen upadl do neklidného spánku provázeného divokými sny, z něhož ho druhý den ráno s ustaraným výrazem probudil Singh.

Snídani, kterou všichni snědli ve stísněné náladě, tvořilo ovoce, ryba a táž chutná šťáva, kterou dostali už včera. A sotva dojedli, objevil se Denholm a je-ho dva průvodci, aby je odvedli do města, jak o tom mluvil Trautman minulý večer.

Přesto byl Mike rozrušený. Trautmanovy nářázky mu o něm neprozradily prakticky nic, ale na fantas-tický pohled na město nezapomněl. Z útesu nebylo vidět, protože se rozkládalo na opačné straně návrší, na němž stál jejich nový domov. Mike se nemohl dočkat, až ho konečně pozná.

Kromě toho uvidí znovu Serenu. Byl si už docela jist, že její podivné včerejší chování bylo pouhé ne-dorozumění. Dneska se určitě všechno vysvětlí. Serena je zaručeně neodsoudí k tomu, aby strávila zbytek života jako zajatci na mořském dně.

Ale čekalo na něj zklamání - a to velké.

Podivné obrovské město spatřili, teprve když obešli chýši a začali na protější straně sestupovat z návrší. Při pohledu zblízka se zdálo ještě tajuplnější a cizokrajnější než před třemi dny, i když se ani teď nedaly rozeznat podrobnosti. Bizarní věže a budovy zůstaly i nyní tím, čím byly na dálku: roz-mazanými stíny podivně zneklidňujících tvarů, ja-koby zahalené mlhou znemožňující přímý pohled. Bylo tomu prostě tak, že co chtěl člověk vidět, leže-lo vždy kousek za hranicí toho, co mohl ještě jasně rozeznat.

Mike měl tedy jen vágní dojem, že vidí cosi veliké-ho, gigantické zdi a ještě gigantičtější věže a budovy.

Ale toto město zcela jednoznačně nebylo jejich cílem.

Mike to pochopil, teprve když za sebou měli sko-ro polovinu cesty, která se vinula v ostrých serpen-tinách po svahu dolů, takže mu věže a zdi obrovského města zvolna mizely z dohledu. Zpočátku byl také ještě příliš zaujat pozorováním neznámého okolí: Ukázalo se, že co včera považoval za trávu a docela obyčejné keře, byla vegetace, jaká se nevy-skytuje patrně nikde na Zemi - alespoň Mike o ně-čem podobném nikdy neslyšel. Z domnělé trávy se vyklubal měkký, ale hustý koberec jakýchsi řas, po němž se chodilo velmi příjemně, ale který byl pořád trochu vlhký a při každém kroku jim zřetelně péro-val pod nohama. Keře byly ve skutečnosti velké, pestrými barvami zářící korálové útvary a totéž platilo pro stromy: Nebyly to stromy, ale obrovské moř-ské sasanky a růžice, jež rostly ve shlucích těsně vedle sebe a vytvářely les pokrývající valnou část kopce. Podél jeho úpatí se vinul úzký, rychle ply-noucí potok, přes který vedl zděný most. Když na něj Denholm a jeho průvodci vešli, Mike se zastavil a ukázal tam, kde se nad vrcholky korálového lesa tyčily věže obrovského města. Cesta za mostem ved-la totiž právě opačným směrem.

"Jak to že nejedeme tamhle?" zeptal se.

Ostatní se také zastavili. Denholm se podíval nej-dřív na Mika, potom na Trautmana.

A na jeho tváři se objevilo překvapení.

"Ty jsi mu to neřekl?" zeptal se.

"Nenaskytla se ještě vhodná příležitost," odpově-děl Trautman vyhýbavě.

Denholm se nezavřel nijak nadšeně. Nenavázal však na Trautmanova slova, ale obrátil se přímo k Mikovi.

"Ne, tam nepůjdeme," řekl. "To je Staré město. Ne-chodíme tam, když to není bezpodmínečně nutné. Je to nebezpečné."

"Nebezpečné?"

"Žijí tam Rybí lidé," vysvětlil mu Denholm. "Naši nepřátelé. Ale neměj strach," dodal rychle. "Také oni chodí jen velmi

zřídka sem. Staré město se roz-kládá na druhé straně zátoky a cesta tam je dlouhá."

"Vaši nepřátelé, aha," zamumlal Mike, když vykročili dál. "Nezapomněl jste mi náhodou říct ještě pár dalších maličkostí, Trautmane?"

"Ano," přiznal se Trautman a nepodíval se na něj. "Ale hned uvidíš všechno na vlastní oči. To bude da-leko jednodušší, než abych ti to vysvětloval."

To nebylo, co chtěl Mike slyšet. Ale jelikož už Trautmana znal, věděl, že mu teď nic jiného neřekne, a proto se obrnil trpělivostí, i když mu to přišlo opravdu zatěžko.

Jejich cesta už nebyla příliš dlouhá. Pět nebo šest minut byl podivný korálový les, který je obklopoval, ještě tak hustý, že to vypadalo, jako by procházeli tu-nelem třeptícím se zářivými barvami. Potom se stromy opět rozestoupily a před nimi se objevila okrouhlá mýtiny, široká dobré dvě míle, na níž stá-lo Denholmovo město.

Nechybělo mnoho, a Mike by býval zklamáním hlasitě zasténal.

To, co Denholm v návalu velikášství nazýval mės-tem, byl shluk nuzných, primitivních chýší ze dře-va, korálů, zelených rostlin, naplaveného dříví a mnoha jiných prapodivných materiálů. Ani jedna stavba se nepodobala druhé, všechny měly pouze jedno podlaží a ani o jedné se nedalo s dobrým svě-domím říci, že to je dům.

"Tohle je... vaše město?" zeptal se Mike váhavě.

"Ano," odpověděl Denholm. "Bude to i vaše mės-to, jestli budete chtít. Můžete se přirozeně usadit i jinde, ale většina nových příchozích si najde mīs-to tady ve městě. Musíte vědět, že naše obec klade velký důraz na soudržnost. Ale nikoho k ničemu ne-nutíme."

"To je opravdu uklidňující," zamumlal Mike. Ne-věděl, zda se má rozplakat, nebo vybuchnout v bouřlivý smích. Chápal teď, proč mu o tomhle městě Trautman nechtěl nic říct.

Mike se zřejmě neovládl tak dokonale, jak se dom-níval, protože Denholm pokračoval omluvným tó-nem: "Já vím, na první pohled se zdá naše město malé a trochu primitivní. Ale nezapomeň, že vnější zdání klame. Máme tu všechno, co potřebujeme - vodu, dostatek potravy a bezpečné místo pro kaž-dého. A les nám skýtá lepší ochranu před Rybími lidmi než jakákoli umělá pevnost. Můžeš si všechno v klidu prohlédnout a později se rozhodnout. Času máte dost."

Když přišli blíž, začal Mike rozeznávat podrob-nosti, ale náladu mu nezlepšilo skoro nic. Město v korálovém lese tvořily zchátralé chýše, v nichž přebývali uboze vypadající lidé v roztrhaných ša-tech. Jediné, co se k tomuto dojmu vlastně nehodi-lo, bylo jejich téměř bujaré veselí: Ať se Mike podí-val kamkoli, všude viděl smějící se, nebo aspoň usmívající se tváře, hrající si děti a dospělé, kteří stá-li ve skupinkách a v dobré pohodě si povídali nebo na ně vesele mávali. Ozývaly se i zerty na Denholmovu adresu a z mnoha chýší se nesly bujné hlasy a smích. Možná že Mika mátl právě ten příkrý rozdíl mezi tím, jak nuzně město navenek působilo a jak sympaticky se chovali jeho obyvatelé.

Když se Denholm po chvíli Mika zeptal, jak se mu město líbí, nechal si slova, která měl už už na jazyku, prozatím pro sebe a zachránil se rozpačitým úsmě-vem a pokrčením ramen. To rozhodně nebyla od-pověď, jakou chtěl Denholm dostat, ale vůdce zde-j-šího lidu na sobě nedal zklamání znát a prováděl Mika a jeho přátele dál po městě a všechno jim vy-světloval.

Stálo zde čtyři nebo pět tuctů chýší, v nichž moh-ly žít všehovšudy nanejvýš tři stovky lidí. Potok, kte-rý před chvílí přešli, tekł na druhém konci mýtiny a zásoboval obyvatele čerstvou vodou. V okolním korálovém lese byla hojnost potravy. Na podivných stromech viselo takové množství cizokrajného, ale velmi chutného ovoce, že by se jim nasýtil trojná-sobný počet lidí - a komu to nestačilo, mohl sejít dolů do přístavu a nalovit si tam ryby. Jelikož se tu nestřídala roční období a nepanovalo nikdy špatné počasí, nemuseli si zdejší obyvatelé stavět bytelněj-ší budovy.

Mikova netrpělivost stále vzrůstala a bylo pro něj stále těžší sledovat Denholmův výklad - nikoli pro-to, že by ho nezajímalo, co mu říká. Nebyla to však odpověď na otázky, které měl na srdci. A tak ho na-konec přerušil a položil mu otázku, která ho zají-mala nejvíc:

"Kde je Serena? Řekl jsi, že ji zase uvidíme."

Takhle to Denholm - přísně vzato - neřekl a zřej-mě nebyl ani ochoten prozradit Mikovi, kde se Serena nachází.

"Nevím, jestli bychom ji teď měli rušit," řekl vy-hýbavě.

"Rušit?" zeptal se Mike. "Při čem?"

Denholm se vyhnul jeho pohledu. "Trautman mi už řekl, že jsi s ní... řekněme... zvláštním způsobem spjat," řekl opatrně. "Ale nesmíš zapomenout, že pro nás je taky něčím zvláštním. Něčím dokonce velmi zvláštním."

"Jak to?" zeptal se Mike.

"Pojď se mnou," řekl Denholm. "Nejlepší bude, když to uvidíš na vlastní oči." Nato se otočil a zamířil ke kulaté stavbě na jižním konci mýtiny, posta-vené zpola ze dřeva a korálů, zčásti však i z kamene. Mike si té budovy už všiml, ale ještě se na ni neze-ptal, protože se domníval, že mu Denholm poví sám od sebe, co to je.

Trautman, Singh a Ben šli s nimi, zatímco André, Juan a také Chris se vydali opačným směrem. Mike na ně tázavě pohlédl, ale Trautman mu s úsměvem vysvětlil:

"Sejdeme se s nimi později. Určitě jdou k Malcolmovi a jeho rodině."

"K Malcolmovi?"

Tentokrát mu odpověděl Denholm, a to se zjev-nou hrdostí: "Tvoji kamarádi si u nás už našli přáte-le. Jsem si jist, že se to brzy podaří i tobě."

Mike nesdílel toto přesvědčení ani v nejmenším. Všechny ty rozesmáté tváře, radostně si hrající děti, přátelští dospělí, všechno mu to připadalo až tro-chu přehnané. Ale třeba jsem jen nespravedlivý, po-myslel si. Měl bych těm lidem dát aspoň šanci, aby si získali mé sympatie.

Když vešli do kulaté budovy, neviděl Mike v prv-ní chvíli vůbec nic. Střecha nebyla - jako všechny zdejší střechy - ani

zdaleka neprůhledná a umělé světlo podmořského světa pronikalo dovnitř mnoha škvírami a otvory, ale toto osvětlení mělo velmi zvláštní vedlejší efekt: Světlo padající dovnitř od stropu v tenkých paprscích a pruzích dělilo prostor v nerovnoměrnou šachovnici světlých a tmavých míst, v nichž Mike zprvu nic nerozeznával. Teprve když ho Denholm předešel a gestem vyzval, aby ho následoval, začaly stíny získávat obrysy. Nebyl to obytný dům, budova pro lidi, ale spíš jakýsi sklad. Mike spatřil spoustu velkých beden a skříní, a u stěny vedle dveří stála dokonce prastará skleněná vit-rína, která zřejmě - jako většina zdejších předmětů - pocházela ze ztroskotané lodi.

"Tohle všechno je naše..." - Denholm zaváhal, a než znovu promluvil, objevil se na jeho rtech let-mý úsměv - "... muzeum, jestli rozumíš. Snесли jsme do téhle místnosti všechno, z čeho vycházejí naše znalosti o původních obyvatelích tohoto světa."

Tato slova vyvolala Mikovu pozornost, a tak při-stoupil ke skleněné vitrině a prohlédl si její obsah. By-lo to pro něj zklamání. Na první pohled poznal, že vě-ci pečlivě rozložené na malých modrých a červených sametových polštářcích jsou bezvýznamné úlomky kamene a kovu, pocházející ze zohýbaných trosek, a útržky papíru počmárané nesmyslnými větami.

"Není toho moc," pokračoval Denholm. "První li-dé, kteří se sem dostali, našli tenhle svět skoro ve stejném stavu, v jakém ho vidíš dneska. Před námi tady zřejmě byli jiní, ale moc toho po sobě nezane-chali. Tohle je všechno, co jsme po nich za staletí našli."

Denholm udělal pohyb rukou, který obsáhl vitrí-nu a půl tuctu truhlic a beden. Mike odstoupil od vitríny a prohlédl si postupně i jejich obsah. Našel tam něco, co připomínalo zprohýbanou a skoro k nepoznání zrezivělou potápěčskou přilbu, jakou měli také na palubě NAUTILA, pár útržků látky zvláštního kovového lesku, a ještě pár jiných věcí, jež mu připadaly jaksi známé. Většina předmětů však nedávala žádný smysl a nebyla ani v nejmen-ším zajímavá - a rozhodně nepůsobila jako dědictví po lidu, který by musel být úžasně mocný, aby vy-budoval tento umělý svět na mořském dně. "A co má tohle všechno společného se Serenou?" zeptal se Mike váhavě.

Denholm se usmál. Ukázal na zadní zeď budovy, jedinou, jež byla postavena z kamene. Dopadající paprsky a stíny ji až dosud zastíraly Mikovu zraku, ale na Denholmovu výzvu k ní teď pomalu přistou-pil blíž.

A pak se dočkal skutečného překvapení! Z toho, co mu na první pohled připadalo jako bezděčné ne-rovnosti kamenného povrchu, se při bližším pohle-du vyklubal obrovský reliéf, velmi dokonale vytesa-ný do stěny vysoké dva metry a nejméně třikrát tak široké. Spatřil na něm obrazy lidí a zvířat, z nichž některá znal, ale jiná byla úžasně cizokrajná a děsi-vá. Nechtělo se mu věřit, že by se někde na tomto světě mohly vyskytovat takové bytosti a existovat ta-ková města a budovy, stroje, vozidla a lodi. Navíc ne-byl obrovský reliéf jen působivým uměleckým dí-lem. Vyprávěl příběh. A přestože ho Mike nemohl pochopit celý, jeho významu porozuměl. Možná proto, že mnohé z toho, co viděl před sebou, znal. Sice nikdy nic takového doopravdy neviděl, ale přes-to mu skoro nic nepřipadalo cizí.

Tato myšlenka ho tak zmátla, že se mu v první chvíli zatočila hlava. Jak se mohl rozpomenout na něco, co nikdy neviděl? A jako by tato myšlenka by-la spouštěcím mechanismem, Mike náhle pochopil, že tomu tak není. On už ty věci totiž viděl, nikoli vlastníma očima, ale ve vizích, které ho trýznily, když se zmítal v horečce a sdílel Astarothovy sny. Reliéf se překvapivě podobal tomu, co se z nich do-věděl o potopené Atlantidě.

Mikovu zvláštní pozornost vyvolaly dvě věci. Jed-nou z nich byl reliéf, který zprvu považoval za ne-obratné zobrazení velké ryby - dokud mu nespád-ly šupiny z očí a neuvědomil si, proč mu štíhlé linie, mohutná hranatá ocasní ploutev a zubaté kopí vpředu připadají tak známé. Byl to NAUTILUS nebo přinejmenším loď, která se mu navlas podobala. Ale ještě než se probral z údivu, spatřil druhé vyobra-zení, jež mu připadalo ještě známější a vyvolalo v něm zděšení. Jedna z lidských postav byla nepříroze-ně velká. Nacházela se přesně uprostřed reliéfu a představo-vala štíhlou ženskou postavu v dlouhém splývavém rouchu, se zvlněnými vlasy spadajícími na ramena a Sereninou tváří!

"Ale to přece není možné!" zamumlal.

"Tenhle velký kámen tu stál, už když sem přišli na-ši první předci," řekl Denholm, který ztišil hlas, že téměř bázlivě šeptal. "Nikdo neví, kdo ho sem po-stavil a proč. A příběh vytesaný do něj je příběh li-du, který tohle všechno vytvořil."

Mike pořád ještě nechápavě civěl na postavu vy-tesanou do kamene. Viděl teď, že to není Serena. Na reliéfu byla dospělá žena, nikoli dívka stará nece-lých patnáct let - a přesto měla bezesporu Sereniny rysy, jako by atlantská princezna stála neznámému tvůrci reliéfu modelem.

"To... to je fantastické!" zašeptal Mike. Ačkoli ne-mohl od reliéfu odtrhnout oči, spatřil úkosem, že Denholm zavrtěl hlavou.

"Nejen to," řekl Denholm. "Je to možná důvod, proč tady můžeme žít."

Mike se odpoutal od reliéfu a pohlédl nechápavě na Denholma. "Jak to myslíš?"

Denholm se velmi vážně a upřeně podíval na něj, potom na ostatní, kteří ho doprovázeli, ale zůstali přede dveřmi.

"Nemyslete si prosím, že nevím, jak vám je," řekl. "Jste velmi stateční a snažíte se nedá-vat na sobě znát, jak jste ve skutečnosti zoufalí. Vím to, protože tak je na tom každý, kdo se sem dolů do-stane. Víte přece, že se odtud nikdo nevrátí. Tento svět nám poskytuje vše, co potřebujeme k přežití, ale je zároveň vězením. A proto každý, kdo se tu ocitne, cítí totéž co vy."

Mike mu chtěl odporovat, ale Denholm ho ráz-ným gestem umlčel. "Já sám jsem svět, odkud po-cházíte vy, nikdy neviděl," pokračoval, "protože jsem se narodil tady dole. Znáám ho však natolik dobře z vyprávění těch, co sem přišli před vámi, abych vě-děl, jaké vám to tady připadá. Najdete tu však jiné li-di, kteří vám pomůžou. Ale naši prapředci, ti první, co se tady ocitli, byli docela sami. Neměli nikoho, kdo by jim pomohl, nikoho, kdo by je přivítal a na-bídl jim přátelství. Ztroskotali tady a uvízli na místě, z něhož nevede cesta zpátky. Možná že by bez to-hoto reliéfu nedokázali přežít a tohle všechno tady vybudovat."

Denholm znovu ukázal na reliéf a Mikův pohled sledoval jeho gesto a opět spočinul na ženské po-stavě v jeho středu.

"Příběh vyobrazený na reliéfu nám dodává sílu," pokračoval Denholm. "Je to příběh lidu stejného ja-ko my, lidu, který sem přišel a stvořil tento zázrak a zase zmizel dávno předtím, než na tuto půdu vstoupil náš první předek. My jsme však pořád vě-děli, že se jednoho dne vrátí. Toto vědomí dodávalo našim předkům sílu k přežití."

Mike dokázal sledovat Denholmova slova jen stě-ží. Hleděl na ženu se Sereninou tváří a hlavou mu ví-řily stovky možných vysvětlení tohoto neuvěřitel-ného zážitku, jedno fantastičtější než druhé. A zno-vu si vzpomněl, jak muži na palubě NAUTILA padli před Serenou na kolena, a když pochopil, proč to učinili, zamrazilo ho.

"Ty myslíš, že tvoji lidé..." Nejprve neměl odvahu vyslovit následující slova: "... že tvoji lidé Serenu zbožňují?"

Denholm se usmál. "Ne," řekl. "To jistě ne. Ale po-řád jsme doufali, že se ta, která tenhle svět kdysi vy-tvořila, jednoho dne vrátí. Někteří z nás si myslí, že ten den nyní nastal. A tím i konec našeho zajetí."

Mikovi neušla zvláštní formulace Denholmových slov. "Někteří?" opakoval. "Ty k nim nepatříš?"

Denholm neodpověděl hned, a když promluvil, neřekl se na Mika, ale na reliéf.

"Nevím," přiznal se. "Nikdy jsem o tom nepře-mýšlel. Možná... možná že mám strach odpovědět."

To Mike dobře chápal. Věřil Denholmovi, když ře-kl, že tento reliéf a naděje, kterou představuje, po dlouhá staletí dodával zdejšími lidem sílu. Avšak symbol, byť sebemocnější, dokáže dodávat sílu, jen dokud zůstane symbolem. Síla snů se ztrácí, když se uskuteční. Denholm se bál pochybností. Dokud byl reliéf pouhým reliéfem a příběh, který vyprávěl, pouhým příběhem, dával zdejším obyvatelům stále novou sílu a naději. Teď se však slib vytesaný do ka-mene uskutečnil. A tím se stal zranitelný.

Zvenčí náhle proniklo dovnitř vzrušené volání. Denholm sebou zděšeně trhl a otočil se a také Mike obrátil hlavu ke dveřím. Hlasy byly stále silnější a o chvíli později vpadl dovnitř jakýsi muž. Zřej-mě dlouho běžel, protože dýchal tak rychle, že mo-hl sotva mluvit.

"Pospěšte si!" zasípal. "Rybí lidé! Byli dole na plá-ži a přepadli naše muže, kteří chtěli lovit ryby!"

Mike a ostatní se vydali za Denholmem, který rychle vyběhl z domu a dlouhými kroky mířil k plá-ži. Nedošli však ještě ani na kraj vesnice, když jim z lesa vyšla vstříc skupina šesti sedmi mužů. Byli vel-mi rozrušení a někteří zřejmě zraněni, i když nikoli vážně, protože se drželi na nohou. Dva z nich vle-kl mezi sebou vzpírající se vysokou postavu. Při po-hledu na ni dostal Mike husí kůži na zádech.

"To bude zřejmě jeden z těch Rybích lidí!" řekl vzrušený Ben. "Pojďte, podíváme se na něj zblízka!"

Ale k tomu nedošlo. Denholm zaslechl Benova slova, udělal znenadání rychlý, rozkazovačný pohyb rukou - a jako ze země se náhle vynořilo několik je-ho mužů, kteří Mikovi a jeho přátelům zastoupili cestu. Horkokrevný Ben chtěl jako obvykle jít pro-stě dál, ale jeden z mužů ho uchopil za paži a jem-ně, ale důrazně ho zadržel.

"Hej, co je?" protestoval Ben.

"Zůstaňte tady!" odpověděl mu Denholm. "Rybí lidé jsou velmi nebezpeční."

Mike mu to věřil na slovo. Stáli ještě dobrých dva-cet metrů od skupinky, která se vynořila z lesa, a na prostranství mezi nimi se tísnilo stále více mužů a žen, takže Rybího člověka nerozeznával dopo-drobná. Ale co viděl, docela stačilo, aby to v něm vy-volalo děsivý respekt.

Denholm se o Rybích lidech zmínil už dřív, ale Mike o jeho slovech příliš neuvažoval, pokládal ten název prostě za jméno, tak jako Denholm nazýval svoje lidi Lidem. Tak tomu však nebylo. Rybí člověk byl lidskou bytostí doopravdy jen zčásti. Byl hodně velký, určitě dva metry, ne-li víc, ale přitom měl po-stavu tak subtilní, že působil skoro křehce. Jeho po-kožku tvořily malé, kovově lesklé zelené šupiny, opravdu podobné rybím. Neměl vlasy a viditelný nos, zato však velká ústa se silnými, odulými rty a oči velké jako dětská pěst. Ustrašeně jimi za průsvitnými víčky přejížděl po hrozivě gestikulují-cích postavách, jež ho obklopovaly. Uprostřed čela mu začínal zubatý, jako dlaň široký hřeben, který pokračoval po celé lebce a přes šíji po zádech až do-lů. Jeho ruce Mike neviděl, ale byl si celkem jist, že mají mezi prsty plovací blány.

"To je ale příšera!" řekl Ben. Hlas se mu třásl, a jak v něm, tak v jeho pohledu bylo něco, co se Mikovi nelíbilo. I on cítil při pohledu na tu bizarní bytost nepřijemné mrazení, ale nepřipadala mu příšerná. Byla jen velmi podivná a vyděšená. Přestože stál da-leko od ní, cítil zřetelně její strach. Snažil se před-stavit si, jak by tomu bylo opačně - kdyby byl na je-jím místě on a kdyby ho někam zavlékli tucet děsivě vypadajících tvorů.

"Co s ním uděláte?" zeptal se Trautman.

"Nic. Nedělej si starosti." Denholm se otočil a za-mířil k mužům, kteří šupinatou bytost přivlekli.

"Co se stalo?" zeptal se.

"Byli jsme dole na pláži lovit ryby," odpověděl je-den z nich. "Ryby na velkou slavnost dneska večer. Najednou se vynořili oni. Dva nebo tři z lesa a dva přímo z vody."

"Napadli vás?" zeptal se Denholm.

Muž váhal s odpovědí tak dlouho, že jeho slova ztratila věrohodnost nejen pro Mika, ale zřejmě i pro Denholma.

"Neměli bychom proti nim šanci, kdyby se neob-jevili naši druzi," řekl muž a ukázal na druhou, tro-chu menší skupinu mužů, kteří se vynořili z lesa za nimi. "Když je Rybí lidé uviděli, dali se na útek. Ale tohohle se nám podařilo chytit."

Mikovi připadalo, že to není zrovna odpověď na Denholmovu otázku. Denholm to zřejmě viděl stej-ně, protože se zachmuřil ještě víc. Dál se tím však už nezabýval, ale zamyšleně si prohlížel Rybího člově-ka. Nakonec zavrtil hlavou a zhluboka si vzdychl.

"To se mi nelíbí," řekl. "Neměli jste ho sem vodit. Dopravte ho do muzea. A dobře ho hlídejte. Roz-hodnu, co s ním uděláme."

Zatímco muži odváděli zajatce a zbytek davu se rychle rozházel, přistoupil Mike k Denholmovi.

"Co to všechno znamená?" zeptal se. "Co je to za tvora?"

Denholm udělal odmítavý pohyb. "Na to teď není čas," odpověděl. "To ti můžou říct tvoji přátelé. Já mám teď na práci důležitější věci." Pak se obrátil k Trautmanovi. "Jděte k Malcolmovi a jeho rodině, tam se o vás postarají. Přijdu za vámi později. Až roz-hodneme, co je třeba udělat."

Mike chtěl protestovat, ale Denholm se hned otočil a rychle odcházel. Mike se za ním zklamaně dí-val. Denholm mu slíbil, že zodpoví všechny jeho otázky, ale dosavadní průběh dne mnohem víc otá-zek nadhodil, než zodpověděl. A předvedl mu něco, co ho vyděsilo, i když to už tušil. Denholmův svět není malý a bezpečný ráj, za jaký se mu ho Denholm snažil vydávat.

"Pojďme k Malcolmovi," řekl Trautman nervózně. "André a Chris tam na nás už určitě čekají."

Mike neměl nejmenší chuť jít někam na zdvoři-lostní návštěvu. Tón Trautmanova hlasu byl však na-léhavý, a tak pochopil, že teď není vhodná chvíle na dlouhé diskuse. Proto beze slova vykročil za ním a třemi kamarády.

Jejich cílem byl dům nedaleko muzea, které se teď změnilo ve vězení, o čemž jednoznačně svědčili dva zarputile se tvářící a dlouhými obušky ozbro-jeví muži stojící nalevo a napravo od dveří.

Malcolmův dům byl trochu větší než většina ostatních stavení a nevypadal tak zchátrale a primi-tivně. Měl například opravdické dveře, nikoli cosi z rákosí a korálů. Dveře pocházely zřejmě z některé lodi dole v přístavu a neustále vrzaly na hrubých ve-řejích vyřezaných ze dřeva. Trautman je bez zakle-pání otevřel a všichni rovnou vešli do malé, ale útul-né místnosti, která měla na rozdíl od muzea pevnou střechu, dokonce i skutečné okno, jímž padalo do-vnitř světlo. Tak jako dveře pocházel i nábytek v do-mě zaručeně z lodi - lépe řečeno z různých lodí, o čemž svědčil jeho styl a zjevně rozdílné stáří jed-notlivých předmětů.

André a Chris seděli s asi dvanáctiletou světlovla-sou dívkou u okna u velkého stolu, na němž stály různé pokrmy, zatímco Malcolm a jeho žena, přilá-kaní patrně zavržením dveří, právě vycházeli ze sou-sední místnosti.

Malcolm byl stejně bledý jako všichni zdejší lidé, ale vlasy měl pečlivě učesané a plnovous krátce za-střižený a po stranách pečlivě vyholené. A neměl na sobě rozedrané hadry, nýbrž tmavomodrou kapitánskou uniformu, která byla jistě velmi stará, ale dosud dokonale zachovalá.

Malcolm pozdravil Trautmana, Singha a oba chlapce letným, ale velmi vřelým úsměvem a pak přistoupil k Mikovi a napřáhl k němu ruku.

"Tak ty jsi tedy Mike," řekl. "Tvoji kamarádi mi o tobě už hodně vyprávěli. Těší mě, že tě poznávám osobně."

Stisk Malcolmovy ruky byl rázný a teplý a jeho úsměv otevřený a přátelský. "Tohle je moje žena Jenifer a tamhle u stolu sedí moje dcera Sára," pokračoval Malcolm. "Proč k ní nejdeš a nepozdravíš ji? Hoří nedočkavostí, aby si s tebou mohla popovídat."

Před chvílíkou Malcolm Mikovi řekl, jakou má radost, že ho vidí, a teď ho prakticky poslal pryč - a pohled, který si přitom vyměnili s Trautmanem, byl velmi výmluvný. Mike pochopil, že si chce s kormidelníkem NAUTILA promluvit o něčem, co patr-ně není určeno jeho uším. VMikovi sílilo přesvěd-čení, že mu Trautman a ostatní něco velmi podstat-ného zatajili. Rozhodl se, že na Trautmana při nejbližší příležitosti udeří. Teď se však otočil a po-slušně odešel ke stolu u okna. Malcolm, Trautman a po chvíli i Singh zmizeli ve vedlejším pokoji.

Malcolmova dcera přivítala Mika srdečným úsmě-vem. Podobala se nápadně své matce a tak jako ona a její otec nebyla oblečena jako ostatní dívky a ženy, ale měla na sobě nabírané šaty, které prozrazovaly, že byly původně určeny dospělé ženě a později pracně (a nikoli zvlášť šikovně) upraveny tak, aby jí padly.

"Nevěřili byste, co se venku stalo!" spustil Ben vzrušeně, zatímco Mike si přitáhl židli a posadil se.

André ukázal rukou k oknu. "Viděli jsme to," od-pověděl.

Ben se na něj podíval. "I tu příšeru?"

"Ano - jestli myslíš Rybího člověka," odpověděla Sára. Pořád se ještě usmívala, ale káravý tón, jímž řekla tato slova, nebylo možné přeslechnout. Ben sraštil čelo, ale nereagoval na to.

"Zdá se, že vás to moc nezajímá."

"Můj otec si později promluví s Denholmem," od-pověděla Sára. "Hrozně se zlobil, ale řekl, že bude lepší chvíli počkat."

Nato otočila hlavu a vyhlédla ven a Mike sledoval její pohled. Z okna bylo vidět nejen celé prostran-ství, ale i budovu, do níž umístili zajatce. Ke dvěma strážcům před dveřmi se přidali další dva muži a k budově proudilo stále více lidí. Mike nemohl na dálku rozeznat jejich tváře, natož rozumět, co říka-jí, ale jasně cítil, že se předchozí radostná atmosfé-ra rázem změnila. Dav působil vzrušeně, téměř po-bouřeně.

"Co je to za stvoření, ti Rybí lidé?" zeptal se Mike. "Odkud pocházejí a co od vás chtějí?"

"Nikdo doopravdy neví, kdo jsou," odpověděla Sára. "Žijí ve Starém městě, ale taky dole v moři."

"A chovají se k vám nepřátelsky?" zeptal se Mike.

Sára váhala s odpovědí. "Myslím, že ano," řekla po chvíli.

"Myslíš?"

Dívka pokrčila rameny. Působila najednou podiv-ně bezmocně. Jsou tady už tak dlouho, jak tohle místo existuje. Někteří si myslí, že tady byli už před lidmi. Vidáme je zřídka. Někdy se vynoří dole v při-stavu a snaží se vyrabovat některou loď, ale většinou se nám vyhýbají tak jako my jim. Říká se, že jsme s nimi kdysi válčili, ale dnes už nikdo neví, jest-li to je pravda."

"Ale muži vyprávěli, že byli dole na pláži..." spus-til Mike, jenže Sára ho přerušila, zvedla ruku a za-vrtěla párkrát hlavou.

"Na to se radši zeptej mého tatínka," řekla. "V po-sledních dnech se... ledacos událo. Ledacos se změ-nilo." A ne zrovna k lepšímu, dodával její pohled. Potom dívka vyloudila na tváři úsměv a změnila té-ma hovoru. "Ale teď jsi na řadě ty, abys mi odpoví-dal. André mi toho vyprávěl o tobě už tolik, že jsem se nemohla dočkat, abych tě poznala. Ta loď, na kte-ré jste připluli - může opravdu plout pod vodou?"

Bez slunce pohybuji-cího se po obloze bylo obtíž-né měřit, jak plyne čas, ale Mike odhadoval, že tady sedí a povídají si

už přes dvě hodiny. Sára byla hrozně netrpělivá posluchačka, kladla mu neustále nové a nové otázky, a sotva je zodpověděl, přerušila ho a chtěla vědět něco jiného. Ze začátku to šlo Mikovi na nervy - přišel sem původně otázky klást, nikoli na ně odpovídat. Brzy však pochopil, že všechno, co vypráví, musí dívku fascinovat daleko víc než to, co dosud viděl on z jejího světa. Neměl skoro příleži-tost zeptat se na něco jí, ale dověděl se aspoň, že se sem Sára - jako její rodiče - nedostala na lodi, ale že se tady dole narodila. Za celý život tedy neviděla nic než toto místo, korálový les a úzký pás pahorků od-dělující tuto polovinu podmořského světa od té, na níž stálo Staré město patřící Rybím lidem. Nikdy ne-viděla víc než těchto pár tuctů lidí a nikdy neviděla nebe. Nevěděla, co znamená slovo "noc" či slova mraky, déšť, sníh a mráz. A tak pro ni všechna tato slova, která vyřkl, byla zcela nová a fascinující. Přes-tože většinu toho, co jí říkal o světě nad mořem a o jeho obyvatelích, jistě slyšela už od Andrého a ostatních kamarádů, visela pohledem na Miko-vých rtech a Mike doslova cítil, jak každé slovo na-sává jako vzácný poklad, aby si ho pro zbytek života uložila hluboko v sobě.

Mike měl sice také radost, že si s dívkou může po-vídat a uspokojovat její takřka neukojitelnou zvěda-vost, ale zanedlouho v něm rozhovor vyvolal neli-bost a nakonec smutek. Přestože to Sára neřekla - a nedala mu ani příležitost položit tuto otázku -, uvědomil si znovu, co tihle lidé jsou: nic jiného než zajatci. Denholm - a kupodivu i Trautman - se sna-žili vydávat tento podmořský svět za jakýsi malý ráj, kde mohou jeho obyvatelé žít pokojně a bezstarost-ně. Toto tvrzení však vyvracely už Mikovy první, do-sud letné zkušenosti.

Nakonec Mike zmlkl a Sára, přestože na ní jasně viděl, jak moc toho lituje, se nepokusila jeho roz-hodnutí zvrátit, ale přitiskla se jen k Andrého ra-meni a na okamžik zavřela oči. Na Andrého tváři se objevil tichý, vřelý úsměv. Samozřejmým pohybem objal dívku kolem ramen a pevně ji k sobě přitiskl. Mike teprve teď pochopil, co měl Denholm na mys-li, když vybídl Andrého, aby šel k svým přátelům.

André byl ze všech členů posádky NAUTILA - s výjimkou Singha, který promluvil, jen když to by-lo bezpodmínečně nutné - nejzamlklejší. Mike se tím nikdy příliš nezabýval, považoval to za zcela sa-mozřejmé a ptal se jen, zda byl André po všechny ty měsíce, které strávil na palubě ponorky, opravdu šťastný. Teď šťastný byl, to by viděl i slepý A Sára ta-ky. Oba se zřejmě měli moc rádi.

Tato myšlenka Mika bolestně ranila. Nebyla to žárlivost či závist - přál těm dvěma jejich štěstí a měl radost, že se André cítí v Sárině blízkosti tak dobře. Ale vzpomněl si přitom hned na Serenu, k níž cítil totéž co André k Malcolmově dceři, i když si to až dosud nechťel přiznat. A tak bylo pro něj na-jednou téměř nesnesitelné dívat se na dvojici před sebou.

Prudce vstal a netrpělivě se zeptal:

"Jak dlouho tu budeme ještě sedět a marnit čas? Chci za Serenou!"

"To nejde," odpověděl Juan. "Malcolm..."

"... za ní zajde sám," ozval se ode dveří Malcolmův hlas. "Musím si promluvit s Denholmem a ten bude patrně u ní."

Malcolm, Trautman a za nimi i Singh vešli do míst-nosti. Mike se k nim otočil.

"Pak tedy půjdu s tebou," řekl Malcolmovi.

"To by asi nebyl dobrý nápad," ozval se Trautman, ale Malcolm zavrtěl hlavou a přerušil ho.

"Proč ne? Nic proti tomu nemám. Můžete jít se mnou všichni, jestli chcete."

"Ne," řekl Trautman. "Jsem... už trochu unavený. Radši bych se vrátil do našeho příbytku na útesu. A co vy?"

Jeho otázka platila Juanovi, Benovi a Chrisovi, kteří souhlasně přikývli. Jen André dodal:

"Já zůstanu ještě tady, jestli smím. Půjdu za vámi později s Mikem."

"Nemusíte se vracet na útes," řekl Malcolm. "Ten dům je určen pouze nově přichozím. Můžete zůstat tady ve městě, teď hned, jestli chcete."

"Možná... později," odpověděl Trautman. "Zítra nebo pozítří. Myslím, že potřebujeme ještě pár dnů."

Malcolm vypadal zklamaně, ale nepokusil se už Trautmana a ostatní přemluvit, aby zůstali dole. Mi-ka to překvapilo - tak útulná ta chatrná chýše na útesu zase nebyla, aby toužil po tom strávit v ní ješ-tě jednu nebo dvě další noci. Znovu měl pocit, že s Trautmanem a ostatními není něco v pořádku. Že mu něco tají. I tentokrát však podezření zaplašil. Pouhá naděje, že si bude moci konečně promluvit se Serenou, mu viditelně zlepšila náladu. Byl si jist, že několika slovy sprovedí ze světa včerejší nedo-rozumění.

Mike počítal docela samozřejmě s tím, že ho Singh doprovodí, neboť Ind ho za normálních okol-ností nenechal učinit jediný krok bez dozoru. Mi-kovi to šlo mnohdy na nervy, ale Singh bral prostě úlohu osobního strážce vážně.

Tentokrát však Singh zůstal k Mikovu překvapení s Trautmanem a ostat-ními. Mikovi to však bylo jen vhod. Do toho, o čem si chtěl se Serenou promluvit, nebylo nic ani jemu.

Ale přesto ho náhlá změna chování jeho strážce tro-chu udivila.

Serena bydlela v jedné z největších budov ve měs-tě, na kraji lesa na protější straně mýtiny. Dveře hlí-dali dva strážci se starodávnými předovkami, ale když se přiblížil Malcolm s Mikem, ustoupili stra-nou. Chvilíčku přitom zaváhali, jenom tolik, aby Mi-ke pochopil, že si nejsou zcela jisti, zda ho mají, či nemají pustit dovnitř.

V budově byla taková tma, že Mike zprvu neviděl skoro nic. Zato hned uslyšel vzrušené hlasy dvou či tří mužů, kteří se zřejmě hádali. Než však stačil po-rozumět jedinému slovu, přitíhl se k němu černý stín a skočil na něj tak prudce, že zavrával dozadu a byl by patrně upadl, kdyby Malcolm rychle nena-táhl paži a nepodepřel ho. Mike instinktivně popadl chomáč černé srsti, který se mu špičatými drápy po-věsil na prsa, začal příst a otíral si hlavu o jeho tvář.

"Astaroth!" vypravil ze sebe Mike. "Nevytáhl bys... laskavě... drápy z mé kůže?"

Kocour hned neuposlechl a nehodlal ani seskočit z Mikova náručí, právě naopak, uvelebil se pohodl-ně v jeho předloktí.

To jsem rád, že tě konečně vidím, řekl Astarothův neslyšný hlas v Mikových myšlenkách. Už jsem si myslel, že nepřijdeš.

Mika to dost překvapilo. Že ho má Astaroth rád, nebylo tajemství, ale obvykle byl kocour příliš hrdý, aby projevoval

své city tak otevřeně - ke všemu ješ-tě k člověku!

"Stalo se něco?" zeptal se Mike.

Astaroth na něj ostře pohlédl svým jediným okem. Já se raduju, že tě zase vidím, a ty hned vět-říš nějaký podraz, řekl dotčeně. Typický člověk! Co jiného jsem mohl očekávat?

Mike se letmo usmál. Zřejmě byl opravdu příliš podezřivý. Tohle byl zase ten starý, nabručený As-taroth, jak ho znal a měl rád. S jedním rozdílem: Ko-cour nehodlal ani teď seskočit na zem, ale otočil se na záda a začal blaženě příst. Mike ho nesl v náručí jako miminko, když vykročil za Malcolmem, který šel napřed. Udělal však jen jediný krok, protože úkosem zahlédl další pohyb a zastavil se. Vytřeštil oči pře-kvapením, když uviděl, co se před ním vynořilo.

Byla to kočka, trochu menší než Astaroth a mnohem štíhlejší. Srst měla trochu delší, než mají obyčejné kočky, a tak jemnou, že k jejím předkům urči-tě patřila kočka angorská. Byla černobílá a její hlava připomínala harlekýna: Byla bílá s černě orámovanými očima a černou skvrnou na bradě.

Když spatřila Mika, byla zřejmě stejně překvapená jako Mike, když uviděl ji. Zastavila se uprostřed pohybu, o krok ustoupila a nervózně přitom mávala ocasem.

"Ahoj!" řekl Mike překvapeně. "Kdo jsi?"

Mike si dřep a natáhl volnou ruku ke kočce, která však bázlivě ustoupila o další krok. Velkýma, svítícíma zelenýma očima nedůvěřivě sledovala každý jeho pohyb.

To si aspoň v první chvíli myslel Mike - dokud si neuvědomil, že kočka zírá ve skutečnosti spíš na Astarotha než na něj.

"Vy dva jste se už zřejmě spřátelili, co?" zeptal se s úsměvem. "Mě se nemusíš bát. Ani trochu. Astaroth a já jsme kamarádi, rozumíš?"

Mike k ní znovu natáhl ruku, ale kočka na to re-agovala jen varovným zaprskáním.

"Hej!" řekl Mike. "Co je? Snad se mě nebojíš?"

Poslyš, vidím správně, že se tady bavíš s kočkou? zeptal se ho Astaroth posměšně. Zřejmě tě to vzalo víc, než jsem si myslel.

Mike vrhl zlostný pohled na kocoura, kterého držel v náručí a který ohrovoval nos nad tím, že se baví s kočkou, ale rychle vstal a šel dál. Koutkem oka viděl, že ho černobílá kočka následuje, ale soustředil se opět na hlasy vycházející z místnosti před ním. Po Malcolmově příchodu jen na chvíli zmlkly, ale teď byly ještě hlasitější. A když Mike také vešel dovnitř, rázem na kocoura zapomněl. Denholm, Malcolm a dva další muži stáli naproti sobě ja-ko rozkacení kohouti. Zdálo se, že se na sebe co nej-dřív vrhnou.

"... úplně nesmysl!" řekl Denholm rovnou. "Rybí lidé jsou naši nepřátelé! Našimi nepřáteli byli od-jakživa, co tady žijí lidé! Nedá se s nimi mluvit!"

"Jak to víš?" zeptal se Malcolm neméně ostrým tónem. "Zatím se o to nikdo nepokusil, nebo snad ano?" Zavrtěl prudec hlavou. "Držet toho Rybího člověka v zajetí je šílený nápad! Musíme ho propus-tit, a to okamžitě!"

"Aby se vrátil ke svým bratrům a sestrám a aby nás pak společně přepadli?" zeptal se zlostně Denholm. "Co se stalo dneska ráno na pláži..."

"... byla děsná pitomost," přerušil ho Malcolm. Ukázal na jednoho z mužů stojících vedle Denholma. Jeho bys měl potrestat! S Rybími lidmi žijeme už léta v míru. To by teď mohlo skončit jen proto, že si tenhle prudec chtěl hrát na hrdinu!"

"Jen jsme se bránili!" hájil se muž.

"Bránili?" Malcolm se zasmál. "Kdo tomu má vě-řit? Dvanáct mužů proti třem Rybím lidem, tomu neřekám obrana! Vždyť vás ani nenapadli!"

"Samozřejmě že nás napadli!" protestoval druhý muž. "Vynořili se znenadání z moře."

"... a s válečným pokřikem se na vás okamžitě vrh-li, vid'š? Vždycky jeden na tři, bylo to tak?" pokračoval Malcolm posměšně. "Chceš to doopravdy tvrdit?"

Muž chvíli váhal s odpovědí. Když promluvil, vy-hýbal se Malcolmovu pohledu a jeho ruce si nervózně hrály s roztřepeným provazem, který měl uvázaný kolem pasu místo opasku. "To zrovna ne," přiznal, ale vzápětí dodal skoro vzpurně: "Ale proč by se tam jinak objevili? Vědí moc dobře, že tahle strana zátoky patří nám, a normálně tam nechodí."

"Právě!" řekl Malcolm rozzlobeně. "Nenapadlo tě náhodou, že třeba jen zabloudili nebo potřebovali pomoc?" Na mužovu odpověď nečekal a trpce pokračoval: "Tohle by mohlo znamenat náš zánik, ty blázne. Jestliže dřív neměli důvod, aby nás napadli, teď ho mají!"

"To stačí!" přerušil ho ostrý, jasný dívčí hlas. Ze stínu v pozadí místnosti se vynořila jakási postava a Mike hned poznal Serenu, která tam zřejmě dosud beze slova stála a sledovala hádku.

Pohled na ni vyrazil Mikovi dech. Neměla už na sobě prosté bílé roucho, nýbrž nádherné šaty ozdobené zlatými a stříbrnými výšivkami, které vypadal-y, jako by byly ušity pro královnu a pocházely zřej-mě z lodi dole v přístavu. Kolem krku jí visel nádherný náhrdelník, který jí dodával jistou majestátnost. Mike v životě neviděl krásnější dívku. To by sis neměl myslet nahlas, varoval ho Astaroth. Nemá to moc ráda.

Mike si vzpomněl na poslední setkání se Serenou a rozhodl se vzít si kocourovo varování k srdci. Serena však byla v tuto chvíli příliš zaměstnána spo-rem mezi Denholmem a Malcolmem, než aby se zabývala jeho myšlenkami.

"Poslouchala jsem to už dost dlouho!" řekla. "Jak můžete v mé přítomnosti mluvit takovým tónem?"

Malcolm sebou škubl, ale neřekl nic. Denholm se k Sereně prudec otočil. Na jeho tváři se zračil tichý boj. Vzápětí však pokorně sklonil hlavu a zašeptal: "Promiňte, paní!"

Paní? pomyslel si Mike překvapeně. Co se to tady děje?

"Ne, neprominu!" řekla Serena povýšeně. Oči jí blyštěly. "V mé přítomnosti se nikdo nesmí opovážit mluvit takhle!"

Pak se obrátila k Malcolmovi a tvář se jí zachmuřila hněvem. "A ty? Co tě napadá obviňovat ty statečné muže?"

Zachovali se správně! Měli snad čekat, až ty stvůry přijdou sem a přepadnou nás?"

Mike spatřil úkosem jakýsi pohyb a pootočil se, ale byla to jen černobílá kočka, která vešla do místnosti za ním a za Astarothem a pozorně se na něj dívala. Kocour se však v jeho náručí ani nepohnul a nechystal se skočit na zem. Právě naopak, za po-moci všech svých drápů se rychle vyšplhal Mikovi na rameno a pohodlně se tam usadil. Protože vážil dobrých pět či šest kilo, nebylo to Mikovi nijak příjemné.

"Promiňte, Sere..." spustil Malcolm, ale hned se kousl do spodního rtu a začal znovu: "Promiňte, pa-ní, ale mám dojem, že dost dobře nechápete, oč jde. Už po staletí žijeme s Rybími lidmi v míru a..."

"Hloupost!" přerušila ho Serena. "S těmi kreaturami nemůže žít nikdo v míru. Je možné, že vás zatím nenapadli, ale jistě jen proto, že nebyla vhodná chvíle. Nebo si mysleli, že se vás nemusí bát. Ale to se teď změní." Serena si povzdychla a zavrtěla hlavou. "Vidím, že byl opravdu nejvyšší čas, abych sem přišla."

"Mýlíte se, paní," odpověděl Malcolm tónem, kterým dal slovu paní jiný smysl.

Denholm na něj vrhl varovný pohled, ale Malcolm ho ignoroval a pokračoval: "Nechci se vás do-tnout, ale my tady dole žijeme už stovky let, zatímco vy jste tady teprve pár dnů a nemůžete vědět..."

"Vím toho dost," přerušila ho Serena. "Rozhodně tolik, abych pochopila, že nejste nic než banda zba-bělců. Mám dojem, že jste se s Rybími lidmi dohodli. Ale s tím je teď konec."

Malcolm se zcela očividně ovládal jen s největším přemáháním. Mike se divil, že se mu to vůbec po-dařilo - celá situace mu připadala přímo absurdní. Malcolm byl dospělý muž a Serena s ním mluvila, jako by byl její otrok.

"Ano, dohodli jsme se," řekl Malcolm. "Nesmíte zapomenout, že nám nic jiného nezbyvalo. Ze začátku jsme s nimi válčili. Mnozí z nás přitom zahy-nuli a mnozí z nich taky. Ale pochopili jsme, že by to vedlo jen k našemu zániku. A oni zřejmě taky. Tenhle svět je dost velký pro nás všechny. Oni žijí na své straně zátoky a my na téhle. A když toho za-jatce nepustíme, rozhoří se staré nepřátelství znovu."

"I kdyby!" odpověděla Serena. "Jen ať přijdou! Po-razíme je, a kdyby to muselo být, udělám to třeba sa-ma! Vy nejste nic než ubozí zbabělci!"

Malcolm zbledl. Neřekl nic, ale to nebylo ani tře-ba. Jeho myšlenky nezůstaly Sereně utajené. Vytřeš-tila oči a z její tváře zmizela všechna barva.

"Co... co si to dovoluješ?" zasípal. "Víš vůbec, kdo jsem? Víš, co jsem?" Nato se rozmáchla rukou a vy-zývavě přistoupila k mnohem většímu a daleko star-šímu muži.

"Tohle všechno tady patří mně!" řekla. "Tohle měs-to a přístav postavili moji předci! Moje matka byla královnou této země a můj otec jejím králem!"

"To je možné," odpověděl Malcolm klidně. "Ale to je už dávno a..."

"Příliš dávno, jak vidím!" skočila mu Serena do ře-či. "Patrně jste už zapomněli, že jste tady pouhými hosty."

Právoplatnou vládkyní tohoto města jsem já a vy musíte poslouchat mé rozkazy. A já vám říkám, že s těmi příšerami skoncujeme!"

"Serenó!" řekl Mike. Vnitřní hlas ho sice varoval, že by bylo lepší nemísit se do sporu, ale Mike byl příliš překvapený a příliš zděšený tím, co právě za-žil, aby se dokázal ovládnout.

Serena se k němu prudce otočila. V očích se jí zlostně zabýsklo, ale její hlas zněl spíš pobaveně, když odpověděla:

"Ach, náš malý hrdina je tady ta-ky!" Přestala se dívat na Mika a upřela pohled na ko-coura na jeho rameni. "A co ty?" zaptala se. "Neřekla jsem ti, aby ses držel v mé blízkosti? Okamžitě pojď sem!"

Astaroth opravdu poslušně seskočil z Mikova ra-mene a loudal se k Sereně, ale Mikovi připadalo, že to činí velmi neochotně. Černobílá kočka se mihla kolem Mika a chtěla Astarotha následovat, ale Serena ji pohybem ruky odehnala. Pak se obrátila opět k Denholmovi a ostatním.

"Zajatec zůstane, kde je," řekla rázně. "Do zítřejší-ho rána rozhodnu, co se s ním stane."

Malcolm se naposledy pokusil apelovat na Serenin rozum. "Nedělej to, prosím!" řekl zapřísahavě. "Mohlo by to mít nedozírné..."

"To stačí!" přerušila ho Serena. "Ty se odvažuješ protivit mým rozkazům? Dobrá, nedal sis říct. Za-jměte ho a odvedte!"

Tato slova platila Denholmovi a jeho průvodcům. Muži však váhali rozkazu uposlechnout. Teprve když Denholm - se zjevným odporem - přikývl, při-stoupili muži k Malcolmovi a popadli ho za paže.

Malcolm se jim vytrhl. "To není třeba," řekl zlost-ně. "Půjdu s vámi dobrovolně. A nijak se na vás ne-zlobím. Řídíte se jen rozkazy své paní."

"Ano, tak je to," řekla Serena. "Na rozdíl od tebe, hlupáku. A o tom, co sis právě myslel," dodala, "si promluvíme později."

Mike zděšeně sledoval, co se odehrává před jeho očima.

Denholm se znovu obrátil k Sereně. "Promiňte, paní," řekl. "Ne že bych pochyboval o vašich rozka-zech, ale Malcolm je jeden z nás. Všichni si ho váží-me. Možná že není příliš moudrý..."

"Co je moudré a co ne, o tom rozhoduju já!" pře-rušila ho Serena. "Nebo se mi chceš taky protivit?"

Jestli si Mike správně vyložil výraz Denholmovy tváře, nechybělo opravdu mnoho, aby to udělal. Na-konec však jen nenápadně zavrtěl hlavou a pokynul oběma mužům, aby Serenu uposlechl. Učinili to, ale už se Malcolm nedotkli, počkali jen, až se s ni-mi vydá dobrovolně.

"Dobrá," řekla Serena. "Odejdi taky a postarej se, aby zajatce dobře střežili. Později si s ním promlu-vím. A co ty?"

Serena se obrátila k Mikovi a udiveně se na něj podívala. "Co tady ještě chceš?"

"Já... jsem si... s tebou chtěl promluvit," zakoktal Mike.

Serena lehce povytáhla levé obočí. "Promluvit?" opakovala. "Nevím, o čem důležitém bychom spolu měli mluvit."

"Ale já..."

"Teď opravdu nemám čas zabývat se tebou," pře-rušila ho Serena chladně. Učinila netrpělivý pohyb rukou. "Vrať se k svým přátelům. Určitě si najdete nějakou užitečnou práci, dokud nerozhodnu, co se s vámi stane."

Měl bys radši udělat, co říká, ozval se v Mikových myšlenkách Astarothův neslyšný hlas. Sereně to ne-ušlo. Zlostně se na kocoura podívala a Astaroth měl najednou naspěch, aby zalezl někam do kouta. Mike si mimochodem všiml, že černobílá kočka zvědavě pokukovala za Astarothem, ale neodvážila se k ně-mu přiblížit - možná proto, že by musela přejít těs-ně kolem Sereny, která kočky zřejmě příliš nemilo-vala. Ani vlastní, natož cizí.

"Na co ještě čekáš?" zeptala se Serena. "Mám tě dát vyhodit?"

Mike musel vši silou bojovat se slzami, které mu div nevyhrkly do očí. Chvilíčku se na Serenu smut-ně díval, potom se rázně otočil a opustil dům tak rychle, že se to spíš podobalo útěku.

Mike byl natolik zaměstnán svými myšlenkami a úvahami, že se zapomněl vrátit do Malcolmova do-mu, kde se měl sejít s André-m. Dlouho bloudil po osadě a okolním lese a nakonec to byla pouhá ná-hoda, která jeho kroky zavedla zpátky k chýši na útesu, kde na něj už čekal Trautman s ostatními.

Co spatřil, když vešel dovnitř, mu nijak nezlepši-lo náladu. Trautman, Ben, Chris, Juan a Singh sedě-li pospolu u nízkého stolu a hovořili, ale když ho spatřili, rázem zmlkli. Trautman a Singh na sobě ne-dali nic znát, ale Chris rozpačitě sklopil oči a Juan na něj rovněž nepohlédl. Jedině Ben se na něj po-díval, ale nikoli tak zpřímá jako obvykle. Tři kama-rádi přímo ztělesňovali špatné svědomí.

Mike to nehodlal nadále přecházet mlčky. Setkání se Serenou bylo už tak dost ošklivé. Nechtěl se teď smířit ještě s tím, že ho podvádějí i jeho přátelé. Avšak než se jich na to mohl zeptat, předešel ho Ben.

"Tak co?" řekl skoro vesele. "Jak dopadla tvoje schůzka s naší princezničkou?"

Mike neodpověděl. Benův tón ho popudil a jeho otázka ho přímo fyzicky zabořila. "Moc tě asi nepo-těšila, vid'?"

pokračoval Ben a zasmál se. "Jen co je pravda, je to opravdu zlatíčko, vid'?"

To už Mikovi stačilo. "Takhle o ní nemluv!" odpo-věděl ostře. "Není..."

"... taková, jak jsi čekal," přerušil ho Trautman.

Mike se k němu prudce otočil. Vteřinu jím lom-covala zuřivost a měl co dělat, aby se na Trautmana nerozkřikl. Potom však spatřil v jeho očích něco, co jeho vztek zahnilo a přimělo ho, aby se zastyděl, že se málem neovládl: Uviděl v nich hluboký, upřímný soucit bez sebemenší stopy výsměchu či škodoli-bosti. Najednou pochopil, že se málem zachoval stejně jako předtím Serena k Denholmovi.

"Já... já nevím," přiznal nejistě. "Je... opravdu do-cela jiná, než jsem si myslel."

"Chápu, co cítíš," řekl Trautman. "Byli jsme na tom stejně, i když nás Serena nefascinovala tak jako tebe. A možná že jsme byli všichni moc naivní. Je to přece jenom dcera krále, který byl zřejmě nepřed-stavitelně mocný."

"Proto se ještě nemusí chovat tak povýšeně!" za-vrčel Ben.

Trautman se omluvně usmál. "Jsem přesvědčený, že to tak nemyslí," řekl a rozmáchl se rukou. "Uvě-dom si, že tohle všechno vytvořili její předci. A mož-ná ještě mnohem víc. Moc toho o Atlant'anech neví-me, ale já si pořád víc myslím, že byli mnohem dál než my."

"Loď jako NAUTILUS přece nedokážeme postavit dodnes," souhlasil s ním Juan, ale Ben jen opovržli-vě zafuněl.

"To ještě není důvod, aby se chovala takhle!" řekl.

"Ovšemže ne," řekl Trautman. "Ale já nevěřím, že to myslí zle. Mám pocit, že vůbec neví, jak její cho-vání působí na druhé. Pro ni je to možná docela sa-mozřejmé."

"Co?" zeptal se Ben. "Být drzá, nezdvořilá, pano-vačná?"

"Chovat se jako někdo, kdo má absolutní moc," opravil ho Trautman. "Byla tak vychovaná, rozumíš, Bene? Její rodiče byli absolutní vládci, které jejich poddaní patrně uctívali jako bohy. S největší prav-děpodobností jí od prvního dne splnili každé přání, které jí viděli na očích. Ona není zvyklá, že by jí ně-kdo odporoval nebo že by přijala něčí rozhodnutí."

"Pak je nejvyšší čas, aby se to naučila," prohlásil Ben.

Jeho tón opět začal Mika popuzovat, ale ovládl se, přikývl a dodal: "Třeba bychom jí to měli opravdu vysvětlit. Potřebuje možná čas, aby se vyznala v na-šem světě."

Trautman se usmál. "To je ten problém, Miku. Přísně vzato není tohle náš svět, ale spíš její. A já se obávám, že si opravdu myslí, že jí patří."

Mike si znovu vzpomněl na ošklivý výstup, jehož byl svědkem. Trautmanova domněnka byla blíž pravdě, než sám tušil.

"Denholm a ostatní se s tím nesmíří," řekl. "Dříve či později bude Serena muset pochopit, že už není královna."

"Ne, to si nemyslím," řekl Trautman.

"Jak to?" zeptal se Mike znepokojeně.

"Zažil jsi přece, jak rychle vyhojila tvé zranění," odpověděl Trautman. "A vzpomeň si, co dokázala na LEOPOLDOVI. Ovládá magické síly!"

"Já vím," odpověděl Mike, "ale co?" Nedůvěřivě vyřeštil oči. "Snad si nemyslíte, že by je použila pro-ti zdejší-m lidem?"

"Obávám se toho," řekl Trautman vážně. "Obá-vám se dokonce, že to už udělala. Přirozeně ne tak dramaticky jako na LEOPOLDOVI, ale dost důrazně, aby předvedla, že nemá smysl protivit se jí."

"Tomu nevěřím," řekl Mike přesvědčivě. Trautman by ho nikdy neobelhal, ale přesto nechtěl věřit tomu, co slyšel. Serena je možná trochu tvrdohlavá, ale nikdy by těmto lidem neublížila!

Mike se užuž chystal Trautmanovi odpovědět, ale než vyřkl první slovo, uslyšel tak pronikavé volání o pomoc, že zděšeně vyskočil. Trautman a ostatní překvapeně zhlédli.

"Co je?" zeptal se Trautman. "Co je ti?"

"Co je mi?" Mike se na něj nedůvěřivě podíval. "Ale... copak vy jste nic neslyšeli?"

"Co?" zeptal se Ben.

"Ten výkřik!" odpověděl Mike. "Někdo volal o po-moc!"

Nikdo mu neodpověděl, ale to nebylo ani třeba - jediný pohled do tváří všech přítomných Mikovi jas-ně naznačil, že byl jediný, kdo volání zaslechl.

Přesně v tu chvíli ho uslyšel znovu. A teď pocho-pil, že se výkřik neozývá nikde jinde než přímo v je-ho hlavě!

"Astaroth!" zasípal. "To je Astaroth!" Než mohl ně-kdo z ostatních reagovat, vyskočil a rozběhl se ke dveřím.

Bylo to téměř věrně opakování předchozího vý-jevu. Astaroth se vřítíl dovnitř dveřmi chvilíčku předtím, než k nim doběhl Mike, mocně se odrazil a obrovským skokem dopadl na Mika tak prudce, že chlapec zavrával a tentokrát doopravdy skončil na zemi, protože vedle něj nebyl nikdo, kdo by ho zachytil. Kocour se mu i tentokrát zaryl drápy do pr-sou, vyšplhal po jeho těle nahoru a skončil na jeho ramenou.

Pomoz mi! vykřikl jeho hlas v Mikových myšlen-kách. Zachraň mě před tím bláznivým zvířetem!

O chvilíčku později se ve dveřích objevil proná-sledovatel, před nímž Astaroth tak divoce prchl do Mikovy náruče - nebyl to nikdo jiný než černobílá kočka. I tentokrát polekaně ustoupila, když spatřila Mika, ale pak se k němu zvolna, ale stále odvázněji blížila.

Astaroth varovně zaprskal. Kočka se zastavila, po-dívala se krásnými velkýma očima nejdřív na něj a potom na Mika a šla dál.

Odežen ji! zaječel Astaroth, který zřejmě propa-dal panice. Vyžeň tu příšeru!

Mike mu opravdu udělal to potěšení, i když niko-li zvlášť důrazně. Zamával rukou a kočka o dva kro-ky ustoupila, ale pak se opět zastavila.

Odežen ji! bědoval Astaroth. Já myslel, že jsi můj přítel! Tak mi pomoz!

Mikovi to pomalu začalo připadat hloupé. S jis-tým násilím sundal Astarotha z ramenou a postavil ho na zem před sebe.

"Co se to tady sakra děje?" zeptal se ostře.

Co se děje? Odpověděl Astaroth už téměř hyste-ricky. Ty se ještě ptáš? Vždyť se podívej a uvidíš, co se děje! Ta šílená kočka mě pronásleduje od chvíle, co jsme sem přišli!

Teprve teď Mike pochopil, oč jde. Ta příšera, kte-rá Astarotha pronásledovala, se mrouskala a na ko-coura dorážela. Že Astaroth není obyčejné zvíře, ne-mohla chudinka vědět.

Kočka se znovu pokusila k Astarothovi přiblížit. Vypadalo to, že má o něj opravdu velký zájem, pro-tože když se ji Mike i tentokrát pokusil rukou ode-hnat, bleskurychle po něm sekla drápy a udělala mu krvavý škrábanec přes celý hřbet ruky. Mike zaklel, uškul rukou a Trautman kočku rychle popadl, dal si ji na klín, jednou rukou ji pevně držel a druhou ji začal drbat mezi ušima. Jeho oči se usmívaly. Zřej-mě pochopil situaci mnohem rychleji než Mike - a nemusel se o tom s kocourem ani bavit.

Ben na tom však byl stejně jako Mike a zcela ne-chápavě se zeptal: "Mohl by mi někdo vysvětlit, co se to tady děje?"

"Nic," odpověděl Trautman rychle. "Astaroth mu-sí jen bojovat se záłudnostmi přírody."

Se záłudnostmi přírody? ozval se v Mikově hlavě Astarothův neslyšný hlas. Té šílené kočce říká zá-ludnost přírody? Typický člověk!

"To nic," řekl Mike, který teď také jen stěží potla-čoval smích. "Však my tě před tou krvelačnou oblu-dou ochráníme, neměj strach!"

Neměj strach, neměj strach! opakoval Astaroth zlostně. Tobě se to mluví! Tebe žádný šílenec nepro-následuje. Ale ty jsi asi stejně pomatený jako ona.

Mike chápal, co tím Astaroth myslí, a jeho nálada rázem poklesla. Ale ovládl se.

"Co tu vůbec děláš?" zeptal se. "Já myslel, že ti Serena zakázala se mnou mluvit."

Taky že ano, odpověděl Astaroth. Kdyby věděla, že jsem tady, vyletěla by z kůže.

"Ale zřejmě to neví," vyslovil Mike svou domněnku.

Serena má v tuhle chvíli na práci něco lepšího než starat se o svého miláčka, odpověděl Astaroth. Jeho hlas zněl trpce a Mike začal tušit, jak je Asta-rothovi doopravdy. Krátkého pocitu škodolibosti, který přitom pocítil, hned zase litoval. Vzpomínal si ještě moc dobře, jak ho zklamalo jeho první setkání se Serenou - a to ji znal teprve pár dnů. Jak na tom musí být Astaroth, který ji hlídal tisíce let.

"Promiň," řekl.

To nic, zavrčel kocour. Nemám ti to za zlé. Jsi ko-neckonců jen člověk. A od vás se toho nedá žádat moc.

"Co si to povídáte?" zeptal se Trautman. Až dosud sledoval spolu s ostatními Mikův rozhovor s kocou-rem mlčky, ale slyšel vždy jen polovinu.

"Nic zvláštního," odpověděl Mike vyhýbavě.

Trautmanův pohled naznačil, co si o jeho odpo-vědi myslí, ale víc už o tom nemluvil. Řekl jen: "Ze-ptej se ho, jak to vypadá ve městě."

Taky stejně jako předtím, odpověděl Astaroth, ještě než Mike zopakoval Trautmanova slova Hádá se zase s Denholmem. Ale mám strach, že brzy ztra-tí trpělivost a pak bych nechtěl být v Denholmově kůži.

Mike to přeložil a Trautman se zatvářil ustaraně.

"A co je s Andrém - a hlavně s Malcolmem? Zaja-li ho doopravdy?"

Ne, odpověděl Astaroth. Proto Serena tak zuří. Vašemu příteli se daří dobře. Chtěl ještě chvíli zů-stat u toho mladého člověka.

Mike to opět přeložil, přičemž pojem "mladého člověka" z opatrnosti nahradil slovem dívka.

"Obávám se, že to špatně skončí," řekl Trautman a zavrtěl hlavou. "A my s tím nemůžeme nic dělat."

"Třeba můžeme," řekl Mike. "Promluví si s ní ještě jednou. Třeba přijde přece k rozumu."

To sotva, řekl Astaroth smutně. Tvůj přítel má pravdu. Skončí to špatně. Serena si myslí, že tady všechno patří jí. A věř

mi, že je s to svou vůli pro-sadit. Nato vydal zvuk, který se téměř podobal lid-skému povzdechu. Proto jsem tady, pokračoval. Nechci už zůstat u ní. Kromě toho mě ani nepotře-buje. Zeptal by ses svých přátel, jestli mě vezmou s sebou?

Mike v první chvíli nechápal, o čem kocour mluví.

"Myslíš to tak, že už nechceš zůstat u ní?" ujistil se.

Proč? Svůj úkol jsem splnil. Jistě si ani nevšimne, že jsem pryč.

Teprve teď Mike zcela pochopil poslední větu, kterou kocour řekl. Vteřinu na Astarotha zíral, po-tom prudce zvedl hlavu a obrátil se k Trautmanovi a ostatním.

"Co je?" zeptal se Trautman. "Proč se tváříš tak zděšeně? Co řekl?"

"Požádal mě, abych se vás zeptal, jestli ho vezmete s sebou?" odpověděl Mike pomalu. "Co to má znamenat?"

Trautman sebou škubl a Juan a Ben rozpačitě sklopili oči.

"Tak přece," řekl Mike. "Vy mi něco tajíte. Co je to?"

Trautman nepromluvil, ale teď už to ani nebylo třeba. Rázem bylo všechno jasné. Tak jasné, že se Mike divil, proč na to už dávno nepřišel sám.

"Chcete uprchnout," řekl. "Chcete se zmocnit NAUTILA a zmizet odtud, že je to tak?"

"Tak... nějak..." řekl váhavě Trautman. "Ale."

"A chtěli jste mě tady nechat!" přerušil ho Mike. "Proto to tajnostkářství, že? Nechtěli jste, abych se to dozvěděl!"

"To přirozeně ne," odpověděl Trautman dotčeně. "Řekli bychom ti to, ale ne hned."

"A pročpak ne hned? Měli jste strach, že bych vás zradil?" Mike viděl, jak jeho slova Trautmana zabo-lela, ale v tuto chvíli mu to bylo jedno.

"Přesně tak," odpověděl klidně Ben. "Proto jsme ti nic neřekli. Ale neměj strach - vzali bychom tě s sebou. I když se začínám ptát, jestli to má vůbec smysl."

Trautman vrhl na mladého Angličana varovný po-hled a pak se obrátil k Mikovi.

"To je hloupost, Miku. Víme, že bys nás nikdy ne-zradil. Ben chtěl říct, že jsi to neměl vědět, aby se to nedověděla Serena."

"Vy myslíte, že bych."

"Přečetla by si to v tvých myšlenkách," přerušil ho Trautman. "Ve chvíli, kdy bys stál naproti ní. Proto si to nesměl vědět, z žádného jiného důvodu."

Mike si náhle připadal podlý a sprostý. Podezření, které vyslovil, bylo tak strašlivé, že se styděl za své myšlenky. Věděl, že Trautman říká pravdu. A proto zřejmě také spolu s ostatními šel dole ve městě Sereně z cesty. Rozpačitě sklopil oči.

"Moc mě to mrzí," zamumlal.

"To nic." Trautman jen mávl rukou. "Rozumím ti. Mně samému taky nebylo dobře při představě, že jednáme za tvými zády, ale neměli jsme jinou volbu. Je nemožné uchovat tajemství, když ti někdo dove-de čist myšlenky."

"Ale... nemůžete přece nechat na holičkách zdej-ší lidi!" řekl Mike. "Chci říct - něco pro ně přece musíme udělat!"

Ne, odpověděl Astaroth místo Trautmana. Má pravdu, věř mi. Nemůžete udělat nic. Serena ne-připustí, aby jí tu někdo odepřel poslušnost. A ví, jak nebezpeční pro ni jste. Chystá se vaši loď zničit.

"Je to pravda?" zeptal se Mike hlasitě. "Astaroth ří-ká, že Serena chce NAUTILA zničit."

"Ano," odpověděl Trautman smutně. "Poručila Denholmovým lidem, aby ponorku rozebrali. Mož-ná že tuší, co máme plánu. Ještě se do toho neda-li, ale až začnou, nikdy se odtud nedostaneme. Mlu-vil stále tišeji, ale zároveň naléhavěji.

"Musíme od-tud, Miku. Třeba... třeba se sem později ještě vrátíme, ale v tuto chvíli máme jedinou šanci: Zmi-zet na NAUTILU. Bez něj se nahoru nedostaneme."

"A kdy?" zeptal se Mike. "Máte už nějaký plán?"

"Pokud se to tak dá nazvat," odpověděl Trautman. "Chtěli jsme ještě dva tři dny počkat, ale obávám se, že nám tolik času nezbyvá. Včera jsem byl na NAU-TILU a prohlédl jsem si ho. Utrpěl pár malých škod, ale vcelku je v pořádku. S trochou štěstí se na moř-skou hladinu dostaneme."

"A co medúza?" zeptal se Mike.

Trautman pokrčil rameny. "Musíme to prostě zkusit. Třeba jí nějak unikneme. Bude to nebezpeč-né, já vím, ale jsme pevně rozhodnutí riskovat to."

Mike mlčel. Představa, že prostě odejdou a Denholma a ostatní ponechají osudu - a také Serenu! -, mu připadala nesnesitelná a hrozně zbabělá.

Odvaha na nesprávném místě bývá často hlou-post, ozval se Astaroth.

"Tak dobře," řekl Mike s těžkým srdcem. "Kdy vy-razíme?"

Trautman ještě vteřinku mlčel. Potom řekl: "Dnes večer!"

Lid se chystá uspořádat večer slavnost, řekl Traut-man, a toho je třeba využít, odebrat se nenápadně na palubu NAUTILA a pokusit se uprchnout. Do za-čátku slavnosti zbývají ještě dobře dvě hodiny a Trautman chtěl čekat tak dlouho, dokud si nebu-de zcela jist, že nepadnou do rukou hlídce či opož-děnému návštěvníku slavnosti, až se vydají k přístá-vu. Protože se Mike teď už nemohl vrátit do vsi, na-bídl se Astaroth, že zajde pro Andrého, a všichni s tím souhlasili. Trautman dal kocourovi mezi zuby lísteček, na němž Andrého stručně a záměrně ne-jasně žádal, aby přišel na pláž. Kdyby se lístečku zmocnila Serena nebo někdo z obyvatel, nic by jim nepomohl, protože nedovedli číst současné písmo.

Konečně nastala správná chvíle a všichni společ-ně opustili chýši na útesu a vydali se na cestu ke korálovému lesu.

Když sestupovali po svahu, Mikův pohled opět utkvěl na bizarních věžích a zdech Starého města, tyčícího se na druhé straně zátoky. Po-hled byl ještě přízračnější než poprvé, když teď vě-děl, jaké bytosti město obývají. Možná že si to jen na-mlouval, ale přímo se mu zdálo, že z města vyzařuje cosi nedobrého, jako by tam cosi číhalo a čekalo, co-si prastarého a mocného, co na zátoku vrhá nevidi-telný stín.

Když šli ze svahu a ocitli se u řeky, nepřešli přes most, ale vydali se doprava po úzké cestě vedoucí korálovým lesem a končící po několika málo minu-tách na pláži.

Trautman jim naznačil, aby zůstali stát a odešel se Singhem prozkoumat okolí. Za pár minut se vrátil. Netvářil se už tak ustaraně, ale přesto byl napjatý a vybídl ostatní, aby se chovali klidně a dělali přes-ně to, co jim řekne.

Mika toto chování zneklidňovalo víc, než dával v první chvíli najevo. Pláž před nimi byla sice tichá a liduprázdná, ale to ještě nemuselo znamenat, že se někdo neskrývá v korálovém lese. Dostali se však bez potíží až k vodě a nastoupili do malé veslice, která tam na ně čekala. Trautman zřejmě připravil útěk opravdu pečlivě.

NAUTILUS se pohupoval na témž místě, kde ho zanechali první den, když je přepadli neznámí mu-ži. Museli k němu tedy dost dlouho veslovat. Mike byl pořád nervóznější. V okolí však neviděl sebe-menší stopy života. Lodní vraky, kolem nichž pluli, byly prázdné a vodní hladina zcela klidná. Obrovi-tou medúzu nikde ani nezahledli. Nejspíš odplavala zpátky na otevřené moře. Mike však byl stále ne-klidnější. Teprve když dorazili k NAUTILU a loďka hlasitě narazila do kovového trupu ponorky, začal zvolna nabývat naděje.

Jeden za druhým vylezli na NAUTILA a vzápětí vstoupili do věže. Jen Singh se okamžitě vrátil, aby na pláži počkal na Andrého a kocoura. Mike ho sle-doval se smíšenými pocity. Ptal se, zda bylo oprav-du správné, aby Singh prováděl vždy ty nejnebez-pečnější úkoly.

"Tak do toho!" zvolal Trautman a rychle se vydal po schodech dolů. "Čeká nás spousta práce. Až při-jde André, musíme okamžitě vyrazit."

I když to neřekl nahlas, Mikovi připadalo, že v těch slovech cítí jakousi obavu. Zřejmě ani Traut-man nepočítal s tím, že všechno půjde i nadále tak hladce jako dosud.

Když vešli do salonu, který byl zároveň kormidelnou ponorky, začal Trautman s Juanem a Benem loď okamžitě připravovat k vyplutí. Stroje NAUTILA byly sice fantastické a nesmírně dokonalé, ale záro-veň také nesmírně složité. Bylo třeba nastartovat je ve správném sledu a chvíli trvalo, než znovu procit-ly k životu.

I když se jim podaří uprchnout, největší problém na ně bude teprve čekat - obrovská medúza, která se bezesporu vydá okamžitě za nimi. Mikova důvě-ra v Trautmanovy schopnosti byla sice téměř ne-otřesitelná, ale přesto teď uvažoval, jak se mají vy-pořádat s tímto nebezpečím. Medúza jim přece už dostatečně dokázala, že je jak rychlejší, tak i silnější než NAUTILUS.

Čas jako by se zastavil. Mike se neustále přistihoval, jak se netrpělivě dívá na hodiny na stěně vedle dveří, jejichž ručičky se prostě nechtěly pohnout z místa. Trautman stroje určitě už dávno nahodil, avšak zatím se ani nepohnuly. Potom uslyšel zadunění, které se rozlehlo celým tělem ponorky. V první chvíli si zvuk nedovedl vy-světlit, ale pak uslyšel kroky na kovové palubě nad jejich hlavami. Úder byl náraz člunu na bok ponor-ky. Singh se vrátil s Astarothem a André. Konečně. Mike se s úlevou otočil k Trautmanovi.

Ale bělovlasému kormidelníkovi se stále ještě ne-podařilo nastartovat motory. Snažil se sice skrýt svou nervozitu, ale ani Mikovi, ani ostatním neušlo, že jeho pohyby byly pořád nervóznější a pohledy, ji-miž sledoval přístroje na pultu před sebou, pořád zoufalejší.

"Něco nefunguje?" zeptal se Mike.

Trautman pokrčil rameny. "Nemůžu... to pocho-pit," řekl. "Všechno je v pořádku. Podle přístrojů by stroje měly už dávno běžet. Znáš tuhle loď skoro celý svůj život. Stroje musejí naskočit! Nechápu to!"

"Třeba vám chybí něco důležitého," řekl hlas od dveří.

Trautman vzhledl - a škulb sebou, jako by do něj blesk udeřil. Mike se otočil. Cítil, jak mu z tváře zmi-zela všechna krev. Nemýlil se - zvuky, které slyšel, byly zvuky člunu a jeho pasažérů, kteří vystoupili na NAUTILA. Nepřipluli však Singh a André.

Ve dveřích stála Serena.

Usmívala se, ale byl to úsměv, který Mikovi nahnal husí kůži. V pravé ruce, kterou natahovala směrem k Trautmanovi, držela cosi malého, třpytivého.

"Co... co tady chceš?" zeptal se Ben překvapeně.

Serena ho ignorovala a přistoupila blíž. "Řekla jsem vám přece, že tohle kdysi byla moje loď," řek-la posměšně. "A já znám svůj majetek. Bez tohoto ří-dícího krystalu vaše loď neodpluje, copak jste to ne-věděli?"

Mike teprve teď poznal, co Serena drží v ruce. Byl to opravdu jakýsi krystal, i když velmi podivného tvaru. Pulzovalo v něm slabé namodralé světlo. Vy-padalo to skoro, jako by Serena držela v ruce malič-ké tepající srdce.

"Ne," odpověděl Ben. Jeho hlas zněl vzpurně. "Ale děkujeme ti, že jsi nám to přinesla." Nato opustil své místo vedle Trautmana a rázně zamířil k Sereně. Dívka zůstala stát, chladně se na něj podívala a Ben se náhle zastavil.

"Tak vy jste chtěli uprchnout," řekla. Její hlas zněl tvrdě. "Opravdu jste si mysleli, že na to nepři-jdu? Jste zřejmě ještě hloupější, než jsem si myslela."

"Nejsme ani zdaleka tak hloupí jako ty," prohlásil Ben vzpurně. Dodal si odvahy a vyzývavě přistoupil k Sereně. "Dej nám ten krystal! Třeba tě pak nechá-me odejít!"

"Bene!" řekl Trautman ostře.

Jeho varování však přišlo pozdě. Serena sevřela krystal do pěsti, když po něm Ben sáhl, a v tu chvíli jako by Bena popadla neviditelná ruka a mrštila jím do salonu tak prudce, že narazil na stěnu a bez-mocně se sesunul na podlahu. Serena na něj ani ne-pohlédla, přistoupila k Trautmanovi. Oči jako by jí plály.

"Vy blázni!" pokračovala. "Možná že by se vám to bývalo opravdu povedlo, kdybyste neposlali zpátky tu pitomou

kočku."

Astaroth je tedy přeci zradil, pomyslel si Mike. Moc ho to zklamalo. Důvěřoval mu.

Serena se zastavila a věnovala se teď jemu. Na tváři se jí objevil posměšný úsměv.

"Ty chápeš zřejmě ještě hůř, než jsem se domnívala," řekla. "Jestli tě to uklidní - Astaroth by si dal spíš stáhnout kůži, než aby vás zradil. Přčetla jsem si prostě jeho myšlenky, rozumíš?"

Mike na ni překvapeně civěl. Samozřejmě, po-myslel si. Proč je to nejjednodušší napadne vždy až nakonec. Serena přece dokázala číst Astarothovy myšlenky stejně snadno jako jejich.

Mike kocoura v duchu tiše odprosil, že ho podezíral, a Serena si zřejmě přčetla i tuto myšlenku, protože se zatvářila ještě opovržlivěji.

"Tak už dost!" řekla. "S tou zrádnou kočkou se vy-pořádám později. A co vy?" Chladným pohledem přejela po všech přítomných. "Vrátíte se zpátky dobrovolně, nebo vás musím přinutit?"

Mike chvíli vážně bojoval s pokušením zkusit to silou. Je jich přece pět, zatímco Serena přišla zřejmě sama, pokud viděl. Ale pak se podíval na Bena, kte-rý se s hekáním zvedal, nezraněný, ale otřesený, a pochopil, že by to nemělo smysl.

"Přesně tak," řekla Serena opovržlivě. "Nemělo by to smysl, stejně jako tento útek. Jak daleko jste mys-leli, že se dostanete?"

"Co jsi udělala s Andrém a Singhem?" zeptal se Mi-ke místo odpovědi.

"Neměj strach," řekla Serena. "Jsou na místě, kde nemohou natropit žádnou škodu. Ale nic se jim ne-stalo. To by se mohlo přirozeně změnit, kdybyste byli i nadále nerozumní. Tak co?"

"Jdi k čertu!" zasténal Ben. "Já domů radši dopla-vu, než bych se ti vzdal!"

"To není špatný nápad," odpověděla Serena. "Ty..."

"To stačí!" přerušil ji Trautman. "Vrátíme se. Vy-hrála jsi."

Jak se ukázalo, Serena se přece jen nespolehala na své magické síly, protože nepřišla sama. Venku na chodbě na ni čekali čtyři ozbrojenci a dalších šest mužů stálo na palubě NAUTILA. Doprovodili ji k veslici, která přirazila k boku ponorky. Když špl-hali po provazovém žebříku zpátky a shromáždili se na zádi člunu, nikdo nepromluvil, ale Mike přesto cítil, že se mužům příliš nelíbilo, co museli udělat. Serena velela v tuto chvíli malé armádě, ale tato ar-máda ji neposlouchala ráda. Trautman měl pravdu - dříve či později bude muset pochopit, že těmto lidem nemůže vnucovat svou vůli. Mike se začal obá-vat, že pak už bude možná příliš pozdě. Stalo by se něco strašného, cítil to.

A jeho chmurné tušení se velmi brzy vyplnilo.

Dorazili zpátky na pláž a beze slova vystoupili z člunu. Muži doprovázející Serenu se od nich dr-želi v úctyhodné vzdálenosti a Mike si byl najednou téměř jist, že by jim nezabránili násilím v dalším po-kusu o útek. Ale jaký by to mělo smysl? Serena mě-la dosud krystal, který byl zřejmě jakýmsi zapalova-cím klíčkem NAUTILA - a bez NAUTILA neměl útek smysl. Jak jinak by měli uprchnout?

"Velmi správně," řekla Serena posměšně. "Škoda že sis to uvědomil teprve teď. Mohl ses stát užiteč-ným členem naší společnosti."

Mike se na ni smutně podíval. Serenina slova ho nerozzlobila. Zničehonic cítil s dívkou cosi jako soucit. Zřejmě vůbec nechápala, co říká a co svými slovy a činy způsobuje.

Serena zřejmě četla i tuto myšlenku, protože vy-padala chvíličku velmi udiveně. Potom se v jejích očích zlostně zablýsklo. Ale k Mikovu překvapení už nic neřekla, jen se prudce otočila a šla dál. Sotva ušli pár kroků, vznikl v čele skupinky rozruch: Me-zi korálovými stromy se vynořil jakýsi muž, který prudce gestikuloval a vykřikoval Serenino jméno a běžel k ní. Mike si s hrůzou všiml, že na tváři kr-vácí z čerstvé rány.

"Co se to děje?" řekl Trautman s obavami. "K čertu, já věděl, že se něco stane!"

Bez ohledu na to, zda se to Sereně líbí či nelíbí, běžel muži naproti. Mike ho teď poznal - byl to je-den z těch, co přivedli do vsi Rybího člověka. A byl tak vyčerpaný a udýchaný, že před Serenou padl na kolena a chvíli lapal po dechu, než ze sebe vypravil srozumitelné slovo.

"... napadli," vykoktal ze sebe. "Napadli... nás, hned jak jste... odešla, paní!"

"Cože?" Serena učinila netrpělivé gesto. "Mluv zřetelně, člověče! Co se stalo?"

Ubohý mladík se přikrčil, jako by dostal ránu, a bázlivě na Serenu pohlédl. Vzhopil se však a začal - sice zajímavě, ale nyní už srozumitelně - vyprávět:

"Rybí lidé, paní! Napadli... město, hned jak jste odešla. Bránili jsme se, jak jsme mohli, ale bylo jich příliš mnoho a překvapili nás. Mnoho našich... utrpělo zranění."

"Rybí lidé?" vypravila ze sebe Serena. "Co udělali? Co chtěli?"

"Osvobodili zajatce," odpověděl muž. "Přišli ze všech stran. Bylo jich určitě padesát a byli ozbroje-ni. Bojovali jsme statečně, ale..."

"A vy jste je nechali odejít?" přerušila ho Serena. "Padesát těch... zvířat proti vám všem?! Vás je přes dvě stě! Jste prachobyčejní zbabělci!"

"Nemohli jsme nic dělat!" hájil se muž. Hlas se mu ještě chvěl, ale teď spíš strachem než vyčerpáním. "Jsou to strašliví bojovníci! Každý má sílu pěti mu-žů. Snažili jsme se, ale... musíte mi věřit, že jsme víc nemohli. Osvobodili zajatce a..."

"A co?" zeptala se Serena cíhavě, když se muž od-mlčel.

Muž sklopil oči. Bylo na něm jasně vidět, jak se bojí toho, co musí říci.

"To není ještě to nejhorší," zamumlal nakonec. "Odvedli... odvedli Malcolmovu dceru Sáru. A toho cizího chlapce z ponorky."

Místo skýtalo chaotický pohled. Sotva vyšli z lesa, Mike spatřil, že je většina nuzných chýší zcela roz-bořená. Střechy byly propadlé, některé stěny strže-né, jako by se po mýtině přehnalo stádo zdivoče-lých slonů.

Své si užili i obyvatelé vsi. Mike se zděsil do mor-ku kostí, když viděl, kolik mužů a žen utrpělo zra-nění - dřepěli na zemi

a drželi se za hlavy, mnozí měli krvavé obvazy na rukou, nohou či hlavě a ne-byl snad jediný dům, z něhož by se k nim nenesly hněvivé hlasy či nářek.

Ráznými kroky, kterým Trautman a ostatní muži sotva stačili, zamířil Mike přes mýtinu k Malcolmo-vu domu. Když ho spatřil, srdce mu v hrudi zděse-ně poskočilo. Bylo mu rázem jasné, že se bitva ode-hrála převážně tady. Budova, která ještě nejspíš při-pomínala opravdový dům, byla zcela zpusťšená. Tři zdi byly zbořené a mezi troskami trčely smutné zbytky rozbitého zařízení. Malcolmova žena stála s nehybnou tváří tam, kde byly kdysi dveře, a drže-la v rukou stře-py hliněného džbánu a Malcolm sám stál s Denholmem a několika dalšími muži jen o pár kroků dál. Někteří muži měli pušky a meče, jiní jen obušky a rezavé nože, ale všichni byli ozbrojeni. A skoro všichni byli zraněni.

"Malcolme!" zavolal Mike už zdálky. "Co se tady stalo? Kde je André?"

Oslovený se k němu unaveně otočil. Na tváři se mu zračila bolest a potlačovaný hněv, ale na Mikovu otázku neodpověděl.

Vzápětí se po Mikově boku objevila Serena a rozkazovačně se zeptala: "Je pravda, že Rybí lidé unesli tvou dceru?" Malcolm mlčel i teď, a tak nakonec místo něj od-pověděl Denholm: "Ano, Sereno. Objevili se tu, sot-va jsi odešla. Nemohli jsme jim čelit."

Serena zbledla - buď si uvědomila neuctivé oslo-vení, kterého Denholm použil, nebo si teprve teď doopravdy uvědomila, jakou drtivou porážku její li-dé utrpěli. Mike viděl, že se užuž chystá Denholmovi ostře odpovědět, ale ten ji předešel.

"Myslím, že čekali ukryti v lese, až odejdeš. Anebo je nějakým způsobem informoval zajatec. Jejich útok byl připravený tak dobře, že to nemohla být náhoda." Potom zavřel oči a zhluboka si vzdychl. "Neměli jsme nejmenší šanci. Vrhli se na nás, ještě než jsme doopravdy pochopili, co se děje."

"Zabili... někoho?" zeptal se tiše Juan.

Denholm zavrtěl hlavou. "Ale mnoho lidí zranili a všechno zničili." Hlas se mu zachvěl a zdálo se, že chvíli bojuje se slzami.

Mike pochopil, že chýše, které teď ležely v troskách, byly pro tyto lidi domovem. A právě proto, že neměli skoro nic, bylo pro ně to málo nesmírně vzácné.

"Neměli jsme ho zadržet," řekl Malcolm ponuře. "Věděl jsem, že to skončí katastrofou."

V Sereniných očích se zlostně zablsklo. "Neměli jste to připustit!" odporovala mu a zešíroka se roz-máchla rukou.

"Tohle všechno je vaše vina! Žijete tu stovky let a celou tu dobu jste se smířovali s tím, že jsou stále silnější a silnější."

Malcolm na ni jen smutně pohlédl, ale Denholm ji odporoval: "Ale žili jsme s nimi po celé generace v míru. Něco podobného se ještě nikdy nestalo!"

"Protože čekali na vhodnou příležitost, ty bláz-ne!" obořila se na něj Serena.

"Ano - anebo proto, že předtím neměli důvod ty-to lidi napadnout," vmísil se do hovoru Ben. A to, co řekl, zřejmě nebylo všechno, co si přitom myslel, neboť Serena se zničehonic otočila, jako by ji bodla tarantule, a zlostně se na něj podívala.

"Co tím myslíš?" zvolala.

Ben se opovrřlivě usmál. Náhle na něm bylo vidět určité napětí - nebylo tomu koneckonců tak dávno, co na vlastním těle pocítil, že není radno Serenu při-liš dráždit. Ale buď byl statečnější, než si Mike dosud myslel, nebo měl příliš velký vztek, aby se ovládl.

"To přece víš moc dobře, nebo ne?" zeptal se. "Ale rád to řeknu nahlas, jestli na tom Vaše Milost trvá!"

"Bene!" varoval ho Trautman, ale tentokrát Ben je-ho výstrahu ignoroval.

"Rybí lidé a Denholmovi lidé žijí vedle sebe po staletí v míru, není to tak?" pokračoval Ben vyzýva-vým tónem. "A v okamžiku, kdy se tu objevíš ty, ten-to mír skončí. Ptám se, jestli to je opravdu náhoda."

Zděšený Mike zatajil dech. V myšlenkách už viděl, jak Ben letí přes celou mýtinu nebo padá v bezvědo-mí na zem, ale k jeho překvapení reagovala Serena na jeho slova zcela jinak, než očekával. Zamyšleně na mladého Angličana pohlédla a potom přikývla.

"Možná že máš dokonce pravdu," řekla. "Možná že se dosud cítili v takovém bezpečí, že nepovažo-vali za nutné osadu napadnout. Ale teď vědí, že na-stal jejich konec."

"Cože?" zeptal se Trautman zděšeně.

"Ano," pokračovala Serena, "myslím, že to je správné vysvětlení. Jsou to sice jen hloupá zvířata, ale mají pronikavý instinkt. Cítí, že se blíží jejich ko-nec, a tak se přirozeně snaží bránit."

Nato učinila krátkou a - jak si byl Mike jist - přes-ně vypočítanou pauzu a lehce pozdviženým hlasem pokračovala. "Ale s tím se nesmírím. Tenhle útok mi zaplatí!"

"Co tím myslíš?" zeptal se Mike. Věděl moc dobře, co Serenina slova znamenají, ale ještě tomu odmítal věřit.

Serena si ho zněřila posměšným pohledem. "Na-padneme je," řekla. "Uděláme, co měli tihle důvěři-ví blázni udělat už před několika sty lety - vydat se do Starého města a vyhubit tu zvěř!"

Nejen Mike sebou zděšeně trhl. Denholm vytřeštil oči hrůzou a lidé stojící kolem začali nevěřicně, užasle mumlat. Jen Malcolm hleděl na Serenu s ne-hybnou tváří. Tušil možná, co má Serena v úmyslu.

"Ale to... to nejde!" ozval se Denholm. "Vstoupit do Starého města je zakázané. Nevrátil se odtud ješ-tě nikdo, kdo se toho odvážil."

"Protože nemáte odvahu střetnout se s nimi, tak je to!" odpověděla mu Serena. "Co chcete? Žít dál ve strachu a hrůze, čekat každý den, že přijdou a defi-nitivně vás zničí?" Pozvedla hlas, aby její slova slyše-li všichni v okolí. "Jen se rozhlédněte kolem sebe! Přišli sem a rozbořili vaši osadu. Všechno, pro co jste pracovali a žili, je v troskách! A přijdou znovu, teď, když vědí, že jste slabí a bezmocní a že se jich bojíte. Opravdu to chcete?" Zasmála se. "Nenutím vás. Kdyby to muselo být, půjdu tam sama a spro-vodím je ze světa. Rozhodněte se sami."

Mike na Serenu zděšeně zíral. Mluvila o Rybích li-dech jako... jako o věcech, nikoli o živých bytostech. A to nebylo možná ani to nejhorší. Nejhorší bylo, že měl pocit, že Serenina slova nacházejí odezvu. Bylo to absurdní - stála před ním dívka stará necelých patnáct let a vyzývala k válce Lid, který žil po staletí v míru se svými sousedy - a Mike cítil, že její poslu-chači jsou ochotni její výzvy uposlechnout.

"Seren!" zašeptal Mike. "To přece nemůžeš myslet vážně! Budou... mrtví a..."

"To sotva," přerušila ho Serena povýšeně. "Znám ty kreatury. Můj lid na ně pořádal hon ještě předtím, než jste vy existovali. Jsou to jen zvířata."

Obrátila se znovu k Denholmovi. "Tak co?"

"Nejsme... nejsme bojovníci," zamumlal Denholm vyhybavě. "Bylo jich o polovinu méně než nás, a přesto jsme neměli šanci."

"Překvapili vás a já jsem nebyla s vámi," přerušila ho Serena. "To se už nikdy nestane."

Denholm mlčel. Serena marně čekala pár vteřin na odpověď, pak se otočila k Malcolmovi, který ce-lou tu dobu nepromluvil ani slovo.

"A co ty?" zeptala se. Zřejmě si už dávno uvědo-mila, že Malcolmovo slovo platí v obci skoro stejně jako Denholmovo.

"Denholm má pravdu," řekl Malcolm. "Nejsme bojovníci. Ale unesli mi dceru."

Mike sebou zděšeně škubl. "Malcolme!" vypravil ze sebe. "To nemyslíš vážně!"

"Unesli mi Sáru," opakoval Malcolm a obrátil se k němu. "Přivedu si ji zpátky, ať sám, nebo s ostat-ními. A jestli jí něco udělali, nepřestanu, dokud ne-bude mrtvý i poslední z nich, to přísahám!"

A to rozhodlo. Nikdo už nic neřekl, ale Mike do-slova cítil, jak se nálada obrátila. Lidé stojící kolem nich měli pořád ještě strach, ale od strachu není da-leko k hněvu a Serenina - a patrně hlavně Malcolmova - slova tuto hranici setřela.

"Tak dobře!" řekla Serena, už zase daleko slyšitel-ným hlasem: "Pak se tedy připravte! Přineste zbra-ně a posilněte se! Za dvě hodiny vyrazíme. Nesmíme jim dopřát příležitost, aby nabrali nové síly."

Mike jí už neodporoval. Nemělo to smysl. Otočil se a vrátil se k Juanovi a dvěma dalším kamarádům. Serena učinila rychlý velitelský pohyb a několik Denholmových ozbrojených průvodců kolem nich vytvořilo kruh.

"Co to má znamenat?"

Muži se poctivě snažili tvářit zarputile, ale ve sku-tečnosti vypadali spíš rozpačitě. Neodpověděli, za-to však řekla Serena: "Nic. Je to pouhé bezpečnost-ní opatření - pro všechny případy."

"Bezpečnostní opatření?" opakoval Mike. "Jak to-mu mám rozumět?"

"Tobě a tvým přátelům se nic nestane, neměj strach," řekla Serena posměšně. "Nechci jen, abyste zabloudili v lese a octlí se třeba čirou náhodou zase na břehu, až budeme pryč, chápeš?"

Mike cítil, jak mu tvář rudne zlostí. "Chceš říct, že jsme tvoji zajatci?" ujistil se.

"Můžeš tomu tak říkat," odpověděla Serena chlad-ně. "Ale žádný strach - jen dokud se nevrátím. Nepotrvá to příliš dlouho." Nato učinila rozkazovačné gesto. "Odved'te je!"

Odvedli je do jediné nepobořené budovy v osadě - do "muzea", kde už předtím věznili Rybího člově-ka. Tam se také setkali se Singhem. Ind seděl schou-lený vedle kamenného reliéfu a kolem čela měl za-krvácený obvaz. Když spatřil Mika a ostatní, rychle vyskočil a spěchal jim vstříc. Mike teď spatřil, že má obvázanou také levou ruku a že maličko kulhá. Ten-to pohled v něm vyvolal starost o svého strážce, ale probudil v něm i špatné svědomí. Po celou dobu, co mluvili venku se Serenou, si totiž ani jednou ne-vzpomněl, jak se asi v boji vedlo Singhovi!

"Singhu!" řekl zděšeně. "Ty jsi zraněný! Je to vážné?"

Singh udělal odmítavý pohyb zdravou rukou. "Nic to není," prohlásil. "Jen pár šrámů, které se rychle zahojí. Ale selhal jsem, pane. Moc... moc mě to mrzí."

Mike v první chvíli nechápal, co tím Ind myslí. Pak zavrtěl překvapeně hlavou. "Selhal? Ty jsi..."

"Nepodařilo se mi ochránit Andrého," přerušil ho Singh, klidně a téměř neslyšně.

"Nepovídej takové hlouposti!" namítl Mike ostře. "Co jsi měl dělat? Zadržet je docela sám?"

Singh přikývl. "Snažil jsem se," řekl. "Ale bylo jich příliš mnoho. A bojují dobře."

"Zůstal jsi naživu a nic jiného není důležité," řekl Mike rázně. "Opravdu tě nezranili vážně? A co je s André? Co s ním udělali?"

"Snažil se chránit tu dívku," odpověděl Singh. "Bojoval statečně a bránil se zmužileji než většina zdejších mužů. A nakonec ho přemohli tak jako mě. Odnesli ho s sebou, ale myslím, že ho nezranili."

"Odvedli s sebou?" Trautman svraštil čelo. "Proč?"

"Nepustil tu dívku," odpověděl Singh. "I když ztratil vědomí, svíral ji tak pevně, že je od sebe ne-mohli odtrhnout, ani násilím."

"Pak zbývá už jen otázka, proč odvedli Sáru?" řekl Ben. "Chci říct: Unesli ještě někoho?"

"Kromě té dívky?" Singh chvíli uvažoval a potom zavrtěl váhavě hlavou. "Nevím to přesně, ale já jsem rozhodně nic neviděl."

"To je zvláštní," řekl Juan. "Jestli přišli osvobodit svého zajatce, proč si s sebou odvedli tu dívku? A ni-koho mimo ni?"

Protože Sáru zaměnili za někoho jiného, ozval se tichý hlas v Mikově hlavě.

Mike sebou zděšeně škubl. Uslyšel za sebou jaký-si zvuk a otočil se. Po několika vteřinách se mu po-dařilo cosi rozeznat v hlubokém stínu vedle ka-menného reliéfu. Něco se tam pohnulo.

"Astarothe?" zeptal se nahlas. "Jsi to ty?"

Znáš ještě někoho, kdo by byl tak hloupý, aby se po všem, co se tady stalo, pořád ještě hlásil k vám? pokračoval neslyšný hlas. Zároveň Astaroth odmě-řenými krůčky vystoupil ze stínu. Mike užasle vy-třeštil oči, když spatřil, že kocour není sám. Malá černobílá kočka ho doprovázela a nejen to - hladí-la ho přátelsky zvednutým ocasem, třela si

hlavu o jeho bok a krk a hlasitě přitom předla. Astaroth si toto trochu ponižující chování nechal líbit a jeho neslyšný hlas pokračoval:

Jestli si pomyslíš něco špatného, vyškrábu ti oči!

Mike v poslední chvíli potlačil posměšný úsměv a podařilo se mu dokonce, byť jen s největší náma-hou, potlačit i příslušné myšlenky.

"Jak to myslíš, že si Sárú s někým spletli?" zeptal se nahlas, aby ostatní mohli rozhovor sledovat as-poň zčásti.

Tak jak to říkám, odpověděl Astaroth. Copak musím vysvětlovat všechno třikrát. Ty jsi ale typic-ký člověk!

"Prosím tě, Astarothe!" řekl Mike. "Tohle není vhodná doba na tvé obvyklé žertíky."

Já taky nežertuju, odpověděl Astaroth dotčeně. S dvojnožci ne. Na to jste příliš nechápaví. Ale pro-sím: Měli za úkol odvést světlovlasé lidské mládě, které sem přišlo s cizinci. A díky vašemu kamará-dovi, který se bránil jako zběsilý, si vybrali špatné mládě.

Mike pohlédl na kocoura, potom na Serenin por-trét vytesaný do kamenného reliéfu - a náhle mu spadly šupiny z očí.

"Ty... ty myslíš, že jim šlo o Serenu?" řekl zmateně. "Přišli sem, aby unesli Serenu a spletli si ji se Sárú?"

Přesně tak, odpověděl kocour. Četl jsem jejich myšlenky. Před hodinou bych to ještě nepovažoval za možné, ale oni jsou opravdu ještě hloupější než vy. Prostě se spletli.

"Okamžik," vmísil se do hovoru Juan. "Rozumím tomu správně? Astaroth říká, že chtěli unést Serenu a jenom nedopatřením odvedli místo ní Sárú?"

"Myslím, že ano," odpověděl Mike. "I když mi to připadá trochu komické."

"Ale proč ne?" zeptal se Trautman. "Když se to tak vezme, jsou si opravdu trochu podobné. Nezapo-meňte, že Rybí lidé žijí na druhé straně zátoky. Moc se v lidech nevyznají."

"Nemůžou taky vědět, jak Serena vypadá," namítl Juan.

"Třeba můžou," zamumlal Mike. Ostatní se na něj udiveně podívali, ale Mike jim nehodlal svá slova vysvětlit. Přistoupil blíž k obrovskému kamennému reliéfu a prohlížel si ho. Stejně jako poprvé měl po-cit, že je to něco víc než umělecké dílo. Reliéf vy-právěl příběh. A byl mnohem složitější a mnohem starší, než se až dosud domníval. Byl to prazvláštní pocit - a velmi nepříjemný. Mike si byl jist, že mají na dosah odpovědi na všechny své otázky, a to v pra-vém smyslu toho slova. Stačilo pořádně se dívat.

Ale pořád se mu to nedařilo. Připadalo mu, jako by měl před sebou všechny dílky obrovské skládač-ky, jejíž podobu nezná a nepozná, dokud ji správně nesloží. Bylo to k zbláznění!

"Samozřejmě!" řekl zničehonic Trautman. Zvedl ruku, jako by se chtěl plácnout do čela, ale pohyb nedokončil, nýbrž ukázal na reliéf. "Vzpomeňte si - sám Denholm nám to vyprávěl! Tenhle kámen tu byl už předtím, než sem přišli první lidé. A to zna-mená, že ho nevytvořili oni, ale někdo jiný."

"To je pravda," řekl Mike nechápavě. "A co?"

"A kdo jiný tu žije kromě lidí?" zeptal se Trautman.

Tentokrát to byl Mike, kdo nedůvěřivě vytřeštil oči. "Rybí... lidé!" zamumlal.

"Správně!" odpověděl Trautman. Celý rozčilený ukázal na kamenný reliéf. "A to znamená, že tenhle reliéf vytvořili oni."

Věděli, že Serena přijde - nebo někdo jako ona. Nejspíš to prostě cítili!"

"A přišli si sem pro ni," zašeptal Juan s hrůzou. "Protože je jejich nepřítel."

"Možná," řekl Trautman. "Musím pořád na něco myslet. Vzpomínáte si, jak jsme unikli té bouři? Serena měla předtím zlé sny a pak se s křikem probudila a řekla: Předci! O těchto předcích se kdysi zmínil i tvůj otec. Nikdy jsem tomu nerozuměl, ale možná."

Trautman si vzdychl. Na tváři se mu objevil usta-raný výraz. "Ti předci... možná byli nepřáteli starých Atlant'anů. A možná že to není nikdo jiný než bytos-ti, kterým Denholm a ostatní říkají Rybí lidé."

Mike se obrátil k Astarothovi. "Je to tak?" zeptal se.

Možná, odpověděl Astaroth. Pokusil se napodo-bit lidské pokrčení ramen, což přirozeně vypadalo trochu komicky. Vím o tom stejně málo jako vy. Ale na člověka je ta myšlenka dost bystrá.

"Podívejte!" řekl náhle Chris. Přistoupil blíž k re-liéfu a prstem ukázal na obrázek v dolním levém ro-hu. "Co je tohle?"

Mike se zvědavě předklonil. Obrázek byl tak ma-lý, že si ho dosud nevšiml. Když si ho pečlivěji pro-hlédl, zamrazilo ho. Byla tam vyobrazená nestvůra, jakýsi bizarní kříženec člověka s chobotnicí a oškli-vým ptákem. Z obrazce jako by vyzařovalo cosi ne-smírně hrozivého, i když byl mnohem menší než většina ostatních a byl do kamene vytesaný nepříliš obratně.

"Nějaká hloupost," řekl Ben. "Na podobných vý-jevech se vždycky hemží démoni a duchové!"

Mike cítil, že to není pravda - a o vteřinu později se jeho pocit potvrdil.

K reliéfu se zvědavě přiblížil i Astaroth, aby se na něj podíval, a černobílá kočička se nehnula ani na krok od jeho boku. V okamžiku, kdy její pohled pa-dl na vyobrazení tajuplné bytosti, však zděšeně zaprskala a kousek ustoupila.

Mike se na ni překvapeně podíval. Kočce plály oči. Srst měla naježenou, zuby výhružně vyceněné a drápy vystrčené. Z hrudi se jí ozývalo hluboké, vý-stražné vrčení.

"Co jí je?" zeptal se Mike. Ta otázka platila Asta-rothovi, který rovněž otočil hlavu a pronikavě se na černobílou kočku díval svým jediným okem. Jak to mám vědět? zeptal se Astaroth.

Mikovi pomalu docházela trpělivost. "Tak dove-deš číst myšlenky, nebo ne?" zeptal se nevrle.

Tohle je zvíře! odpověděl Astaroth dotčeně. Snad bys ode mě nechtěl, abych četl myšlenky nějakého zvířete.

Mike bleskurychle popadl kocoura za zátylek a za-třásl jím tak prudce, že Astaroth zděšeně zavřeštl a ohnal se po něm.

Mike s tím však počítal a snadno před jeho drápy uhnul.

"Hned po tobě budu chtít ještě víc!" řekl výhruž-ně. "Ušetři si tyhle žertíky na vhodnější chvíli, Astarothe! Ted' je ve hře možná život všech lidí této obce!"

Tak dobře, řekl Astaroth. Zkusím to. Ale už mě laskavě pusť!

Mike uposlechl. Kocour pro jistotu ustoupil pár kroků od něj a měřil si ho přitom pohledem, který nevěstil nic dobrého. Potom se však zastavil a zadíval se na černobílou kočku. Jeho postoj prozrazoval naprosté soustředění.

Minula delší chvíle, pak z Astarotha napětí spad-lo a otrásl se.

"Tak co?" zeptal se Mike netrpělivě.

Nebylo to snadné, řekl Astaroth. Nemáš ponětí, jak je těžké navázat kontakt s bytostmi nižší duševní úrovně. Už s vámi...

"Astarothe!" řekl Mike varovně.

Dobře, dobře! Odpověděl Astaroth chvatně. Měl jsi pravdu. Má strach.

"To jsem si všiml taky," řekl Mike. "Ale z čeho?"

Z toho obrázku. Přesněji řečeno z toho, co je na něm. Nepoznal jsem to přesně, ale mám pocit, že... že takovou bytost už někdy viděla.

"Myslíš ve skutečnosti?" ujistil se Mike, i když Astaroth vyslovil v podstatě jen to, co si už dávno sám myslel. "To stvoření... někde žije?"

Ano. Už se s ním setkala.

Mike rychle řekl ostatním, co se od Astarotha do-zvěděl a Trautman se zatvářil ještě ustaraněji.

"Jestli je tahle bytost opravdu to, co si myslím, je si-tuace ještě mnohem horší, než jsem se obával," řekl.

"Jak to?" zeptal se Mike.

Trautman ukázal na neobratně vytesaný obrazec. "Tohle bude jeden z předků," řekl. "A jestli tady do-le ještě někde žije, hrozí Sereně a ostatním smrtel-né nebezpečí. Dovedete si jistě představit, kde žije."

"Ve Starém městě," zamumlal překvapený Juan.

Trautman přikývl. "Ano," řekl ponuře.

"No a?" Ben se ušklíbl. "Nemyslím, že by jí Rybí li-dé mohli být nebezpeční. Aspoň já jsem zakusil na vlastním těle, čeho je schopná."

"Byl jsi sám," připomněl mu Juan, "a jich je spous-ta. Možná stovky."

Ben se suše zasmál. "Vzpomeň si, prosím tě, co provedla s LEOPOLDEM. Moc nechybělo, a byla by loď se vším všudy potopila."

"Ty zřejmě pořád ještě nic nechápeš," řekl Trautman vážně. "Já o předcích nic nevím, ale jestli byli opravdu nepřáteli Atlant'anů, museli být stejně mocní jako oni. Serena div nešilela hrůzou, když procitla. Jsem si jist, že je ta bytost nebezpečná. Mnohem nebezpečnější, než možná tušíme."

"Ale pak ji musíme varovat!" řekl Mike.

Trautman zavrtěl smutně hlavou. "To by nebylo nic platné," řekl. "Serena ví, co ji čeká." Ukázal zno-vu na obrázek.

"Zná tohle vyobrazení taky a mno-hem líp než my." Potom na okamžik zavřel oči, a když pokračoval, zněl jeho hlas sklíčeně a zcela odevzdaně. "Myslím, že to věděla od začátku."

Význam těchto slov Mike pochopil v celém rozsahu až po chvíli. "Vy... vy myslíte, že..."

"...že měla od první chvíle v plánu vypravit se do Starého města a vyzvat jeho vládce k boji," dokončil větu Trautman.

"Dnešní přepadení jí patrně dalo jen vítanou záminku."

"Tomu nevěřím!" vyhrkl Mike impulzivně. "To... to by nikdy neudělala!"

"Obávám se, že ano," odpověděl Trautman tiše.

"Vypadá možná jako docela normální dívka, ale to určitě není. Pochází ze světa, který se od našeho zcela liší. Tyhle bytosti byly jejími úhlavními nepřá-teli, a to možná po tisíciletí. Kdoví - možná že prá-vě ony zavinily nakonec zánik jejího lidu. A tak teď nemá jinou volbu než vypravit se tam a zničit je. Při-nejmenším si to myslí."

"Ale to může znamenat její smrt!" vykřikl Mike zděšeně.

"A nejen její," zamumlal Trautman. "O život při-tom můžou přijít všichni. Bože, jestli ta bytost vlád-ne stejným silám jako Serena, může to znamenat zkázu celého světa!"

"A neexistuje opravdu nic, co bychom proti tomu mohli podniknout?" zeptal se Ben.

"Mohli bychom varovat Denholma a ostatní," na-vrhl Chris. "Když se dovědí, co na ně čeká, tak Serenu neuposlechnou."

"V tom případě by šla sama," namítl Trautman. "A výsledek by byl patrně stejný. Kromě toho nikdy nepřipustí, abychom ostatním řekli pravdu. Ne, mám strach, že nemůžeme opravdu udělat nic než zůstat tady a modlit se."

Můžeme uprchnout, řekl Astaroth.

Mike se na něj podíval a zaplavila ho prudká, té-měř zoufalá naděje. Potom však zavrtěl hlavou.

"Ne, Astarothe," řekl, "to nemůžeme. Nikdy bych nenechal Andrého na holičkách."

Radši umřeš? zeptal se Astaroth.

Na to Mike neodpověděl. Možná proto, že měl strach doopravdy si tu otázku položit. Velká slova o přátelství až na smrt se vysloví snadno, ale něco docela jiného je, když se jimi člověk musí řídit. A tak za chvíličku pokračoval, možná jen aby uklidnil sám sebe: "I kdybychom uprchnout chtěli - nikam by-chom se nedostali. Serena se postarala, aby byl NAUTILUS k nepotřebě."

Vymontovala řídicí krystal, já vím, odpověděl Astaroth. A kdo ti říká, že existuje jen jeden?

Mike zamžoural. Chce tím snad Astaroth nazna-čit, že existuje ještě druhý?

Myslíš si doopravdy, že by pro tak důležitou sou-částku na palubě lodi nebyla náhrada? zeptal se Astaroth téměř soucítěním tónem.

"Druhý řídicí krystal?" zamumlal Mike nedůvěřivě.

Trautman sebou trhl, jako by ho bodla vosa, a upřeně se na Mika zadíval. I do ostatních jako by udeřilo. Nikdo však

nepřerušil Mikův němý rozho-vor s kocourem.

Samozřejmě, řekl Astaroth.

"A ty víš, kde je?"

Samozřejmě, řekl Astaroth ještě jednou. V bez-pečném úkrytu na palubě ponorky. O tom úkrytu vím. Tiše se zasmál. Dočetl jsem se o něm v Sereniných myšlenkách, chápeš? Serena mě považuje za hloupé zvíře, a proto ji ještě nenapadlo, že dovedu číst její myšlenky stejně dokonale jako ona moje. To je pro vás lidi typické. Máte všichni sklon považovat ostatní za stejné hlupáky jako...

"Kde?!" přerušil ho Mike hlasitě a natáhl k němu ruku. Kocour honem o krok ustoupil a nedůvěřivě se na něj podíval. Neměj strach, řekl. Ukázu vám ho, jakmile bu-deme na palubě.

"Existuje ještě jeden řídicí krystal!" řekl Mike vzrušeně. "Astaroth ví, kde je."

"To znamená, že můžeme uprchnout?" zeptal se Ben. "Musíme jen počkat, až všichni odejdou, a pak..."

"Tak dlouho čekat nemůžeme," přerušil ho Trautman a zavrtěl zmateně hlavou. "Že jsem na to ne-přišel hned?"

Samozřejmě! Pro všechno je na palubě NAUTILA náhradní díl. A určitě na to nezapomněli u tak důležité součástky.

Možná že máme přece je-nom šanci! Ale musíme si pospíšet." Ukázal na Chrise. "Chrisi, jdi ke dveřím a dávej pozor, aby někdo nešel. A vy ostatní mi pomozte. Musíme se nějak do-stat odtud - nejspíš tamhletou zdí."

Trautman ukázal na jednu ze dvou stěn, které ne-byly z masivního kamene. Probourat se tudy ven by neměl být velký problém.

Avšak Mike - a také Ben a Juan - váhali upo-slechnout Trautmanova rozkazu.

"Nač ten spěch?" zeptal se Ben. "Nevyrazí dřív než za hodinu."

"A když uprchneme předtím, vystavíme se ne-bezpečí, že nás zase dostihnou," dodal Juan.

"To musíme riskovat," odpověděl Trautman. "Kdyby sem Serena ještě jednou přišla, věděla by hned, co máme v plánu. A já jsem si skoro jist, že se tu ještě objeví. Ne," zavrtěl rázně hlavou a ukázal znovu na zeď. "Jestli chceme uprchnout, tak teď hned, nesmíme ztratit ani vteřinu. Kromě toho si nemyslím, že nás dá pronásledovat. Má teď na sta-rosti jiné věci. Honem, pomozte mi!"

Ukázalo se, že materiál, z něhož byla postavena zeď, byl mnohem odolnější, než si Mike myslel. Z to-ho, co vypadalo jako zetlelé dřevo, se vyklubaly tvr-dé větve korálových rostlin z okolního lesa. Museli vynaložit všechny síly, aby do stěny prorazili otvor, jímž by se mohli protáhnout - a dělali přitom hroz-ný rámus. Mike žasl, že se ještě neseběhla polovina osady, aby se podívala, co se tu děje. Nakonec to však dokázali a Singh prolezl ven první, aby se po-rozhlédl po okolí. Za okamžik protáhl otvorem ru-ku a zamával na ostatní.

"Všude kolem je klid," řekl. "Pojďte!"

A tak vylezli jeden po druhém z budovy. Mike se s bušícím srdcem rozhlédl. Ocitli se na zadní straně domu. Po obyvatelích osady nebylo ani vidu, ani sle-chu a okraj lesa byl jen pár kroků od nich. Zdálo se, že to s nimi osud myslí jednou výjimečně dobře.

Přesto mu srdce div nepuklo, když běžel příkrče-ný za Trautmanem a ostatními k lesu. Zastavil se, teprve když stáli daleko mezi podivnými korálovými útvary podobnými stromům. Každou chvíli po-čítal s tím, že zaslechne varovné volání, anebo spat-ří tlupu ozbrojených pronásledovatelů běžících za nimi. Nestalo se však ani jedno, ani druhé. Bez po-tíží se vzdálili od osady a po chvíli zamířili přímo ke břehu.

Dorazili tam za pár minut - a měli podruhé štěs-tí. Člun, na kterém je Serena dopravila zpátky, ležel tam, kde ho opustili. Pokusem se k němu rozběhli a Trautman do něj nastoupil první, hned za ním Singh.

Mike, který byl poslední, běžel pořád pomaleji. Prohledával pohledem okraj lesa, pak se od něj od-poutal a zíral upřeně na nejasné obrysy Starého města na druhé straně zátoky. Potom se zastavil. Cí-til zase cosi cizího, tajuplného, co vyzařovalo z oněch zdí a věží, ale teď tu bylo ještě něco navíc. Byli tam André a Sára.

A najednou věděl, že kocour neměl pravdu. Ať se stane cokoli, nenechá svého kamaráda na holičkách.

"Na co čekáš?" zavolal Ben z člunu. Držel už jed-no z velkých vesel a opíral se jím o písek, aby člun odsunul do hlubší vody.

"Plujte napřed," odpověděl Mike. "Přijdu za vámi, jakmile to půjde."

"Co to má znamenat?" Ben pustil kormidlo a také Juan a Singh se na Mika zděšeně zadívali. Jedině Trautman se nezdál překvapený. "Nemáme čas na nějaké hlouposti!"

"Vrátím se a přivedu Andrého," odpověděl Mike rázně. Ukázal na Staré město. "Dejte NAUTILA do pořádku a připlujte pro Andrého a pro mě na dru-hou stranu. Najdu vás."

"Zbláznil ses?" vyhrkl Ben. "Vždyť ani nevíš, jestli je ještě živ."

"To zjistím," odpověděl Mike. Otočil se, ale neodešel hned - vyměnil si ještě pohled s Trautmanem. Bělovlasý stařec se na něj starostlivě díval, ale Mike mu viděl na očích, že se ho nepokusí zadržet. Byl možná jediný, kdo cítil, že Mike dělá, co udělat musí. Nikdy by si neodpustil, kdyby tu teď Andrého prostě nechal.

"Odhaduju, že mi potrvá hodinu, než tam dojdu," řekl Mike. "Dejte mi pak ještě jednu hodinu. Jestli tam nebudu ani potom, nemusíte na mě čekat."

Nato se rozběhl tak rychle, že Benovi a ostatním nezbyl čas, aby se ho pokusili ještě jednou zadržet.

Třetí část

Mike postupoval rychleji, než si myslel. Když se při-blížil ke Starému městu, neuplynula ještě ani zdale-ka hodina, o níž předtím hovořil. Bylo sice hodně daleko, ale Mike se držel při břehu a byl vytrvalý bě-žec, a tak doufal, že do města dorazí ještě před Serenou a její armádou, aby...

Aby udělal vlastně co?

Mike si tuto otázku až dosud zcela záměrně ne-položil. Cítil možná, že najít na ni odpověď nebude tak snadné. Teď, kdy se blížil k mohutným nakloně-ným zdem kyklopského města, to musel chtít ne-chtít učinit.

Když se opatrně připlížil k jedné z mnoha škvír v městských hradbách a nakoukl za ně, jeho odvaha poklesla. Zdálo se, že považoval Staré město za jakousi pevnost, mohutnou a kompaktní, ale jen o málo větší než osada, v níž žili Denholm a jeho lidé. Tak tomu však nebylo. Obrovská stěna, která se před ním tyčila zdánlivě až do nebe, byly hradby, za níž se prostíral hotový labyrint domů, věží a podivných, navzájem propojených budov. Byly zřejmě nepředstavitelně staré a jejich věk na nich zanechal stopy: Tu zel otvor, jímž by mohl proplout NAUTI-LUS, tam trhlina, která na dálku vypadala jako tenká čára, ale již se ve skutečnosti dalo pohodlně projít, tu byla proražená díra, jako by někdo udeřil do zdi gigantickým kladivem. Dostat se do města nebyl problém. Ale jak měl pro všechno na světě v tomhle bludišti najít Andrého? Zatím ještě nespátřil jedině-ho tajuplného obyvatele - černé ulice se před ním táhly liduprázdné, nikde se nic ani nepohnulo, ni-kde nezahlédl ani sebemenší známku života. Přesto měl pocit, že je pozorován.

O chvíli později se tento pocit změnil v jisto-tu, protože uslyšel tichý šelest a pak se vedle něj vy-nořil rozježený černý stín.

"Astaroth!" zašeptal Mike překvapeně. "Co tady děláš?"

To se ptám sám sebe taky, odpověděl kocour iro-nicky. Nejspíš to, co musím dělat poslední dobou pořád - pomáhám ti z bryndy.

Situace byla příliš vážná, aby Mike reagoval na Astarothův posměšný tón. Úžasné se mu ulevilo, že kocoura vidí.

"Co je s NAUTILEM?" zeptal se. "Uvedli ho do pro-vozu?"

Samozřejmě, odpověděl Astaroth. S náhradním krystalem to nebyl problém. Mám ti vyřídit, že tu budou přesně za hodinu. Serena pukne vztekem, až uvidí, jak její loď odplouvá. Škoda že u toho ne-můžu být, abych si ten pohled vychutnal.

Mike obrátil pozornost zase k městu a znovu po-cítil bezradnost. Kdykoli se na město podíval, při-padalo mu větší.

Odhadoval, že by se v tom labyrin-tu mohlo ukrývat několik desítek tisíc lidí a že by je přesto nemusel najít.

To je pravda, řekl Astaroth téměř vesele. Kdybys neměl mě, byl bys v koncích - ale to už přece znám!

"Má to znamenat, že víš, kde je?" zeptal se Mike.

Ne, odpověděl Astaroth. Ale vím, kde je Předek. Přčetl jsem si to v myšlenkách té bláz... však víš, koho myslím. A vsadím se o své levé oko, že tam bude i André a to světlovlasé lidské mládě.

Levé oko Astaroth neměl, což nedodávalo jeho slovům velkou přesvědčivost, ale Mike dospěl už sám od sebe k témuž závěru jako kocour.

"Kde to je?" zeptal se.

V centru města stojí velká budova, odpověděl As-taroth. Vypadá jako pyramida. Předek sedí uvnitř.

Kocour proklouzl Mikovi mezi nohama a protáhl se otvorem v hradbách. Půjdeš se mnou, anebo mám udělat celou tu práci sám.

Mike by to byl v tu-to chvíli moc přivítal. Hrozně se mu nechtělo vydat se za kocourem. Město v něm vyvolávalo odpor a myšlenka, že by do něj měl vkročit, mu naháněla strach. Na dálku vypadalo tajuplně a ponuře, ale teď, zblízka, bylo zkamenělým zlým snem. Převládající barvou byla čern, ale čern tak hluboká, že se jakoby dotýkala čehosi v jeho nitru a umrtvovala to.

Architektura města byla podivná a strašidelná. Ně-teré budovy, které měly, vypadaly skoro normálně, jiné se zas nepodobaly domům, ale připomínaly spíš cosi živoucího. Svět, jímž procházeli, se neřídil ob-vyklou geometrií. Linie a úhly jako by se k sobě ne-hodily a každá píď půdy působila dojmem neobvyklosti, která Mika děsila. Toto město nevybudovali li-dé - a především: Nebylo postaveno pro lidi. Mike rázem pochopil, proč Denholm a ostatní žili tak da-leko odtud, na druhé straně zátoky. Nesouviselo to nijak s Rybími lidmi. Tady by žít nemohli, i kdyby se tu byli neusadili jeho tajuplní obyvatelé.

Je tu něco, co mi nahání strach.

Mike se náhle zastavil. Koutkem oka zahlédl jaký-si pohyb, ale když se otočil a podíval se tím směrem, nic tam nebylo.

Co je? zeptal se Astaroth poplašeně.

"Nic," odpověděl Mike. "Zřejmě jsem se... spletl. Myslel jsem, že jsem něco zahlédl. Ale ty bys to pře-ce cítil?"

K jeho nemalému zneklidnění Astaroth neodpo-věděl, ale začal se také nedůvěřivě rozhlížet. Mike nakonec pokračoval v cestě. Po několika krocích se znovu zastavil a zvedl ruku.

"Podívej!" řekl. "To je zřejmě pyramida, o které jsi mluvil."

Ukazoval na mohutnou černou stavbu, která se tyčila nad střechami domů a jen vzdáleně se podo-bala pyramidě.

Přestože Astaroth na jeho slova ne-odpověděl, Mike věděl, že ona budova je jejich cí-lem. Působila stejně cizokrajně a chladně jako celé město, jenže mnohem intenzivněji. Mikovi se děla-lo špatně, sotva se na ni podíval.

Tento pocit v něm sílil, čím víc se blížili k pyra-midě, a tím do centra města. Byla to možná zcela ab-surdní myšlenka, ale Mike byl v hloubi duše stále více přesvědčen, že celé město je svým způsobem ži-vé a černá pyramida v jeho středu že je jakýmsi je-ho srdcem.

"Kde jsou všichni?" zeptal se po chvíli.

Kdo? odpověděl Astaroth.

"Rybí lidé," řekl Mike. "Rozhlédni se kolem sebe! V tomhle městě by jich mohly žít desetitisíce. Kde proboha všichni jsou?"

S odpovědí nepočítal, ale Astaroth se za chvíli ozval: Rozhodně daleko odtud. Kdyby byli blízko, cítil bych jejich myšlenky. Možná že se vypravili vstříc Sereně.

Mike sebou zděšeně trhl. Tato myšlenka ho ještě nenapadla, i když se nabízela. Nechtěl raději po-myslet, co by to znamenalo - představa, že by všech-no, co Astaroth a on dělají, už mohlo být zbytečné, byla prostě příliš děsivá.

Mike měl ještě několikrát dojem, že spatřil jakýsi pohyb a nejméně jednou si byl zcela jist, že zahlédl prchající stín, ale přesto došel s Astarothem bez ob-tíží až k černé pyramidě v centru města. Zničehonic se před nimi objevil vchod do té

tajuplné budovy.

Mike váhal, jestli má vejít dovnitř. Nestály tam strážce, nebyla tam brána ani jiná překážka - ale při pouhé myšlence, že má vstoupit do klikaté chodby plné stínů, se mu dělalo téměř fyzicky nanic. Cítil, že pyramida je tak významnou částí cizího světa, který nebyl stvořen pro lidi, že by v ní nemohl existovat. Rozhodně by to nevydržel dlouho a určitě by za zaplatil.

Chceš se vrátit? zašeptal v jeho myšlenkách Astarothův hlas. Pochopil bych to. Já taky nejsem zrovna štěstím bez sebe při představě, že tam mám vejít.

Mike byl opravdu chvíli v pokušení obrátit se a utíkat odtud tak daleko a tak rychle, jak jen by to šlo. Ale uvnitř byl André, a když už je on, Mike, tady venku zpola bez sebe strachem a hrůzou, jak je na tom asi jeho kamarád, který je v tom přízraku z ka-mene a černí uvězněni?

A tak místo odpovědi rázně prošel vchodem. As-taroth ho následoval, i když váhavě.

Kráčeli pomalu chodbou. Mikovi se div nerozskočilo srdce. Všechny smysly jako by se vymkly je-ho kontrole - polévalo ho střídavě horko a zima. Oči ho pálily a nedokázal upřít pohled na určitý bod ve svém okolí na déle než vteřinu. Chodba by-la zcela rovná, ale smysl pro rovnováhu Mikovi pro-zrazoval, že stoupá. Potom měl zase bláznivý pocit, že kráčí po stropě hlavou dolů... Věděl, že nesmí uv-nitř zůstat příliš dlouho, jestli nechce opravdu při-jít o rozum.

Ztratil také cit pro čas. Logika mu napovídala, že jsou uvnitř teprve chvíli, nanejvýš pár minut, ale na druhé straně mu připadalo, že to trvalo hodiny, než se konečně ocitli na konci chodby. Tam se před ni-mi objevily mohutné dveře z černého kamene, do něhož byly vyryty bizarní obrazy a obrazce. Mikovi se zatočila hlava, když je spatřil. Největším problé-mem však bylo, že se chodba před těmito dveřmi rozdvjovala a nalevo i napravo končila po několika krocích před dalšími stejně mohutnými dveřmi. A Mike se neodvažoval jít dál naslepo - kdyby tady uvnitř zabloudili, nedostali by se už nikdy ven.

"Cítíš je?" zeptal se.

Astaroth se nejistě rozhlížel na obě strany, udělal krok doprava, potom doleva, a nakonec se vrátil k Mikovi.

Tamhle, ukázal hlavou na první dveře. Je tamhle. Ta dívka taky.

Mike přemohl strach, přistoupil až k portálu a po-ložil ruku na černý kámen. Byl připraven opřít se do něj vši silou, neboť obě mohutná křídla určitě vážila mnoho tun, ale sotva se jich dotkl, dveře se neslyšně rozevřely a odsunuly stranou, jako by je obsluhovaly ruce duchů. Za dveřmi se rozkládala obrovská tem-ná hala, do níž by se vešla snad celá Denholmova osa-da. Byla úplně prázdná. Stěny byly černé a hladké, ale přesto se zdálo, jako by jakýmsi tajuplným způ-sobem žily, jako by se pohybovaly. Přesně uprostřed sálu se nacházela kulatá šachta o průměru nejméně třiceti metrů, z jejíchž hlubin vystupovala podivná bledě zelená záře. A na druhé straně šachty, těsně u jejího okraje, byli André a Sára.

"André!" rozběhl se k nim Mike s pronikavým vý-křikem.

André pracně zvedl oči a podíval se na něj. Seděl na podlaze a na klíně držel Sárinu hlavu. Dívka pa-trně nebyla zraněná, ale zdálo se, že je v bezvědomí.

André ji levou rukou hladil po čele, ale zřejmě si ten pohyb ani neuvědomoval.

"André! Co se stalo?" Mike dorazil celý udýchaný ke kamarádovi, padl před ním na kolena a dotkl se jeho ramene. "Jsi zraněný?"

André slabě zavrtěl hlavou. Tvář měl bílou jako křída a hlas tak slabý a nevýrazný, že Mike stěží ro-zuměl jeho odpovědi.

"Ne. Mně nic neudělal. Ale Sáře. Dotkl se jí a... od té doby je na tom takhle."

"Kdo?" Mike tázavě pohlédl na Andrého a pak se sklonil k Sáře. Dívka žila, ale byla ještě bledší než André a dýchala povrchně a sotva znatelně. "Koho tím myslíš?"

Místo odpovědi ukázal André na šachtu a Mike se otočil a pohlédl do hlubin. Zatočila se mu z toho hlava. Nevěděl, co je skutečnost a co další klam, ale přinejmenším v prvním okamžiku měl pocit, že se dívá do propasti hluboké nejméně jednu míli. Její stěny jako by pulzovaly a na jejím dně vřela voda prozářená tajuplným zeleným světlem.

"Nemůžu ji probudit," zamumlal André. Hlas se mu třásl. "Nevím, co s ní udělal. Prostě... se neprobouzí."

Mike natáhl k dívce ruce, ale nakonec se jí neod-vážil dotknout. Sára ležela Andrému na klíně jako mrtvá, přestože ještě dýchala. Mike si připadal bez-mocný jako nikdy v životě. Nakonec se obrátil k Astarothovi.

"Co je s ní?" zeptal se. "Vyznáš se v tom?"

Kocour se k Sáře přiblížil, po krátkém zaváhání jí vyskočil na prsa a začal jí olizovat tvář. Tiše předl, ni-koli však spokojeně, spíš jako by vyjadřoval strach.

Je živá, řekl Astaroth. Ale něco se s ní stalo. Změnila se...

"Změnila?" zeptal se Mike.

Něco tady už není, odpověděl Astaroth. Nevím co, ale teď se podobá spíš vám.

"Spíš nám?" opakoval Mike. "Co tím myslíš? Copak byla předtím jiná?"

Ano, odpověděl Astaroth. Mnozí lidé jsou tady ji-ní. Spíš jako Serena než jako vy.

"Spíš jako Serena než jako my...?" Tato slova jako by v Mikovi cosi zvrátila. Chvilíčku měl pocit, že pocho-pil jejich význam, ale pak se mu ta myšlenka opět roz-plynula. Rázně vstal a natáhl ruku k Andrému.

"Pojď!" řekl. "Musíme odtud! Rychle! Venku na nás čeká Trautman s NAUTILEM!"

André se nepohnul. Mike se rychle sklonil a vzal Sáru do náruče. Dívka byla úžasně lehká. Zareago-vala na jeho dotyk a tiše zasténala, ale neprobrala se.

"Pospěš si!" zasípal Mike. "Honem pryč!"

Otočil se - a v tu chvíli věděl, že už je pozdě.

Mike to ucítil půl vteřiny předtím, než Astaroth vyskočil se zděšeným zaprskáním a než voda na dně šachty začala vřít silněji. Něco se blížilo. Něco moc-ného, nepředstavitelně starého a mocného.

Zelená záře na dně šachty zesílila tak, až zalila ce-lou halu neskutečným, studeným zeleným ohněm. Vzduchem se nesl strašidelný elektrický praskot a Mike měl náhle pocit, že na celém těle cítí neviditelné pavučiny.

A pak se zjevil kolos.

Zelený oheň se přímo před Mikem shlukl v útvar čiré plápolající záře, v jehož středu se objevilo hmotné tělo.

Bylo to stvoření z reliéfu, ale to, co se vynořilo před Mikem a Andréem, nebyl obraz, nýbrž obrovitá živá bytost, cosi s hmotným dvojnohým tělem, ob-rovskou lebkou a široce rozepjatými kožnatými pe-rutěmi, z nichž stékala třípytivá voda jako roztavený kov. Z nadmuté lebky vyrůstal deset obrovských chapadel jako les kmitajících se hadů, ovládaný pá-rem obrovských, rudě zářících očí bez panenek.

Mike věděl, že Předek je velký, i když ho viděl jen na malém vyobrazení na kameni, ale to, co se teď objevilo před ním, nebyl obr, nýbrž gigant, vysoký nejméně pět metrů a nepředstavitelně silný. Jeho perutě se podobaly plachtám a svíjející se chapadla byla silnější než Mikovo stehno.

Byla to taková nestvůra, že se v žádném zlém snu nemůže zjevit strašidelnější. Tisíckrát horší než to, co viděl, však bylo, co cítil. Tato bytost byla stará, ne-uvěřitelně stará. A byla tak prazvláštní a nepochopitelná jako tato pyramida, neboť i ona byla součástí světa, který byl zcela jiný než svět lidí. Tak odlišný, že oba nemohly existovat vedle sebe na stejném místě.

Když se mohutná chapadla natáhla k Mikovi, za-chvátila ho hrůza, ale přesto nebyl schopen dát se na útěk. Pouhá Předkova blízkost ho zcela ochromila.

Potom se ho svíjející se chapadla dotkla.

Neucítil nic.

Bolest, možná smrt, na kterou byl připraven, nenastala. Pokožka nestvůry byla hladká, teplá a su-chá, a přestože by dokázala roztrhat slona na kous-ky, byl její dotek jemný, opatrné ohmatávání, nikoli smrtící úder, který Mike očekával.

A toto pátravé ohmatávání pronikalo hlouběji, pod jeho pleť. Mike ucítil, jak jiná, neviditelná ruka sahá do jeho myšlenek, do jeho vzpomínek a do je-ho podstaty, proniká až do nejskrytějších zákoutí je-ho duše - a pak se zase vrací. Potom před ním gi-gant ještě chvíli stál a zíral na něj strašidelnými kr-vavě podlitými očima. Potom začal blednout a vrátil se zase do oné druhé dimenze, z níž přišel.

Mike zavrával. Náhle neměl sílu udržet Sáru v náručí. Padl na kolena, pustil dívku na podlahu a vzápětí se musel oběma rukama opřít, aby se sám nesvalil. V hlavě se mu všechno točilo. Cítil se vy-louhovaný a prázdný. Vytratila se z něj poslední špetička síly. Chvilí musel vši silou bojovat, aby neztra-til vědomí.

Když se pak rozplynuly šedivé závoje před jeho očima, spatřil před sebou Andrého.

"Jsi v pořádku?" zeptal se kamarád.

161

Mike se pokusil přikývnout, ale neměl na to dost síly. "Co... co to bylo?" zeptal se pracně.

André pokrčil rameny a klekl si vedle něj, aby se podíval na Sáru.

"Nevím," odpověděl. "Totéž provedl i se mnou. Myslel jsem, že je to můj konec, ale nic mi neudělal. Jako by o mě neměl zájem."

V tu chvíli otevřela Sára oči. Párkrát zamžourala, potom se s námahou napřímila a zmateně a překva-peně se rozhlížela, jako by si nevzpomínala, kde je.

"Sáro!" zvolal André. "Jak ti je?"

Sára přikývla. Pak potřásla hlavou a pomalu se ze-ptala. "Co se stalo?"

"Ty si nevzpomínáš?" chtěl vědět André.

Dívka zavrtěla hlavou, zasténala a položila si ruku na čelo. "Nevím," zamumlala. "Objevila se... nestvů-ra!" Nato tiše vykřikla, vyskočila a prudce se ohlédla.

Mike zvedl ruku, aby ji uklidnil. "Neměj strach!" řekl rychle. "Už je pryč. Už nám nic neudělá."

Toto tvrzení pramenilo spíš z jeho naděje než skutečného přesvědčení, ale zdálo se, že dívku přes-to uklidnilo. Přestala se třást, ale stále se na Mika a Andrého dívala vyděšeným pohledem.

"Snaž se rozpomenout!" naléhal na ni Mike. "Co se stalo? Co s tebou udělal?"

"Udělal?" Sára se na něj nechápavě podívala. "Ne-rozumím ti... Co... co tím myslíš?"

Mike div nevykřikl bezmocností. Měl pocit, že je docela blízoučko pravdy. Ale kdykoli ji chtěl ucho-pit, vždy mu v poslední chvíli unikla.

Je teď taková jako vy, řekl Astaroth. Už není ja-ko Serena. Ale co tím proboha myslel?

Je teď taková jako vy, už není jako Serena. Mno-zí lidé jsou tady jako ona.

A pak, zničehonic, v jediném zlomečku vteřiny to Mike pochopil. To poznání proniklo do jeho vědo-mí tak jasně a jednoznačně, že o něm nemohl po-chybovat.

"Proboha!" vyrazil ze sebe. "André, už vím, co to všechno znamená!" Prudce se obrátil a ukázal k vý-chodu. "Rychle!

Musíme za Serenou a ostatními. Třeba můžeme ještě zabránit nejhoršímu."

Rozběhl se, dřív než André stačil otevřít ústa, aby mu položil otázku.

Přestože Mike běžel jako nikdy v životě, poznal už na dálku, že přicházejí pozdě.

Když se přiblížili k městské bráně, uslyšeli bitevní vřavu, dunění a hřmění, do něhož se znovu a znovu mísily pronikavé výkřiky, a nad hradbami se míhaly modré blesky a ozýval se praskot magické energie.

Když proběhli bránou, čekal je hrůzný pohled.

Serena se nespokojila s tím, že by s sebou vzala muže, kteří přepadli NAUTILA, ale přivedla každé-ho, kdo udržel zbraň

- muže, ženy, i děti a starce. Z necelých tří stovek příslušníků jejího Lidu přitáh-lo před brány Starého města určitě dvě stě padesát osob, aby Serenu podpořili v boji s Rybími lidmi.

A jak to vypadalo, následovali ji rovnou do jisté smrti.

Prostranství před bránou byla past.

Na Serenu a její narychlo svolanou armádu tu čí-haly stovky a tisíce Rybích lidí. Boj vzplál teprve před chvílí, ale odpor Serenina lidu začínal už sláb-nout. Desítky jich ležely nehybně na zemi a hrstku živých nemilosrdně pronásledovali Rybí lidé. Sere-nina armáda se statečně bránila meči, puškami, no-ži a obušky, ale nepřítelova převaha byla prostě příliš velká. Nebýt Sereny, byli by patrně zničeni hned v první chvíli.

Serena stála uprostřed zmenšující se skupinky zoufalých bojovníků, kteří se snažili zastavit nápor Rybích lidí, a rozpoutala teď naplno všechny své magické síly. Přimo nad ní se nepřetržitě míhaly blesky, které halily její postavu do modrých plame-nů. Stála tam jako ztělesněný anděl pomsty, který přišel vítězně vybojovat do konce prastarý boj. Z ru-kou jí sršely modré jiskry. Kdykoli zasáhly útočníka, zvedly ho do vzduchu a strašlivou silou jím mrštily o zem. Přesto nebylo o výsledku boje nejmenších po-chyb. Přesila byla příliš velká. Mike objevil Denholma a také Malcolmma přímo vedle Sereny. Oba zar-putile vzdorovali útočníkům, kteří znovu a znovu proráželi kruh obránců a útočili přímo na Serenu, jejíž síly už také slábly.

"Serenó! Ne! Přestaň!" zvolal Mike. Zoufale se roz-běhl k Sereně a vůbec si přitom neuvědomil, že se řady Rybích lidí před ním rozdělují. Ani jedno z těch obrovských stvoření, která by ho mohla snadno pře-moci, ho nenapadlo. A Denholmovi lidé před ním ustoupili také, takže bez obtíží pronikl až k Sereně.

"Přestaň!" křičel Mike pořád dokola. "Všichni pře-staňte! To je přece šílenství!"

A stalo se něco nevidaného. Jako by jeho slova by-la rozkazem, proti němuž není odvolání, boj kolem něho utichl. Rybí lidé kousek ustoupili od téměř poražených nepřátel a Denholmovi bojovníci spustili ruce se zbraněmi. Vypadalo to, jako by bitva na okamžik zatajila dech.

I Serena spustila paže. Její ruce přestaly dštít modrý oheň, ale postavu měla pořád zahalenou pláštěm praskajících studených plamenů. Když po-hlédla na Mika, oči jako by jí hořely.

"Ty jsi ještě tady?" řekla posměšně. "Rozhodl ses konečně, na kterou stranu patříš? Já věděla, že jsi zbabělec, ale netušila jsem, že jsi taky zrádce!"

"Serenó!" Mike se zastavil dva kroky před dívkou a sípavě oddychoval. "Musíte přestat!" vypravil ze sebe. "Nejsou to vaši nepřátelé!"

"Cože?" Serena se zle zasmála. Ukázala na nehybné, krvácející postavy na zemi. "A jak říkáš tomuhle?"

"Poslouchej mě, prosím tě!" volal Mike zoufale. "Jestli budete bojovat dál, zahynete všichni."

"Tak tedy zahyneme," odpověděla Serena. "To je pořád ještě lepší, než být otrokem těch bestií."

"Ale oni nejsou vaši nepřátelé!" zapřísahal ji zno-vu Mike. "Podívej!"

Nato ustoupil kousek stranou a ukázal na Andrého a Sárú, kteří ho následovali, ale zastavili se dřív. "Nic jim neudělali."

Serena se na Andrého a Sárú překvapeně zadívala a Malcolm vykřikl, rozběhl se kolem Mika a sevřel dceru do náruče.

"To je... trik," řekla Serena. "Návnada, abychom se vzdali a oni zvítězili bez boje."

"Ne," odpověděl Mike. "Prosím tě, Sereno, věř mi! Nejsou vaši nepřátelé. A nikdy jimi nebyli. Bytost, které říkáte Předek, nechce vaši smrt. Chce jen do-stat zpátky, co mu patří."

Serena si Mika změnila dlouhým, nedůvěřivým pohledem. Neřekla nic, v jejich očích pořád plál spalující oheň - ale najednou v nich bylo ještě ně-co, co Mikovi dodalo odvahy mluvit dál.

"Měla jsi pravdu, když jsi tvrdila, že toto město po-stavili tvoji předci," řekl. "Ale využili přitom síly, které jim nepatřily."

"Hloupost!" odporovala Serena prudce, ale tónem, který Mika definitivně přesvědčil, že říká pravdu.

"Ne, Sereno," pokračoval. "Magické síly Atlant'anů jim nikdy nepatřily. Ukradli je. Objevili cestu do ji-ného světa a přinesli si odtamtud něco, co jim ne-patřilo. A ty víš, že tomu tak je."

Serena mlčela. Ani ostatní nepromluvíli a na pro-stranství, kde se ještě před chvílí rozléhala bitevní vřava a výkřiky raněných a umírajících, zavládlo té-měř bezdeché mlčení.

"Toto místo je bránou do jejich světa," pokračoval Mike nyní tišeji, ale pořád ještě pozdviženým hla-sem, takže se jeho slova nesla do dálky. "Není náho-da, že jste všichni tady. Bytost, která nás sem do-vedla - která sem dovedla vás všechny - vás hleda-la. Hledala lidi, jako jste vy, v nichž ještě dřímá něco z dědictví Atlant'anů."

Serena stále mlčela. Nenávistný výraz z její tváře však zmizel.

"Vy všichni jste v nějaké podobě potomci starých Atlant'anů," pokračoval Mike. "Proto napadala medúza lodi, na kterých se plavili, a zavlékala je sem. Proto zaútočila i na NAUTILA. Nikoli už dřív. Nikoli po měsíce, kdy jsme byli na palubě sami, a nikoli po léta, kdy se na něm plavil můj otec. Teprve když jsi přišla na palubu ty, objevila naši stopu. A ty víš, že tomu tak je."

"A co?" ozvala se Serena vzpurně. "Co se tím mění?"

"Všechno," odpověděl Mike. Ukázal na Sárú. "Po-dívej se na ni. Nic se jí nestalo. Mohl ji zabít, docela snadno. Ale neudělal to. Vzal si jen, co mu patří. Víc nechce a víc nikdy nechtěl." Mike opět trochu zvý-šil hlas. "Vraťte mu, co mu patří, a pak vás nechá v pokoji odejít. To vám slibuju. Nechce váš život. Chce jen magickou sílu, která ve vás dřímá. Potře-buje ji, protože bez ní nemůže žít." Mike se na oka-mžik odmlčel, pak se zhluboka nadýchl a pokračo-val tiše dál, obrácen teď přímo k Sereně: "A totéž platí pro tebe. Nic ti neudělá. Kdyby chtěl tvou smrt, zničil by tě už dávno."

Serena vytřeštila oči. "Ty nevíš, co mluvíš!" zasí-pala. "Opravdu ode mne žádáš, abych... abych tam vešla a... vydala se napospas té nestvůře, přišefe, která vyhubila všechen můj lid?"

"To přece není pravda, Sereno," řekl Mike mírným hlasem. "Tvým předkům se nakonec staly osudné ony magické síly. Magie, která jim nepatřila a s níž neuměli správně zacházet."

Serena mlčela. Na tváři se jí zračily protichůdné pocity. Celá se třásla.

"Víš dobře, že říkám pravdu," pokračoval Mike tiše. "Věděla jsi to pořád, vid'? Prosím tě, Sereno! Tohle staré nepřítelství musí skončit. Jdi tam a vrať mu, co mu patří, a všichni tito lidé budou konečně žít v míru. Magii nepotřebuješ. Nikdo z nás ji nepotřebuje. Vedla už jednou k zániku celého národa. Chceš opravdu, aby se to opakovalo?"

Serena se třásla stále prudčeji. "Ne," zašeptala. "Ale... já nemůžu. Nevěřím ti."

Jistě si v Mikových myšlenkách už dávno přečetla, že mluví pravdu. Ale Mike chápal, proč se tomu-to poznání stále brání. Ještě nikdy pro ni žádné rozhodnutí nebylo tak těžké jako tohle.

"Tak se zeptej jeho!" ukázal Mike na Astarotha. "Byl při tom. Potvrdí ti, že říkám pravdu."

Serena dlouze pohlédla na kocoura. Nehýbala se a také Astaroth stál zcela nehybně, ale všem bylo jasné, že mezi dívkou a jednookým kocourem probíhá němý dialog. Nakonec se Serena obrátila zase k Mikovi a přikývla.

"Tak dobře," řekla. "Půjdu tam... Ale mám hrozný strach."

"Nemusíš se bát," promluvila Sára. Vyvinula se z otcova objetí a přistoupila k Sereně. "Doprovodím tě. Nic mi neudělal a neudělá nic ani tobě. Vím to." Povzbudivě se na Serenu usmála a napřáhla k ní ruku, kterou Serena po chvilce váhání uchopila. Obě dívky se ruku v ruce otočily a zamířily ke Starému městu.

Jeden z Rybích lidí jim zastoupil cestu a natáhl ruku k Sereně.

Mikovi poskočilo srdce v hrudi a zaplavilo ho mrazivé zděšení. Že by se mýlil? Že by Serena měla nakonec pravdu a všechno to byla jen léčka?

Tu však Rybí člověk sundal svou mohutnou ruku ze Serenina ramene a dívka s hlasitým povzdechem ustoupila a pustila Sárinu ruku.

"Co to...?" řekl Mike.

"Jděte," řekla Serena. Těžka dýchala a opakovala pozdviženým hlasem. "Jděte, vraťte se do města. Všichni. Vraťte mu, co mu patří. Mike má pravdu. Neublíží vám."

Ale nikdo se nepohnul. Stovky očí zíraly na Serenu a nakonec to byl opět Mike, kdo pronesl rozhodující otázku:

"A ty?"

Serena se chabě usmála. "Přijdu za vámi," řekla. "Musím tu ještě něco udělat." Ukázala na Rybího člověka a pevně přitom pohlédla na Mika. "Řekl mi to. Neměj strach. Zneužívali jsme jeho sílu tak dlouho, že teď už na jedné hodině nezáleží. A třeba je teď můžu poprvé využít k něčemu dobrému."

Mike se domníval, že chápe, co má Serena na mysli. Dívka se taky vzápětí otočila, klekla si k jednomu z raněných a položila mu ruku na čelo. Její prsty se opět rozžářily neskutečným modrým světlem, ale tentokrát nepřinášely zkažu. Zatímco Lid, vedený Sárou a jejím otcem Malcolmem, vešel do Starého města a vydal se k černé pyramidě v jeho centru, Serena pomalu přecházela po bojišti a naposledy využívala vypůjčené magie cizího světa. Klekala si ke všem nehybným postavám, dotýkala se mužů, žen, dětí, ale i padlých Rybích lidí, a magický proud vystupující z jejich rukou hojil rány, zaháněl bolest a vítězil i nad smrtí.

A poté, co vstali všichni ranění, co všechny rány přestaly krváčet a co neuvěřitelná síla onoho cizího, prastarého světa vrátila život dokonce i mrtvým, se poslední princezna Atlantidy otočila a vešla rovněž do Starého města.

Uplynuly ještě dva týdny, než bylo na palubě NAUTILA všechno opraveno tak, že mohli město na mořském dně bezpečně opustit. Dva týdny, během nichž se přihodilo neuvěřitelně mnoho - když na ně Mike vzpomínal, zdálo se mu, že to byly dva roky. Změnila se během nich nejen Serena. Ani život jejího Lidu nebyl stejný jako dřív. A nebude takový už nikdy.

Mikův pohled zalétl k siluetě Starého města na druhé straně zátoky. Vypadalo pořád ještě prázdně, ale nádech cizoty a domnělého nepřítelství, který z něj až dosud vycházel, byl tentam. Šachta v srdci černé pyramidy se uzavřela v okamžiku, kdy se před Předkem objevila jako poslední Serena, aby mu vrátila, co mu její otcové kdysi dávno odcizili, a s Předkem zmizeli i Rybí lidé.

Město však zůstalo. Mike ho ráno tohoto dne, kdy se chystali odplout, ještě jednou navštívil a znovu žasl nad změnami, které se s ním udály. Budovy působili pořád ještě bizarně a mnohé zůstane navěky nesrozumitelné a děsivé, ale teď už to bylo místo, kde mohli žít lidé. Denholm a jeho rodina byli první, kdo opustili svou chýši a přestěhovali se tam, a zanedlouho je následovali skoro všichni obyvatelé osady. Malá obec uprostřed korálového lesa osiřela a příroda se určitě zanedlouho zmocní ztracené půdy.

Tu se za Mikem ozvalo odkašlání, a když se chlapec otočil, setkal se s Trautmanovým pohledem. Bělovlasý kormidelník NAUTILA vypadal trochu rozpačitě, ale v jeho očích zářil už zase obvyklý vřelý úsměv.

"Jsme hotovi," řekl. "Můžeme vyplout."

Mike přikývl. Rád by byl ještě zůstal, jen pár dnů, ale musel udělat něco důležitějšího. Nebylo jich teď na palubě NAUTILA jen osm. V nitru ponorky se usídlilo na sedmdesát mužů, žen a dětí, příslušníků Lidu, kteří se rozhodli město na mořském dně opustit a vrátit se do světa pod sluncem, odkud pocházeli jejich předci. Mike se divil, že jich nebylo víc - domníval se docela samozřejmě, že se s nimi na zemský povrch vrátí všichni, ale větší část chtěla zůstat tady, ve světě, který byl sice mnohem menší a také jednodušší a chudší než ten, odkud přišli Mike a ostatní, ale který byl jejich domovem. Tak se na palubě NAUTILA nakonec ocitla necelá čtvrtina obyvatel osady.

Sára a její rodina mezi nimi nebyly. Dívka stála ruku v ruce s Andrem vedle Mika na palubě ponorky, ale přišla sem jen proto, aby se s nimi rozloučila, nikoli aby je doprovázela. Mike se na ni usmál a pak se obrátil k Andrému. Mladý Francouz opětoval jeho úsměv, ale oči měl vlhké. Mike byl poslední, s nímž se ještě nerozloučil, a bylo na něm vidět,

jak je to pro něj těžké.

"Víš opravdu bezpečně, že tady chceš zůstat?" ze-ptal se ho Mike. "Může trvat dlouho, než se vrátíme. Třeba několik let."

"A třeba se nevrátíte vůbec, já vím," odpověděl André. "Přesto je moje rozhodnutí nezvratné." Objal Sáru pevně kolem ramen. "Zůstanu tady. Třeba sem přece ještě někdy zavítáte."

"Určitě," řekl Mike, i když si nebyl jist, zda tento slib opravdu dodrží. Byli sice pevně rozhodnutí vrátit se sem, ale kdo může vědět, co přinese budoucnost? A až NAUTILUS odpluje, bude tady dole André zajat stejně jako všichni ostatní.

Nic z toho však Mike nevyřkl nahlas. Bránil mu v tom pohled na kamaráda a světlovlasou dívku, kteří stáli před ním a tiskli se k sobě. Možná že by býval dokázal Andrého přemluvit, aby odplul s nimi, ale neměl právo zasahovat do jeho života. André tu našel své štěstí.

Zničehonic měl Mike v krku knedlík. V očích ho začalo pálit. "Nesnáším dlouhé loučení," vypravil ze sebe pracně. "Tak tedy - mějte se dobře, vy dva!"

Nato se otočil a rozběhl se ke vstupnímu otvoru tak rychle, že mu André ani nestačil odpovědět. Mike se už k němu a k Sáře neotočil, co nejrychleji za sebou zavřel ocelový poklop a chvatně slezl po žebříku dolů.

Trautman na něj už čekal. Vedle něj stála Serena a tmavovlasý muž, jemuž Trautman poslední dny vysvětloval, jak obsluhovat NAUTILA - a mezi oběma seděl Astaroth.

"Už jsou pryč?" zeptal se Trautman.

Mike beze slova přikývl. Nad nimi se rozléhaly kroky Andrého a Sáry, kráčejících po palubě po-norky k člunu přivázanému k jejímu boku. Mike si až dosud myslel, že se ovládne, ale teď na něm bylo zřejmě vidět, co cítí, neboť Trautman náhle natáhl ruku a položil mu ji otcovským gestem na rameno.

"Ztratit přítele je bolestné," řekl. "Ale André ví, co dělá. Naslouchá hlasu svého srdce, a to je vždycky správné."

"Já vím," zamumlal Mike. Po obličejích mu tekly slzy, ale nesnažil se je potlačit a ani se za ně nestyděl, přes-tože Trautman, cizí muž a Serena stáli vedle něj. Možná proto, že v Sereniných očích zahlédl stejný vřelý úsměv, který viděl i v pohledech Andrého a Sáry.

Serena se opravdu změnila. Jistě nesla těžce ztrátu, s níž se musela smířit - během vteřiny se stala z princezny docela obyčejnou dívkou, z vládkyně magických sil docela normálním člověkem. Mike to nikomu neřekl, ale v duchu obdivoval sílu, s níž se Serena s touto proměnou vyrovnala.

"Když se to tak vezme, je nás pořád stejně jako dřív," řekl Mike s vynuceným úsměvem směrem k Sereně.

"Nerozmyslela sis to? Neodejdeš s nimi, zůstaneš u nás?"

"Samozřejmě." Serena se usmála. "Tohle je pořád ještě moje loď, copak jsi to zapomněl?"

Trautman si odkašlal. "Tedy o tom bychom si mě-li ještě promluvit," řekl. "Ale jsem si jist, že najdeme řešení. Jakmile objevíme místo, kde budou moci na-ši pasažéři bezpečně vystoupit na pevninu, pro-mluvíme si o dalším osudu NAUTILA."

Nato se obrátil k muži u kormidla. "Všechno v po-řádku?"

Tmavovlasý muž přikývl a jedním ze dvou velkých oken ukázal ven. Člun, na němž připluli André a Sára, už odrazil od ponorky a rychle se od ní vzdaloval.

"Tak do toho," řekl Trautman. "Ponořit!"

Hluboko v trupu NAUTILA začala pracovat čer-padla, aby naplnila ponorné komory vodou, a hla-dina před okny pomalu stoupala, až venkovní svět získal opět obvyklý tmavozelený tón. Ponorka se lehce zatřásla, když naskočily motory, a NAUTILUS se dal do pohybu.

Mike se chtěl právě otočit a sejít po schodech do své kabiny, když za sebou zaslechl tiché zamňoukání. Překvapeně se zastavil a sklonil oči. Astaroth se-děl dosud mezi Serenou a Trautmanem, ale teď se zděšeně zvedl a napřímil uši.

Docela jistě to nezamňoukal on.

"Ach ano," řekla Serena a pousmála se. "Když všechno tak dobře dopadlo, pomyslela jsem si, že si taky zasloužíš odměnu, ty můj milý malý strážce. Koneckonců jsi na tom všem nebyl docela bez viny, že mám pravdu?"

Astaroth stál rázem na nohou a rozhlížel se na všechny strany. V tu chvíli se mňoukání ozvalo zno-vu a ze stínu se vyloupil malý černobílý obrys a za-mířil k Astarothovi.

Mike sice věděl, že to je nemožné, ale byl by se v tuto chvíli vsadil o svou pravou ruku, že kocour zbledl.

"V poslední chvíli jsme vzali na palubu ještě jedno-ho pasažéra," pokračovala Serena ironickým tónem.

"Lépe řečeno pasažérku. Víu určitě, že máš stejnou radost jako my, Astarothe."

U Poseidona! zaječel v Mikově hlavě Astarothův hlas. Ta bláznivá ženská!

Nato se dal na útěk, těsně následován malou čer-nobílou kočkou, která žalostně mňoukala, ale v rychlosti za ním nezaostávala.

Trautman se rozesmál tak hlasitě a srdečně, že mu po tvářích tekly slzy, a po okamžiku překvapení se k jeho smíchu přidali i Mike a po něm Serena. Trochu je Serena stejná jako dřív, pomyslel si Mike.

Ale jen trochu.